

A. gr. a.

395

26

A. gr. a.

395^x₌

~~13479~~

Aristophanes

1.6

<36624545670014

S

<36624545670014

Bayer. Staatsbibliothek

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΑΧΑΡΝΗΣ.

ARISTOPHANIS
COMOEDIA ACHARNENSES.

IN USUM

STUDIOSAE JUVENTUTIS

EMENDAVIT ET ILLUSTRAVIT

PETRUS ELMSELEY.

EDITIO NOVA INDICIBUSQUE INSTRUCTA.

LIPSIÆ
SUMPTIBUS G. NAUCKII
MDCCCXXX.

ARISTOPHANIS

COMEDIA ACHARNIENSIS

IN USUM

STUDIOSAE IUVENTUTIS

RENDUNT ET IMPRINT

PETRO H. M. S. E. Y.

EDITIO NOVA INDICIBUS INSTRUITA

LIV. 1. 2.

SUMPTIBUS G. M. S. E. Y.

MUNICH

LECTORI S.

Primus, quod sciam, post Aldum Manutium, Aristophanis Acharnenses ope scriptorum codicum emendare conatus est Ludolphus Kusterus. Is nonnullas scripturae diversitates non magni momenti ex uno libro deprompsit, qui tunc temporis in aedibus Vaticanis adservabatur. In hac parte operis longe majorem cum Graecarum litterarum cultoribus gratiam iniit Brunckius, qui tres codices, omnes regios Parisienses, satis diligenter usurpasse videtur. Hos ipse vocat A. B. C. in indice vero librorum manuscriptorum bibliothecae regiae numerantur 2712. 2715. 2717. Primus in membranis scriptus est, satis an-

tiquus, bonaeque notae. Leguntur in eo septem fabulae Aristophaneae, praeter totidem Sophocleas et sex Euripideas. Maximum inde fructum in Sophoclis editione procuranda percepit Brunckius: in Aristophane minorem quidem, sed tamen minime contemnendum. Reliqui duo codices chartacei sunt, quorum is qui a Brunckio B. dicitur, ex conjectura subinde interpolatus videtur. Alter propius ad scripturam libri membranacei accedit.

Verum inter omnes codices Aristophaneos, qui ad hunc usque diem in lucem prolati sunt, facile principatum obtinet Ravennas, circa saeculum decimum scriptus, cujus notitiam debemus Philippo Invernizio, jurisconsulto Romano, homini, vel se iudice, litterarum Graecarum longe imperitissimo. Is, postquam negotiis forensibus relictis, Aristophani nova luce donando se accinxit, nullam unquam editionem, praeter Brunckianam, inspexisse videtur. Conjecturales Brunckii emendationes, quarum bona pars ne speciem quidem veritatis habet, imprudenti

lectori pro ipsis poetae verbis exhibuit. Brunckii menda typographica tantum non omnia, summa fide operis Lipsiensibus repetenda commendavit. Inde efficitur ut multis vicibus parum certum sit in quam partem cedat praestantissimi codicis auctoritas. Equidem quod in me erat, facere conatus sum. Quoties libri Ravennatis scripturam ^{ser}diserte repraesentavit Invernizius, id cum lectore meo communicandum duxi. Nec minorem diligentiam in iis locis adhibui, ubi contextum, ut vocant, Brunckianum tacite immutavit.

Quae in editione mea Bentleio tribuuntur emendationes, omnes ex ejus libro desumptae sunt, qui in Museo Britannico depositus est. Conjecturas suas in margine editionis Frobenianae exaravit criticorum princeps, quarum maxime memorabiles in usum meum descripsi.

Hanc fabulam, ut audio, paucis abhinc annis in Germania iterum edidit vir in primis doctus,

cum erudito commentario, luculentoque variarum
lectionum apparatu. Quantum ei debeat Aristopha-
nes, nondum datus est mihi locus judicandi.

Ne forte mireris numerorum notas in mea edi-
tione interdum non recto ordine procedere, monen-
dus es id consulto factum esse, ut numeri nostri,
quantum fieri potuit, cum Brunckianis convenirent.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Ἐκκλησία ὑφέστηκεν ¹⁾ Ἀθήνησιν ἐν τῷ φανερῷ, καθ' (5)
ἣν πολεμοποιοῦντας τοὺς ῥήτορας, καὶ προφανῶς τὸν δῆ-
μον ἐξαπατῶντας ²⁾, Δικαιοπόλις τις τῶν αὐτουργῶν ἐξε-
λέγχων παρεισάγεται. τούτου δὲ διὰ τινος, Ἀμφιθέου
καλουμένου, σπεισμένου κατ' ἰδίαν τοῖς Λάκωσιν, Ἀχαρ-
νικοὶ γέροντες πεπυσμένοι τὸ πρᾶγμα, προσέρχονται διώ-
κοντες ἐν Χοροῦ σχήματι· καὶ μετὰ ταῦτα θύοντα τὸν Δι-
καιόπολιν ὀρῶντες, ὡς ἐσπεισμένον τοῖς πολεμιωτάτοις ³⁾
καταλεύσειν ⁴⁾ ὀρμῶσιν· ὁ δὲ ὑποσχόμενος ὑπὲρ ἐπιξή-
νου τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀπολογήσεσθαι ⁵⁾, ἐφ' ᾧ τε, εἰν ⁶⁾
μὴ πείσῃ τὰ δίκαια λέγων, τὸν τράχηλον ἀποκοπήσεσθαι,
ἐλθὼν ὡς Εὐριπίδην, πτωχικὴν στολὴν αἰτεῖ ⁷⁾· καὶ στο-
λισθεὶς τοῖς Τηλέφου ῥακώμασι, παρωδεῖ τὸν ἐκείνου λό-
γον, οὐκ ἀχαρίτως καθαπτόμενος Περικλέους περὶ ⁸⁾ τοῦ
Μεγαρικοῦ ⁹⁾ ψηφίσματος. παροξυνθέντων δὲ τινων ἐξ

Argumentum emendatius quam vulgo legitur descripsit
Brunckius ex A. C. Scripturam cod. Ravennatis repraesenta-
vit Invernizius.

1) ἐφέστηκεν A.

2) ἐξάπτοντας A. C. Rav. ἐξαπατῶντας conjicit Brun-
ckius.

3) πολεμικωτάτοις C. Rav. πολεμιωτάτοις A. Brunckius.

4) κατακελεύσειν Rav.

5) ἀπολογήσασθαι Rav.

6) ἐφ' ὅτ' ἂν Rav.

7) αἰτεῖ πτωχικὴν στολὴν Rav.

8) περὶ omittunt A. C. Brunckius.

9) τοῦ τε Μεγαρικοῦ Brunckius ex conjectura.

αὐτῶν, ἐπὶ τῷ δοκεῖν ¹⁰⁾ συνηγορεῖν τοῖς πολεμίοις, εἴτα ἐπιφερομένων, ἐνισταμένων δὲ ἐτέρων, ὡς τὰ δίκαια εἰρη-
 (6) κότος αὐτοῦ ¹¹⁾, ἐπιφανεῖς Λάμαχος θορυβεῖν πειράται· εἴτα γενομένου διελκυσμοῦ, κατενεχθεὶς ὁ Χορὸς ἀπολύει τὸν Δικαιοπόλιν, καὶ πρὸς τοὺς δικαστὰς ¹²⁾ περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ ἀρετῆς καὶ ἄλλων τινῶν διαλέγεται ¹³⁾. τοῦ δὲ Δικαιοπόλιδος ἄγοντος καθ' ἑαυτὸν εἰρήνην, τὸ μὲν πρῶτον Μεγαρικός τις παιδία ἑαυτοῦ, διεσκευασμένα εἰς χοιρίδια, φέρων ἐν σάκκῳ πράσιμα, παραγίνεται. μετὰ δὲ τοῦτον ¹⁴⁾ ἐκ Βοιωτῶν ἕτερος, ἐγγέλεις τε καὶ παντοδαπῶν ὀρνίθων γόνον ἀνατιθέμενος εἰς τὴν ἀγοράν· οἷς ἐπιφανέντων τινῶν συκοφαντῶν, συλλαβόμενός τινας ¹⁵⁾ ἐξ αὐτῶν ὁ Δικαιοπόλις, καὶ βαλὼν ¹⁶⁾ εἰς σάκκον, τοῦτόν τε ¹⁷⁾ τῷ Βοιωτῷ ἀντίφορτον ἐξάγειν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν παραδίδωσι, καὶ προσαγόντων αὐτῷ πλειόνων, καὶ δεομένων μεταδοῦναι τῶν σπονδῶν, καθυπερηφανεῖ. παροικούντος δὲ αὐτῷ Λαμάχου, καὶ ἐνεστηκυίας τῆς τῶν Χοῶν ἐορτῆς, τοῦτον μὲν ¹⁸⁾ ἄγγελος παρὰ τῶν στρατηγῶν ἤκων, κελεύει ἐξελθόντα μετὰ τῶν ὅπλων τὰς εἰσβολὰς τηρεῖν· τὸν δὲ Δικαιοπόλιν παρὰ τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου καλῶν τις ¹⁹⁾ ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται. καὶ μετ' ὀλίγον ὁ μὲν τραυματίας καὶ κακῶς ἀπαλλάττων ἐπανήκει ²⁰⁾, ὁ δὲ Δικαιοπόλις δεδειπνηκὼς καὶ μεθ' ἐταίρας ἀναλύων. τὸ δὲ δράμα τῶν εὖ σφόδρα πεποιημένων, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν εἰρήνην προκαλούμενον.

10) ἐπὶ τὸ δοκεῖν Rav.

11) αὐτοῦ εἰρηκότος Rav.

12) [Aut δικαστὰς et κριτὰς confudit grammaticus, aut θεατὰς vel ἀκροατὰς scripsit. Hoc nomine spectatores compellat Macho apud Athen. p. 578. B. *Ex Auctario.*]

13) διαλέγεται post δικαστὰς collocat Rav.

14) μετὰ τοῦτον Rav.

15) [Malim, τινὰ, ut vulgo ante Brunckium. τινὰς A. C. Rav. *Ex Auctario.*]

16) βάλλων vulgo.

17) τε non agnoscit Rav.

18) μὲν omittit Brunckius.

19) περὶ τοῦ Διονύσου τοῦ ἱερέως τις καλῶν Rav.

20) ἐπανήκει post ἀναλύων collocat Brunckius.

Ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυμένους ἄρχοντος ἐν Ἀθηναίοις διὰ (7)
Καλλιστράτου· καὶ πρῶτος ἦν. δεύτερος Κρατῖνος Χει-
μαζομένοις. οὐ σώζεται ²¹). τρίτος Εὐπολὶς Νουμη-
νίαις ²²).

Acta est haec fabula Olympiadis LXXXVIII. anno tertio, belli Peloponnesii sexto vel septimo. Cum enim archonte Pythodoro, Olympiadis LXXXVII. anno primo iam exeunte exarserit bellum, interdum integrum Pythodori annum bello imputant scriptores, quibuscum consentit noster in Eq. 793. qui ἀκριβεστέραν computationem adhibet in hujus fabulae v. 266. 890. Archon Euthydemus vocatur a Diodoro Siculo XII. 58. et Athenaeo p. 217. B. 218. B. Euthynus (Εὐθύνης) a vitae Thucydidis scriptore, Scythodorus corrupte a Scholiaste nostro ad Pac. 605. Consulendus Corsinus ad hunc annum et Olympiadis LXXXV. quartum.

21) σώζονται Rav.

22) [Malim, δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις· τρίτος Εὐπολὶς Νουμηνίαις· οὐ σώζονται. Non minus perierant, aut potius nunquam editae erant, Eupolidis Νουμηνίαι, quam Cratini Χειμαζόμενοι. Quatuordecim tantum Eupolidis fabulas usurpant grammatici veteres, quarum nomina subjiciam: Αἴγες, Ἀστράτευτοι, Αὐτόλυκος πρότερος, Αὐτόλυκος δεύτερος, Βαπταί, Δῆμοι, Εἰλωτες, Κόλακες, Μαρικᾶς, Πόλεις, Προσπάλτιοι, Ταξίαρχοι, Φίλοι, Χρυσοῦν γένος. Quae nomina addunt Meursius aliique, ex depravata scriptura orta videntur. Ex Auctario.]

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἐκκλήσιας οὐσῆς, παραγίνονται τινες
πρέσβεις παρὰ Περσῶν, καὶ παρὰ Σιτάλκους πάλιν,
οἱ μὲν στρατιὰν ἄγοντες, οἱ δὲ χρυσίον·
παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων δὲ μετὰ τούτους τινὲς
σπονδὰς φέροντες. οὓς Ἀχαρνεῖς οὐδαμῶς

5

Argumentum metricum omittunt Brunckiani codices. Sex tantum versus et septimi dimidium exhibet Rav. 2. πρέσβεις, quod vulgo desideratur, agnoscit Rav. omisso πάλιν. Aliter haec emendat Brunckius ex ingenio. 4. καὶ pro δὲ Rav. 6. ἐξέβαλλον Rav. 8. ὥς ἱκανῶς vulgo ante Brunckium.

10

εἶασαν, ἀλλ' ἐξέβαλον· ὧν καθάπτεται
 σκληρῶς ὁ ποιητής. αὐτὸ τὸ ψήφισμά τε
 Μεγαρικὸν ἱκανῶς φήσι, καὶ τὸν Περικλέα,
 οὐκ τῶν Λακῶνων, τῶνδε πάντων αἴτιον,
 σπονδάς, λύσιν τε τῶν ἐφεστώτων κακῶν.

(8)

Τ Α Τ Ο Υ

Δ Ρ Α Μ Α Τ Ο Σ Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ΚΗΡΤΞ.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ΠΡΕΣΒΕΙΣ.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ.

ΘΕΩΡΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.

ΘΥΓΑΤΗΡ ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΔΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΕΤΡΙΠΙΔΟΥ.

ΕΤΡΙΠΙΔΗΣ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ΜΕΓΑΡΙΚΟΣ.

ΚΟΡΑΙ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ΒΟΙΩΤΙΟΣ.

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ΑΓΓΕΛΟΙ.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ΠΑΡΑΝΤΜΦΟΣ.

Personas ita repraesentat Aldus: Δικαιοπόλις. Κήρυξ.
 Ἀμφίθεος. Πρόσβεις. Βασιλέως ὀφθαλμός. Θεώρος. Χο-
 ρὸς ἀχαρνέων. Μήτηρ. Θυγάτηρ. Κηφισοφῶν. Εὐριπί-
 δης. Λάμαχος. Μεγαρεύς. Κόραι. Συκοφάντης. Βοιωτός.
 Νίκαρχος συκοφάντης. Ἀγγελος λαμάχου. Γεωργὸς δερκέ-
 της φυλάσιος. Θεράπων, ἢ παράνυμφος.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

“Οσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν·
ἦσθην δὲ βαιὰ, πάνυ γε βαιὰ, τέτταρα·
ἃ δ’ ὠδυνήθην, ψαμμοκοσιογάργαρα.
φέρ’ ἴδω, τί ἦσθην ἄξιον χαιρηδόνος;

2. πάνυ δὲ βαιὰ vulgo.

(9)

3. ψαμμοκοσιογάργαρα vulgo, consentiente S. Suida in ipsa voce, et Macrobio Saturnal. V. 20. a Kustero indicato. Scripturam analogiae magis consentaneam exhibent Hesychius inter Ψάμαθος et Ψάμματα, et Eustathius p. 986, 52. accedente Kustero in annotationibus. Restituendum etiam ψαμμοκοσίους Eupolidi apud Schol. ut ἐπτακοσίους, ὀκτακοσίους. Bene Hesychius: ψαμμοκοσιογάργαρα· πολλὰ, ἀναρίθμητα· ἀπὸ τῆς ψάμμου καὶ τῶν Γαργάρων. [ψαμμοκοσιογάργαρα Suidas etiam in Γάργαιρε, Καρκαίρω et Κόσσια. Usurpatur ψαμμοκόσιος ab Alexide apud Athen. pag. 230. D. *Ex Auctario.*]

4. τί δ’ ἦσθην vulgo. Noster Nub. 21. Φέρ’ ἴδω, τί ὀφείλω. Eq. 119. Φέρ’ ἴδω, τί ἄρ’ ἔνεστιν. 1214. Φέρ’ ἴδω, τί οὖν ἔνεστιν. Hinc legerim in Av. 812. Φέρ’ ἴδω, τί ἄρ’ ἡμῖν ὄνομ’ ἔσται τῇ πόλει: quem versum aliter emendavit Brunckius. [Noster Vesp. 563. Φέρ’ ἴδω, τί γὰρ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι θώπευμ’ ἐνταῦθα δικαστῇ; Hic etiam malim, τί ἄρ’. *Ex Auctario.*]

Ibid. Hesychius: Χαιρηδόνα· τὴν χαράν. Cum haec vox, ni fallor, a nostro conficta sit, quales plus centum sunt in hac fabula, libenter apud Hesychium reposuerim: Χαιρηδόνος· τῆς χαρᾶς. [Recte se habet vulgata scriptura apud Hesychium. Glossa erat huiusmodi in Lexico Comico: Χαιρηδόνα λέγει τὴν χαρὰν Ἀριστοφάνης Ἀχαρνέυσι. Haec verba more suo in compendium redegit Hesychius. Similia

ἐγὼ δ', ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ ηὐφράνθηεν ἰδὼν, 5
 τοῖς πέντε ταλάντοις, οἷς Κλέων ἐξήμεσε.
 ταῦθ' ὥς ἐγανώθηεν, καὶ φιλῶ τοὺς ἱππέας
 διὰ τοῦτο τοῦργον· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.
 ἀλλ' ὠδυνήθηεν ἕτερον αὖ τραγωδικόν·
 ὅτε δὴ 'κεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον, 10

exempla passim occurrunt. Vide eum in Ἰήους καμάτους, Κρονίππον et Κύνειον θάνατον, ubi respicit Soph. Oed. Tyr. 174. nostrum Nub. 1070. Vesp. 898. *Ex Auctario.*]

5. εὐφράνθηεν vulgo. ηὐφράνθηεν Schol.

6. Noster Eq. 1147. a Brunckio allegatus: "Ἐπειτ' ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν, ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου.

7. Malim τούτοις ἐγανώθηεν, ut in Vesp. 612. Τούτοισιν ἐγὼ γάννυμαι. [Plato Comicus apud Athen. p. 344. E.

Ὅδὲ μὲν Ἀναγυράσιος ὀρφῶς ἐστὶ σοι.

τούτοις φίλος Μυνίσκος ἔσθ' ὁ Χαλκιδεύς.

ταῦθ' ὥς φίλος edd. θ' οὐθ' ὥς φίλος codex Venetus. *Ex Auctario.*]

Ibid. Euripides Telepho apud Schol. ubi vulgo ὅλοιτ' ἂν legitur: Κακῶς ὀλοίτην· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.

- (10) 10. ὅτε δὴτ' ἐκεχήνη Brunckius. Praeter hunc versum, et Lys. 523. ubi ὅτε δὴ δ' praetulerim, ὅτε δὴτα nusquam in editione Brunckiana repraesentatur: ὅτε δὴ vero legitur in Ach. 16. 535. Eq. 632. 658. Vesp. 121. Pac. 1273. Ran. 771. 789. 1090. 1189. Eccl. 195. 315. 827. Vulgatam scripturam hoc loco tuetur Rav. qui in Vesp. 121. ὅτε δὴτα, in Eccl. 195. ὅτε δὴ γ', in 827. ὅτε δὴ θ' habet. In Vesp. 355. ubi vulgo ὅτε δὴ γ' ἢ Νάξος ἐάλω legitur, optime suppeditat Rav. ταχέως, ὅτε Νάξος ἐάλω.

Ibid. Scriptor vitae Aeschyli: Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὥς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου, χορὸν λαμβάνειν. Quinctilianus X. 1. 66. *Correctas ejus fabulas in certamen deferre posterioribus poëtis Athenienses permisere, suntque eo modo multi coronati.* Suidas: Εὐφορίων· υἱὸς Αἰσχύλου τοῦ τραγικοῦ, Ἀθηναῖος, τραγικὸς καὶ αὐτός· ὃς καὶ τοῖς Αἰσχύλου τοῦ πατρὸς, οἷς μήπω ἦν ἐπιδειξάμενος, τετράκις ἐνίκησεν· ἔγραψε δὲ καὶ οἰκεῖα. Ad hunc fortasse respexit noster. Ante sexennium, Olympiadis LXXXVII. anno primo, primum praemium obtinuerat Euphorio, secundum Sophocles, tertium Euripides, qui in tetralogiam suam Neophronis Medeam retulerat. Τὸ δράμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι, τὴν Νεόφρο-

ὁ δ' ἀνεῖπεν· εἴσαγ', ὦ Θεόγνι, τὸν χορόν·
 πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου, δοκεῖς, τὴν καρδίαν;

ἀλλ' ἕτερον ἦσθην, ἥνικ' ἐπὶ μόσχῳ ποτὲ
 Δεξίθεος εἰσῆλθ' ἀσόμενος Βοιωτίον.

τῆτες δ' ἀπέθανον, καὶ διεστράφην ἰδὼν,
 ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον.

15

ἀλλ' οὐδεπώποτ', ἐξ ὅτου ἔγὼ ρύπτομαι,

οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας τὰς ὀφρῦς,

ὥς νῦν, ὅπότ' οὔσης κυρίας ἐκκλησίας

ἑωθινῆς, ἔρημος ἡ Πνύξ αὐτῇ·

20

οἱ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι, κᾶνῳ καὶ κᾶτω

τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλωμένον.

νος διασκευάσας, inquit argumenti scriptor. [Quaeri solet quo tandem pacto Neophronis Medeam compilare potuerit Euripides, si verum sit id quod tradat Suidas, Neophronem jussu Alexandri magni interfectum esse. Sane levissima in his rebus grammatici istius auctoritas est, qui et Pherecraten, veteris comoediae poëtam, Alexandro comitem adjunxit, Neophrone quidem fortasse juniorem, sed quem ex Athenaeo p. 218. D. novimus quinque et octoginta annos ante Philippi obitum fabulam Ἀγρίους docuisse. Ex Auctario.]

12. πῶς τοῦτο σεῖσαί non male Brunckius ex emendatione Valckenarii ad Hippol. 446. qui laudat Nub. 1368. Κᾶνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν. Deinde μοι pro μου conjicit Brunckius. πῶς τοῦτο ἔσεισέ μου Invernizius. Vulgatam scripturam tuetur Suidas in Ἐσεισέ μου.

13. Duplex hujus loci interpretatio apud Scholiasten legitur. Alii scilicet Moschum malum citharoedum Agrigentinum hic tangi putant, alii μόσχον pro vitulo, victoris praemio, accipiunt. Hanc sententiam post Bentleium ad Phalaridem p. 302. amplexus est Brunckius. Neutra, quod sciam, aliqua auctoritate innititur, nisi Scholiastae, quae quidem levissima est, et prorsus indigna cui fides in re dubia habeatur.

18. ὑπὸ κονίας γε τὰς ὀφρῦς vulgo. Particulam non (11 agnoscit Suidas in Ρύπτομαι. Mediam syllabam in κονία produci (ut in Lys. 470. Ran. 712.) idcircoque hinc ejiciendum esse γε, ante alios monuit Porsonus in censura vernacula Aristophanis Brunckiani (Maty's Review, IV. p. 65.).

22. Hesychius: Σχοινίον τὸ μεμιλωμένον· ἑρῶαινον,

οὐδ' οἱ πρυτάνεις ἤκουσιν· ἀλλ' ἄωρίαν
 ἤκοντες, εἶτα δ' ὥστιοῦνται· πῶς δοκεῖς;
 ἐλθόντες ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου, 25
 ἄθροοι καταρρέοντες· εἰρήνη δ' ὅπως
 ἔσται, προτιμῶσ' οὐδέν. ὦ πόλις, πόλις.
 ἐγὼ δ' αἰὲν πρώτιστος εἰς ἐκκλησίαν
 νοστών κάθημαι· καὶ τ', ἐπειδὴν ὦ μόνος,
 στένω, κέχνηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι, 30
 ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι,
 ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρὸν, εἰρήνης ἐρῶν,
 στυγῶν μὲν ἄστυ, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν,
 ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν· ἄνθρακας πρίω·

ὑπὲρ τοῦ σοβῆσαι τὴν ἀγορὰν, ὅπότε βραδύνοιεν ἐπὶ τὴν ἐκ-
 κλησίαν. Corrupta sunt haec: sententia vero satis expedita
 est. Consulendus noster in Eccl. 378. [Pollux VIII. 104.
 inter τῶν Ληξιάρχων munera: Καὶ σχοινίον μιλιώσαντες, διὰ
 τῶν τοξοτῶν συνέλαυνον τοὺς ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν.
 Hinc fortasse Hesychii glossa ita constituenda est: Σχοινίον
 τὸ μεμιλωμένον· ὃ ἔρδαινον ὑπὲρ τοῦ σοβῆσαι τὴν ἀγορὰν,
 ὅποτε βραδύνοιεν, εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Usitatus esset, ὑπὲρ
 τοῦ σοβῆσαι τὸ πλήθος. Ex Auctario.]

23. ὥρίαν A. ἄωρία (ἄωρία) Suidas in ipsa voce.

24. Hesychius: ὥστιοῦνται· ὥσθήσονται. Vide Plut.
 830.

25. Ad hunc versum et 42. respicit Pollux VIII. 133.
 de Pnyce agens: Ἐκάλουν δὲ τινα προεδρίαν, καὶ πρῶτον
 ξύλον.

26. ἄθροοι vulgo. ἄθροοι diserte S. et Suidas in "A-
 θροοι καταρρέοντες.

30. Erotianus a Kustero laudatus: Κορδίνημα· γρά-
 φεται καὶ σκορδίνημα· καρηβαρίαν δὲ σημαίνει, παρὰ τὸ κά-
 ρα δινεῖσθαι, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνέῃσι. Rectius
 Hesychius, consentientibus aliis grammaticis: Σκορδινᾶσθαι·
 τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν καὶ στρέφεσθαι μετὰ χάσμε-
 νος· γίνεται δὲ τοῦτο περὶ τοὺς ἐγειρομένους ἐξ ὕπνου, ὅτε χασμώ-
 δεις ὄντες ἐκτείνουσι τὰς χεῖρας. Pandicari vocant Latini,
 monente Foesio ad Hippocratem, nostrates To yawn and
 stretch. Vide nostrum Vesp. 642. Ran. 922.

(12) 33. στυγῶ μὲν ἄστυ, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶ Stobaeus
 LVI.

34. Valde ineptum est Graeci interpretis commentum,

οὐκ ὄξος, οὐκ ἔλαιον· οὐδ' ἤδη πρίω· 35
 ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα, χῶ πρίων ἀπῆν.
 νῦν οὖν ἀτεχνῶς ἦκω παρσκευασμένος
 βοᾶν, ὑποκρούειν, λαιδορεῖν τοὺς ῥήτορας,

qui Atticam vocem πρίω Acharnensibus propriam fuisse dicit. Scilicet Acharnensis fuit Dicaeopolis, qui inferius v. 406. disertè Chollides vocatur. Kusterum hoc non animadvertisse miror, qui ad v. 265. suae ed. Dicaeopolidem sex annos ait a patria sua Acharnis abfuisse. Multo magis miror in eundem errorem incidisse Ruhnkenium in Auctario emendationum ad Hesychium col. 34.

35. οὐκ ὄξος, ὄψον, οὐκ ἔλαιον Stobaeus.

Ibid. οὐδ' ἤδει vulgo. οὐδ' ἤδειν Suidas in Πρίων, qui pro prima persona accipit. οὐχὶ δεῖ Stobaeus. οὐδ' ἤδη B. Brunckius. Dedi οὐδ' ἤδην, quam tertiae personae formam Aristophanis aetate unice usurpatam fuisse verisimile est. Vide Nub. 1347. Vesp. 558. 635. Pac. 1182. Av. 1298. Dawesium p. 231. Piersonum ad Moeridem p. 174. aliosque grammaticos. [In Eq. 1317. vulgo legitur: Καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείειν, οἷς ἡ πόλις ἦδε γέγηθεν. Atqui in fine fabulae mutata populi studia fingit poëta. Legendum igitur, una littera mutata, ἦδ' ἐγεγῆθην. *Ex Auctario.*]

Ibid. πρίω omittit Stobaeus.

[36. Valde frigida et invenusta mihi videtur haec serrae mentio: praesertim cum πρίων priorem syllabam producat, πρίω corripiat: quam soni dissimilitudinem Atticis auribus placituras fuisse aegre mihi persuaserim. Propemodum igitur adducerer ut suspicarer nostrum scripsisse, ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα μὲν, τὸ πρίω δ' ἀπῆν, nisi receptae scripturae accederet Stobaei auctoritas. Saltem certum est similia nonnulla a librariis certatim corrupta esse. Tale est illud in Pac. 453.

Ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ'· ἰὴ παιῶν, ἰή.

ἄφελε τὸ παιῶν, ἀλλ' ἰὴ μόνον λέγε.

Vulgo, ἄφελε τὸ παίειν, quod deterius videtur. Adde Av. 57.

Παῖ, παῖ. τί λέγεις, οὗτος; τὸν Ἑποπα παῖ καλεῖς;

οὐκ ἀντὶ τοῦ παῖ, παῖ, σ' ἐχοῖν ἐποποῖ καλεῖν;

Hic οὐκ ἀντὶ τοῦ παιδός γ' ἐχοῖν invexerunt librarii. *Ex Auctario.*]

37. ἀσφαλῶς pro ἀτεχνῶς Rav.

38. Hesychius: Ὑποκρούει· ἀντιλέγει. Male. *Ex Eccl.* 256. 588. 596. vertendum: *Interpellans.*

ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ.
 ἀλλ' οἱ Πρυτάνεις γὰρ οὕτοι μεσημβρινοί.
 οὐκ ἡγόρευον; τοῦτ' ἐκεῖν' οὐ γὰρ λέγον.
 εἰς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὥστίζεται.

40

ΚΗ. πάριτ' εἰς τὸ πρόσθεν.
 πάριθ', ὥς ἂν ἐντὸς ᾗτε τοῦ καθάρματος.

ΑΜ. ἤδη τις εἶπε; ΚΗ. τίς ἀγορεύειν βούλεται; 45

ΑΜ. ἐγώ. ΚΗ. τίς ὢν; ΑΜ. Ἀμφίθεος. ΚΗ. οὐκ ἄν-
 θρωπος; ΑΜ. οὐκ.

ἀλλ' ἀθάνατός γ'. ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δῆμητρος ᾗν

39. τις non agnoscit Rav.

41. Noster Pac. 64. Τοῦτ' ἔστι δῆτα τὸ κακὸν αὖθ'
 οὐ γὰρ λέγον. Hinc malim in Lys. 240. Τοῦτ' ἐκεῖν' οὐ γὰρ
 λέγον, ubi vulgo legitur ταῦτ'. Plato Apologia p. 20. D
 Τοῦτο μὲν δῆλον ἤδη ἐστίν, οὐ γὰρ ἔλεγον

42. 43. ἐς utrobique Brunckius. Alteram formam, in
 consulto lectore posthac semper exhibebo. [Noster Vesp
 147. Ἀτὰρ οὐκ ἐσερῶσεις γε; ποῦσθ' ἢ τηλία. Thesm. 657
 Ζητεῖν εἴ που καλλὸς τις ἀνὴρ ἐσελήλυθε, καὶ περιθρέξει. In
 priore loco malim, ἀτὰρ οὐκέτ' ἐρῶσεις γε, sine interroga-
 tione: in altero, εἰσηλθεν. Menander apud Stobaeum LVI.
 Τὴν γῆν, ὅταν δὲ τοῦμὸν ἐσίδω χωρίον. Legendum, ἐπίδω,
 Ex Auctario.]

(13) 44. Hesychius: Κάθαμα· τὸ χοιρίδιον ᾧ τὴν ἐστίαν
 ἐκάθαιρον ἐν ταῖς ἐκτροπίαις· ὁ δὲ ἐπιτελῶν δημοσίως, περι-
 στίαρχος ἐλέγετο. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις et δημόσιος corrigunt in-
 terpretes. Καθάρσιον vocant Aeschines in Timarchum p. 48.
 et ex eo Harpocratio in ipsa voce, et Pollux VIII. 104. Mu-
 stelam pro porcello ludens adhibet noster Eccl. 128.

46. οὐ in fine versus edd. ante Portum, quas veteres
 appello, et Invernizius.

47. ἀλλ' ἀθάνατος· ὁ γὰρ vulgo. Negat Dawesius
 p. 250. dactylum vel tribrachyn in hoc genere carminis ante
 anapaestum consistere posse. Est igitur mendosus hic versi-
 culus. Primam syllabam in ἀθάνατος produci monuit Por-
 sonus ad Med. 139. Dedi ἀλλ' ἀθάνατός γ', ubi γε defendi
 potest vel ex v. 108. In Eq. 186. pro ἀλλ' male vulgo εἴμ'
 legitur:

Μῶν ἐκ καλῶν εἴ καγαθῶν; μὰ τοὺς θεούς·

ἀλλ' ἐκ πονηρῶν γ'. ὦ μακάριε τῆς τύχης.

Restituendum est ἀλλὰ etiam in Thesm. 898.

καὶ Τριπτολέμου· τούτου δὲ Κελεὸς γίγνεται·
 γαρμεῖ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτην τήθην ἐμήν,
 ἐξ ἧς Λυκῖνος ἐγένετ'· ἐκ τούτου δ' ἐγὼ 50
 ἀθάνατός εἰμ'· ἐμοὶ δ' ἐπέτρεψαν οἱ θεοὶ
 σπονδὰς ποιεῖσθαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνω.
 ἀλλ' ἀθάνατος ὢν, ὧνδρες, ἐφόδι' οὐκ ἔχω·
 οὐ γὰρ διδόασιν οἱ πρυτάνεις. ΚΗ. οἱ τοξόται.

ΑΜ. ὦ Τριπτόλεμε καὶ Κελεέ, περιόψεσθέ με; 55

ΔΙ. ὧνδρες πρυτάνεις, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν,
 τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε
 σπονδὰς ποιῆσαι, καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας.

Αὕτη Θεονόη Πρωτέως. μὰ τὸ θεῶ·

ἀλλ' εἰμὶ Κρίτυλλά γ' Ἀντιθέου Γαργητιόθεν.

[Cum haec scriberem, non animadverteram nostri locum
 Lys. 942.

Οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τουτογί·

εἰ μὴ διατριπτικόν γε, κοῦκ ὅζον γάμων.

Si recte se habet hic locus, in Eq. 186. certissime reponen-
 dum erit, εἰ μὴ ἢ πονηρῶν γ', et in Thesm. 898. εἰ μὴ Κρί-
 τυλλά γ'. Erunt fortasse qui in tribus locis malint, ἀλλ' ἢ.
 Equidem, ut verum fatear, ampliandum censeo. Caeterum
 primam in ἀθάνατος corripit Alexis apud Diog. Laërt. III.
 28. Τὸ δ' ἀθάνατον ἐξῆρε πρὸς τὸν ἄερα. Posidippus apud
 Stobaeum CXVII. Τῆς ἀθανασίας κρεῖττον οὐδὲν εὔχεται. An-
 tiphanes apud eundem CXX. Ὁ δὲ λοιμός ἐστιν ἀθανασίας
 φάρμακον. Amphis apud Athen. p. 336. C. Ἀθάνατος ὁ θά-
 νατός ἐστιν, ἣν ἅπαξ τις ἀποθάνῃ. Vulgo, ὁ θάνατος ἀθά-
 νατός ἐστιν. Ex Auctario.]

53. ἀλλ' ὢν ἀθάνατος conjicit Brunckius in annotatio-
 nibus, qui eadem medicina corrumpit Av. 1224. Ran. 629.
 Vulgatum ordinem non mutat Invernizius.

Ibid. ἄνδρες Rav.

54. Verba οἱ τοξόται et κάθησο σῖγα inferius v. 59.
 Prytanibus potius quam Praeconi tribuenda censet Brunckius,
 cuius sententiae favent S. et Plato Protagora p. 223. B. Κα- (14)
 ταγελῶσι καὶ θορυβοῦσιν, ἕως ἂν ἢ αὐτὸς ἀποστῇ ὁ ἐπιχειρῶν
 λέγειν, καταθορυβηθεῖς, ἢ οἱ τοξόται αὐτὸν ἀφελκύσωσιν ἢ
 ἐξάρωνται, κελευόντων τῶν πρυτάνεων.

58. ποιεῖσθαι R. Media forma eodem sensu adhibetur
 v. 52. 131. Σπονδὰς ποιούντων de Diis induciarum auctori-
 bus dicitur in Pac. 212. et eodem sensu εἰρήνην ποιήσας de

- ΚΗ. κάθησο· σίγα. ΔΙ. μὰ τὸν Ἀπόλλω, ὃ γὼ μὲν οὐκ·
 ἦν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύσητέ μοι. 60
- ΚΗ. οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ Βασιλέως.
- ΔΙ. ποίου Βασιλέως; ἄχθομαι τοῖς πρέσβεσι,
 καὶ τοῖς ταῷσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασι.
- ΚΗ. σίγα. ΔΙ. βαβαιάξ· ὠκβάτανα, τοῦ σχήματος.
- ΠΡ. ἐπέμψαθ' ἡμᾶς ὡς Βασιλέα τὸν μέγαν, 65
 μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας,

Trygaeo v. 1199. Neque aliter Thucyd. II. 29. Ἐλθὼν τε
 εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Νυμφόδωρος τὴν τε τοῦ Σιτάλκου ξυμμα-
 χίαν ἐποίησε, καὶ Σάδοκον, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Ἀθηναῖον. Acti-
 vam igitur formam retinuerim in hoc versu, reposuerim in
 v. 52. 131.

Ibid. τὴν ἀσπίδα Suidas in Κρεμόω.

59. κάθησο σῖγα vulgo.

Ibid. ὃ γὼ μὲν οὐ vulgo ante Brunckium.

61. οἱ παρὰ Βασιλέως πρέσβεις vulgo. Admisi scriptu-
 ram cod. Rav. quam videtur habuisse Scholiastes.

62. ἄχθομαι ὃ γὼ πρέσβεσι edd. ἄχθομαι γὰρ ὡς πρέσβεσι
 A. C. ἄχθομαι γὰρ πρέσβεσι B. R. Brunckius in contextu,
 qui in annotationibus ἄχθομαι τοῖς πρέσβεσι dedit ex conje-
 ctura.

[63. ταῷσι vulgo: quam scripturam confirmare vi-
 detur dativus singularis ταῷ in Av. 884. quem diserte
 agnoscit Athenaeus p. 397. E. Verum cum ea nostri verba
 plane ἄμετρα sint, utpote a solenni precatationis formula ad-
 umbrata, in proclivi erat grammaticis casum quodque et
 obsoletum ad proprii saeculi normam pro solita sua diligen-
 tia refingere, haud secus atque in libris soluta oratione con-
 ceptis. Multa de voce ταῷς habet Athenaeus p. 397. 398.
 654. 655. ex cuius testimonio hoc saltem certum videtur,
 obliquos casus ab Atticis sine incremento formatos esse, ut
 αλεῷς, νεῷς, et similibus. Ita Strattis ab eo allegatus pag.
 654. F. Πολλῶν φλυαρῶν καὶ ταῶν ἀντάξια. Antiphanes
 p. 397. A. 654. E. Τῶν ταῶν μὲν ὡς ἅπαξ τις ζευγὸς ἤγαγεν
 μόνον. Alexis p. 107. C. Ἐποίησά τ' αὐτὸ ποικιλώτερον
 ταῷ. Nobilis oratio Antiphontis περὶ τῶν ταῶν ab Athenaeo
 aliisque grammaticis memoratur. Ex Auctario.]

[64. τοῦ φορήματος Suidas in Ἐποποιῖ: quae scriptura
 ex glossemaτε τοῦ φρονήματος nata videtur. Ex Auctario.]

- ἐπ' Εὐθυμένους ἄρχοντας. ΔΙ. οἵμοι τῶν δραχμῶν.
 ΠΡ. καὶ δῆτ' ἐτρυχόμεσθα τῶν Καῦστρίων
 πεδίων ὁδοιπλανοῦντες, ἐσκηνημένοι,
 ἐφ' ἄρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι, 70
 ἀπολλύμενοι. ΔΙ. σφόδρα γ' ἄρ' ἐσωζόμην ἐγώ,
 παρὰ τὴν ἑπαλξιν ἐν φορυτῷ κατακείμενος.
 ΠΡ. ξενιζόμενοι γὰρ πρὸς βίαν ἐπίνομεν

67. Archon fuit Euthymenes Olympiadis LXXXV. anno quarto. Undecim annos in legatione obeunda positos fingit poëta.

68. ἐτρυχόμεσθα διὰ (παρὰ Rav.) τῶν Καῦστρίων vulgo ἐτρυχόμεθα Brunckius, quem non movet tribrachys ante anapaestum adhibitus. Vel delenda est praepositio vel articulus. Ut deleatur praepositio suadet scripturae diversitas quae in ea cernitur. Crediderim τρύχεσθαι eandem constructionem habere quam ἀπολαύειν, sensu penitus diverso. Noster Pac. 989. (15)

Ἡμῖν οἱ σοῦ τρυχόμεθ' ἤδη
 τρία καὶ δέκ' ἔτη.

[Apud Euripidem Hel. 1301. vulgo legitur:

Σὺ δ', ὦ τάλαινα, μὴ 'πὶ τοῖς ἀνηνύτοις
 τρύχου σὺ σεαυτήν· Μενέλεως δ' ἔχει πότμον.

Scaliger τρύχου σεαυτήν conjecit: in qua scriptura male τρύχου pro τρύχε usurpatum videtur, nisi cum Beckio mavis τρύχου ab activa forma τρυχῶ, τρυχοῖς, deducere. Equidem malim τρύχου σεαυτῆς, quo fere modo σεαυτῆς κατόναιο dixit noster Eccl. 917. Ex Auctario.]

69. ὁδοιπλανῶντες A. B. (pro varia lectione) Brunckius in contextu, qui vulgatam revocat in annotationibus. ὁδοιπλανοῦντες R. ut vulgo. Ficta vox est ac ὁδοιποροῦντες.

70. Si molliter cubabant legati, non erat quod quererentur. Atqui conqueruntur hic de molestiis et laboribus in itinere exantlatis. Quare sensus gratia non male scriberetur, οὐ μαλακῶς κατακείμενοι. Kusteri verba in gratiam lectorum descripsi.

71. σφόδρα γὰρ vulgo ante Brunckium.

72. Thucyd. II. 13. Ὀπλίτας δὲ τρεῖς χιλίους καὶ μυρίους εἶναι, ἄνευ τῶν ἐν τοῖς φρουρίοις, καὶ τῶν παρ' ἑπαλξιν — ἀπό τε τῶν πρεσβυτέρων, καὶ τῶν νεωτάτων, καὶ μετοίκων ὅσοι ὀπλῖται ἦσαν.

73. ξενιζόμενοι δὲ vulgo. ξενιζόμενοι γὰρ Rav. Particula respicit ad ἀπολλύμενοι v. 71. Ex interpretatione Scho-

- ἐξ ὑαλίνων ἐκπωμάτων καὶ χρυσίδων
 ἄκρατον οἶνον ἡδύν. ΔΙ. ὦ Κραναὰ πόλις, 75
 ἄρ' αἰσθάνει τὸν κατὰ γελῶν τῶν πρέσβων;
 ΠΡ. οἱ βάρβαροι γὰρ ἄνδρας ἡγοῦνται μόνους,
 τοὺς πλεῖστα δυνατοὺς καταφαγεῖν τε καὶ πιεῖν.
 ΔΙ. ἡμεῖς δέ, λαικαστάς τε καὶ καταπύγονας.
 ΠΡ. ἔτει τετάρτῳ δ' εἰς τὰ βασίλει' ἦλθομεν· 80
 ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ὄχετο, στρατιὰν λαβὼν,
 κᾶχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν.
 ΔΙ. πόσου δέ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγε;
 τῇ πανσελήνῳ; ΠΡ. κατ' ἀπῆλθεν οἴκαδε.
 εἴτ' ἐξένιζε, παρετίθει δ' ἡμῖν ὅλους 85
 ἐκ κριβάνου βοῦς. ΔΙ. καὶ τίς εἶδε πώποτε

liastae natum videtur δὲ, cujus verba superiori annotationi conjungenda sunt.

74. Haec allegat Pollux VI. 100. X. 68.

78. δυναμένους vulgo, quod metro adversatur. Brunckius in contextu, consentiente B. τε omisit: in annotationibus vero τε servatum, et καταφαγεῖν, quod diserte agnoscit Scholiastes, in φαγεῖν mutatum voluit. Rav. omnia habet ut vulgo. In Lys. 565. pro ὑμεῖς δύνασθε, Kusterus ex ingenio dedit ὑμῖν δυνατόν, quod in ὑμεῖς ἔξετε audacter mutavit Brunckius. Vera scriptura videtur esse ὑμεῖς δυναταί. Δυναταί primum in δύναται mutarunt librarii, deinde vero in δύνασθε.

[79. Manifesto legendum, λαικαστάς γε. Ex Auctario.]

(16) 82. ὀρῶν A. ὄρων B. C. edd. vett. ὄρων S. ed. 1607. Kusterus. ὀρῶν edd. 1625. 1670. Brunckius.

83. Verba πόσου χρόνου dicta sunt pro πότε. Eupolis apud Plutarchum in Nicia p. 525. E.

Πόσου χρόνου γὰρ ξυγγεγένησαι Νικίᾳ;
 οὐκ εἶδον, εἰ μὴ ἄναγχος ἐστὼτ' ἐν ἀγορᾷ.

Ibid. ξυνήγαγεν vulgo.

84. Verba τῇ πανσελήνῳ vulgo Legato tribuuntur: sed animadvertendum est eum uno tenore orationem suam prosecui, et omnia quae a Dicaeopolide contumeliose dicuntur, διὰ μέσου esse.

85. καὶ παρετίθει τ' ὀπτοῦς Rav. omissis ἡμῖν ὅλους. Hic versus cum quatuor sequentibus legitur apud Athen. p. 130. F. Huc etiam respicit Pollux X. 110.

- βοῦς κριβανίτας; τῶν ἀλαζονευμάτων.
 ΠΡ. καὶ, ναὶ μὰ Δί', ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου
 παρέθηκεν ἡμῖν· ὄνομα δ' ἦν αὐτῷ Φέναξ.
 ΔΙ. ταῦτ' ἄρ' ἐφενάκιζες σὺ, δύο δραχμάς φέρων. 90
 ΠΡ. καὶ νῦν ἄγοντες ἤκομεν Ψευδαρτάβαν,
 τὸν Βασιλέως ὀφθαλμόν. ΔΙ. ἐκκόψειέ γε
 κόραξ πατάξας, τὸν τε σὸν τοῦ πρέσβεως.
 ΚΗ. ὁ Βασιλέως ὀφθαλμός. ΔΙ. ὦ'ναξ Ἡράκλεις.
 πρὸς τῶν θεῶν, ὦ'νθρωπε, ναύφρακτον βλέπεις, 95

88. Cleonymi proceritas memoratur etiam in Vesp. 592.
 Χῶ μέγας οὗτος Κολακώνυμος ἀσπίδαποβλής. Av. 1476.
 Χρήσιμον μὲν οὐδὲν, ἄλλως δὲ δειλὸν καὶ μέγα.

91. ἤκοντες ἄγομεν Rav.

92. Hesychius: Βασιλέως ὀφθαλμός· ἐπέμπετό τις ὑπὸ
 Βασιλέως ἐπίσκοπος, ὃς ἐφεωρᾷτο τὰ πράγματα, ὃν τοῦ βα-
 σιλέως ὀφθαλμόν ἐκάλουν.

93. τὸν γε σὸν vulgo, γε male repetito. Vertendum:
Tam regis oculum quam tuum excutiat corvus. Prius γε
 defenditur ex Plut. 180. Ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος. ἐμπέσοι γέ
 σοι. In Av. 1590. ubi bis occurrit γε, legerim: Καὶ μὴν τὰ γ'
 ὀρνίθεια λιπάρ' εἶναι πρέπει. Subauditur κρέα. Alterum locum
 emendavi ad v. 335. [Ita Plato Comicus apud Athen. p. 5. D.
 Σκορπίος αὖ — παίσειέ γε σοῦ τὸν προκτὸν ὑπελθών. Caeterum
 bene repetitur γε, ubi propriam vim utrobique servat, ut in
 Av. 171. Νῆ τὸν Διόνυσον, εὖ γε μωμᾷ ταυταγί. Eccl. 189.
 Νῆ τὴν Ἀφροδίτην, εὖ γε ταυταγί λέγεις. Sequentia loca,
 ni fallor, jam emendarunt viri docti. Eq. 1158. Οἷσθ' οὖν
 ὃ δρᾷσον; εἰ δὲ μὴ, φράσεις γε σύ. Av. 584. Εἶθ' ἀπόλ-
 λων, ἱατρός γ' ὦν, ἰάσθω· μισθοφορεῖ δέ. Ex Auctario.]

Ibid. Πρέσβεως ludens dixit noster. Πρέσβυς de se- (17)
 ne, πρέσβεις de legatis dicebatur. Πρέσβεως vel πρέσβει ne
 de sene quidem usurpatum est.

95. ἄνθρωπε vulgo, consentiente Suida in Ναύ-
 φρακτον.

Ibid. Male Hesychius: Ναύφρακτος· ναύσταθμος, λι-
 μὴν. In hoc nostri loco dictum videtur pro εἰς ναυμαχίαν
 παρεσκευασμένος. Immensum oculum in media fronte depi-
 ctum habebat Pseudartabas, quem cum oculo navis compa-
 rat Dicaeopolis. Pollux I. 86. Ὑπὲρ δὲ τὸ προὔχον ἀκροστό-
 lion, ἥ πτυχὶς ὀνομάζεται, καὶ ὀφθαλμός, ὅπου καὶ τοῦνομα
 ἦς νεῶς γράφουσι.

ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων νεώσοικον σκοπεῖς;
 ἄσχωμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω.

ΠΡ. ἄγε δὴ σὺ, Βασιλεὺς ἅττα σ' ἀπέπεμψεν, φράσον,
 λέξοντ' Ἀθηναίοισιν, ὃ Ψευδαρτάβα.

ΒΑ. ἱαρταμὰν ἐξαρξὰν ἀπισσονασάτρα. 100

ΠΡ. ξυνήκαθ' ὃ λέγει; ΔΙ. μὰ τὸν Ἀπόλλω, γὼ μὲν οὔ.

ΠΡ. πέμψειν Βασιλέα φησὶν ὑμῖν χρυσίον.
 λέγε δὴ σὺ μεῖζον καὶ σαφῶς τὸ χρυσίον.

ΒΑ. οὐ λῆψι χρυσὸ χαυνόπρωκτ' ἱοναῦ.

ΔΙ. οἴμοι κακοδαίμων, ὥς σαφῶς. ΠΡ. τί δαὶ λέγει; 105

96. ἢ περὶ ἄκραν νεὼς κάμπτων οἶνον σκοπεῖς Rav.

98. ἅττα σ' ἀπέμψε edd. vett. ἅττα σ' ἀπέπεμψε recentiores ante Brunckium. ἅττ' ἄν σ' ἀπέπεμψε Rav. Caeterum haec et sequentia, quae vulgo Praeconi tribuuntur, Legato tribuunt B. Brunckius, quos secutus sum.

99. ὃ Ψευδαρσώβα hoc loco edd. vett.

100. ἐξάρξαν ἀπίσσονα σάτρα A. C. ἐξάρξαν ἀπίσσομαι σάτρα B. ἐξαρξας πισόναστρα Rav. ἐξαρξ' ἀναπίσσομαι σάτρα Brunckius, qui recte statuit parum interesse quomodo scribantur haec Persica. Nullam personae notam huic versui neque 104. praefigunt edd. vett.

101. ξυνήκασθ' edd. ante Kusterum.

102. ἡμῖν edd. 1525. 1547. 1607. et sequentes ante Brunckium.

105 — 109. In his versibus Legati partes Dicaeopolidi, Dicaeopolidis Praeconi tribuunt edd. vett. Personas disposui ut eas exhibent B. Rav. Brunckius.

Ibid. τί δ' αὖ λέγει A. B. C. Rav. edd. τί οὖν λέγει (18) Brunckius. τί δαὶ primum in τί δέ, deinde vero in τί δ' αὖ mutatum est. Legendum etiam τί δαὶ τρίτον in Thesm. 632. Haec verba Praeconi tribuunt B. Rav. [Reponendum videtur δαὶ pro δ' αὖ etiam in Av. 832. Τίς δαὶ καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πελασγικόν; 993. Τί δαὶ σὺ δράσων; τίς ἰδέα βουλεύματος; In priore loco vulgo inepte legitur Πελασγικόν. Caeterum αὖ, ubicunque nihil sententiae addit, non minus suspectum esse debet quam γε. In Eq. 1401. vulgo repraesentatur, καὶ τῶν βαλανείων αὖ τὸ λουῖτρον πίνεται. Suidas in Λουῖτρον omisso αὖ habet, πίνεται τὸ λουῖτρον: unde facile constituitur vera scriptura, πίνεται τὸ λουτρίον. Ex Auctario.]

ΔΙ. ὅτι; χαυνοπρώκτους τοὺς Ἰάονας λέγει,
εἰ προσδοκῶσι χρυσίον ἐκ τῶν βαρβάρων.

ΠΡ. οὐκ· ἀλλ' ἀχάνας ὅδε γε χρυσίου λέγει.

106. Distinctionem post ὅτι ex Reiskii sententia primus posuit Brunckius.

[107. Numerosius esset, χρυσὸν ἐκ τῶν βαρβάρων, quod et Persae verbis melius conveniret. *Ex Auctario.*]

108. Hesychius: Ἀχάνας· τινὲς μὲν Περσικὰ μέτρα, Φανόδημος δὲ, κίστας εἰς ἃς κατετίθεντο τοὺς ἐπισιτισμοὺς οἱ ἐπὶ θεωρίας ἰόντες, ἢ εἰς θεοὺς στελλόμενοι. Plura dabit Pollux X. 164. qui hunc locum allegat.

Ibid. ὁδί γε vulgo. Mutavit Bentleius. [Nescio an nemo animadverterit rarissime apud nostrum usurpari ὁδί γε, οὔτοσί γε, et similia. Si bene memini decem tantum exempla in editione Brunckiana comparent. Horum quatuor νυνί γε praebent: Nub. 295. Pac. 326. 337. Ran. 276. Reliqua in lectorum gratiam subjiciam. Nub. 1099. Τοὺς εὐρυπρώκτους· τουτονί γ' οὖν οἶδ' ἐγώ. Verba γ' οὖν οἶδ' ἐγώ non agnoscit Ravennas. Si hic locus recte se habet, legerim Lysistr. 727. ἡδὲ γ' οὖν. Av. 297. Οὔτοσί πέριξ· ἐκεινοσί γε, νῆ Δί', ἀτταγᾶς. Legendum videtur, ἐκεινοσί δέ. *Ibid.* 301. Χαύτηί γε γλαύξ· τί φῆς; τίς γλαῦκ' Ἀθήναζ' ἤγαγε; Malim, αὐτῇ δέ. *Ibid.* 1571. Εἰ τουτονί γ' ἐχειροτόνησαν οἱ θεοί. Nolim hanc scripturam temere sollicitare: nec tamen displiceret, εἰ τουτονὶ κεχειροτονήκασ' οἱ θεοί. Quinque versibus interpositis subjungit poëta: Ἀλλ', ὦ γὰρ, ἡρόμεσθα περὶ διαλλαγῶν. Passivum κεχειροτόνημαι legitur Eccl. 517. Eccl. 88. Ταυτί γέ τοι, νῆ τὸν Δί', ἐφερόμην, ἵνα. Malim, ἔγωγέ τοι, ut v. 76. *Ibid.* 523. Ἐνός γε. καὶ μὴν βασανίσαι τουτί γέ σοι. Ita Anaxilas apud Athen. p. 124. F. Ὅδατός τε λακκαίου παρ' ἐμοῦ τουτί γέ σοι. Utrobique malim, σοι ταυτογί. In Eq. 721. pro vulgato τουτογί σοφίζεται, τουτί γε σοφίζεται habet Suidas in Πρωκτός. His exemplis addit Ravennas Pac. 545. ubi vulgo legitur, ἐκεινονὶ γὰρ. In Platonis fragmento apud Athen. 666. E. legendum, τασδί τε τὰς κρηπίδας, ἃς αὕτη φορεῖ. Nihil moror Machonem p. 577. F. Τουτί γε, Λάμια, φησὶν, ὁσφράνθητι, καί. Caeterum ἐνγετανυθὶ usurpat noster Thesm. 646. et νυνμενὶ Av. 448. qui ἐντανυθί γε et νυνὶ μὲν nusquam dixit. Metagenes apud Athen. p. 269. F.

Τὰ δὲ μικρὰ ταυτί ποτάμι' ἐνμεντευθενὶ
ρεῖ τευθίσιν ὀπταῖς, καὶ φάγροις, καὶ καράβοις;
ἐντευθενὶ δ' ἀλλᾶσι καὶ περικόμμασι·
τηδὲ δ' ἀφύαισι· τῇδε δ' αὖ ταγηνίαις.

- ΔΙ. ποίας ἀχάνας; σὺ μὲν ἀλαζών εἰ μέγας.
 ἀλλ' ἅπιθ'· ἐγὼ δὲ βασανιῶ τοῦτον μόνος. 110
 ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς πρὸς τουτονί,
 ἵνα μὴ σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν,
 Βασιλεὺς ὁ μέγας ἡμῖν ἀποπέμψει χρυσίον; ἀνανεύει.
 ἄλλως ἄρ' ἐξαπατώμεθ' ὑπὸ τῶν πρέσβεων; ἐπινεύει.
 Ἑλληνικόν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὗτοι, 115
 οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνθένδ' αὐτόθεν.

In postremo versu fortasse legendum, *τηδεδὶ ταγηνίαις. Ex Auctario.*]

109. σὺ μὴν ἀλαζών Brunckius, mediam scilicet in ἀχάνας corripit ratus. Atqui, si bene memini, μὴν a nostro nunquam usurpatur, nisi praeunte ἀλλὰ, γε, ἦ, καὶ, οὐ vel οὐδέ. Adsentior igitur Bentleio, qui ἀχάνας pro pede bacchio accipit.

111. Verba πρὸς τουτονί vel de legato accipienda sunt, vel de altero eunucho qui Pseudartabam comitabatur. Perperam ipsum Dicaeopolidem intelligunt Schol. Kusterus et Brunckius. Πρὸς hic valet *coram*.

112. Σαρπεινιακόν edd. vett. pleraeque. Σαρδινιακόν edd. 1547. 1607. 1625. 1670. Suidas in Ἴνα μὴ σε βάψω. Σαρδανιακόν A. B. Σανδανιακόν C. Σαρδυνιακόν Clemens Alex. Paed. II. p. 235. monente Kustero. Σαρδανικόν Hesychius in Βάμμα Σαρδανικόν. Σαρδωνικόν Suidas in Σαρδῶ. Σαρδιανικόν Rav. Schol. edd. 1538. 1600. Kusterus et Brunckius, consentiente Suida in Βάμμα Κυζικηνόν. Hanc scripturam repraesentant omnes libri in Pac. 1174. [In hoc versu Σαρδινιακόν defendere conatur Joannes Paulus Nurra, Caralitanae ecclesiae canonicus, cujus opella, Βάμμα Σαρδινιακόν dicta, anno MDCCXXI. Florentiae evulgata est. Rectius haec interpretatur Hesychius: Βάμμα Σαρδανικόν· τὸ φοινικουῖν· διάφορα γὰρ ἦν τὰ ἐν Σάρδεσι βάμματα. Ita noster Vesp. 1139. Κού θαῦμά γ'· εἰς Σάρδεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας. Plato comicus apud Athen. p. 48. B.

Κᾶτ' ἐν κλίναις ἐλεφαντόποσιν, καὶ στρώμασι πορφυροβάπτοις,

φοινικίσι Σαρδιανικαῖσιν κοσμησάμενοι, κατὰκεινται. Vulgo, ἐν φοινικίσι. Neutra scriptura metro satisfacit. *Ex Auctario.*]

115. ἄνδρες vulgo sine articulo.

116. οὐκ ἔσθ' ὅπως vulgo. Copula Invernizio debetur.

καὶ τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτονί,
ἐγὼ δ' ὅς ἐστι· Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου.

ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε,
τοιόνδε δὴ, πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων, 120
εὐνούχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος;
ὁδὶ δὲ τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου Στράτων;

ΚΗ. σίγα· κάθιζε.

τὸν Βασιλέως ὀφθαλμὸν ἡ βουλὴ καλεῖ
εἰς τὸ πρυτανεῖον. ΔΙ. ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; 125
κᾶπειτ' ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ στραγγεύομαι,

118. ὅστις ἐστὶ Rav.

(19)

Ibid. Sibyrtii palaestra memoratur a Plutarcho in vita Alcibiadis p. 193. A. Fortasse mollem atque effoeminatum hominem, et a corporis exercitatione alienum, παιδοτρίβου filium jocosae vocat noster. Restituendus videtur Clisthenes Pherecrati apud Athen. p. 395. C. ubi vulgo Καλλισθένεια legitur:

'Αλλ', ὦ περιστέριον, ὅμοιον Κλεισθένεια
πέτου, κόμισον δέ μ' εἰς Κύθηρα καὶ Κύπρον.

119. ἐξυρημένε A. B. C. Vat. edd. pleraeque. ἐξυρη-
μένε edd. recentiores ante Kusterum, et Suidas diserte in
Κλεισθένην ὁρῶ et Στράτων. [Verba ὦ θερμόβουλον σπλάγ-
χνον ex Euripidis Medea citat Scholiastes. Fortasse legeban-
tur in Pelias. *Ex Auctario.*]

120. τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε vulgo, consentiente Suida
in Στράτων. τοιόνδε δὴ, πίθηκε Suidas in Κλεισθένην ὁρῶ.
Archilochus apud Schol. Τοιήνδε δ', ὦ πίθηκε, τὴν πυγὴν
ἔχων.

121. ἐξυρημένος Suidas in Στράτων, qui vulgatam ha-
bet in Κλεισθένην ὁρῶ.

[122. Verba οὐ δήπου Στράτων sine interrogationis
nota repraesentari debebant. Usurpatur οὐ δήπου vel οὔτι
που eodem fere sensu quo dicerent nostrates, *Surely it can-
not be Strato.* Vide Nub. 1260. Pac. 1211. Av. 269. Lys.
354. Ran. 522. 526. Eccl. 327. 329. 756. Soph. Phil. 1233.
ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὔτι που δοῦναι νοεῖς. *Ex Auctario.*]

[125. τοῦτο lectore inconsulto Brunckius. ταῦτα Rav.
ut vulgo. *Ex Auctario.*]

126. στρατεύομαι vulgo, consentiente Schol. in cujus
interpretatione στρατευόμενον καὶ πονοῦντα legitur. στραγ-
γεύομαι Brunckius ex emendatione Kusteri, quem consule ad

τούς δὲ ξενίζειν οὐδέποτε ἴσχει γ' ἡ θύρα.

Suidam in Ἡ δεῖ χελώνης. Hesychius: Στρατεύομαι· δια-
τρίβω. Respexit grammaticus ad Nub. 131. ubi στρατεύομαι
repraesentat etiam Suidas in Στραγγεύει.

127. τούσδε ξενίζειν Brunckius.

Ibid. οὐδέποτε γ' ἴσχει ἡ θύρα A. B. edd. οὐδέποτε ἴσχει
ἡ θύρα C. οὐδέποτε ἴσχει θύρα Rav. οὐδέποτε ἴσχει γ' ἡ θύ-
ρα Brunckius ex Suida in Ἰσχειν. Poterat eandem scriptu-
ram ex turbatis Scholiastae verbis elicere, quae ita ordinan-
da videntur: Τούς δὲ ξενίζειν οὐδέποτε ἴσχει γ' ἡ θύρα· παρ-
οιμία ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ὑποδεχομένων· μέμνηται καὶ
(20) Εὐπολὶς ἐν Φίλοις· Νῆ τὸν Ποσειδῶ, οὐδέποτε ἴσχει γ' ἡ
(21) θύρα. [Hodie malim in hoc versu, τούς δὲ ξενίζειν οὐδέ-
ποτε γ' ἴσχει θύρα, et in Eurolidis versu apud Schol. νῆ τὸν
Ποσειδῶ, οὐδέποτε γ' ἴσχει θύρα. Ita noster inferius v. 560.
Νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ λέγει γ' ἄπερ λέγει. Nam rarissime in
hoc metro anapaestum inchoat ἄν, γὰρ, δὲ, μὲν, ἄρα, aut
ulla enclitica. In his undecim fabulis exempla circiter quin-
quaginta praebet Brunckius, quorum maxima pars facillime
emendari potest. Quae observavi singillatim recensebo. Ach.
748. καρυξῶ Δικαιοπόλιν. Rav. Eq. 1225. Malim, ἐγὼ δέ τ'
ἑστεφάνιξα. Confer Ach. 730. 779. Nub. 3. Ἀπέραντον· οὐ-
δέποθ' ἡμέρα γενήσεται; *Ibid.* 143. σε omittunt duo codices
Harleiani, delevit in exemplari suo Bentleius. *Ibid.* 1359.
χοῆν σε τύπτεισθαί Bentleius apud Kusterum. Vesp. 11.
Delendum τις. *Ibid.* 181. Manifesto legendum Ὀδυσσεῖα τίν'.
Ibid. 228. εἰάν ἐγὼ plerique. *Ibid.* 969. Καὶ τὰς ἀκάνθας·
οὐδέποτε ἐν ταύτῳ μένει. *Ibid.* 984. οὐδέποτε γ' Aldus.
οὐδέν ποτ' recte Rav. *Ibid.* 1176. τί Aldus. τίνα Iunta, Rav.
et unus cod. apud Brunckium. *Ibid.* 1307. καὶ τυπτέ με Rav.
Malim, καὶ τυπτεν ἐμὲ, nisi νῶ scribendum est, et de utroque
servo accipiendum. Pac. 226. Pro μηδέποτε, malim, μηκέτ'.
Ibid. 705. Lego, ὥστ' οὐδέποτε γ', ὦ πότνι', ἀφησόμεσθ' ἄ-
σου. *Ibid.* 1240. τί δ' ἄρα Aldus. Scribe, τί ἄρα. Av. 23.
Ἡδ' ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ τί λέγει πέρι; Ita Rav. *Ibid.* 75.
οὗτος γὰρ Aldus. οὗτός γ' ἄτ' Iunta, Rav. et unus Brunckia-
nus. *Ibid.* 78. δεῖ τορύνης Aldus. *Ibid.* 170. Ἀτέκμαρος,
οὐδέν οὐδέποτε ἐν ταύτῳ μένων. *Ibid.* 847. Οὐδέν γὰρ ἄνευ
σοῦ τῶνδ', ἃ λέγω, πεπράξεται. *Ibid.* 1598. τὸ δίκαιον
Scholiastes. Deinde scribendum ἀλλὰ νῦν. Lys. 97. πρὶν λέ-
γειν Iunta. Legendum, πρὶν λέγειν δ'. *Ibid.* 160. εἰάν λα-
βόντες δ' Iunta, et, ut opinor, Rav. *Ibid.* 165. Malim, οὐ-
δέποτε γὰρ εὐφρανθήσεται. *Ibid.* 450. Repone, οὐδέποτε γ'

- ἀλλ' ἐργάσομαι τι δεινὸν ἔργον καὶ μέγα.
 ἀλλ' Ἀμφίθεός μοι ποῦστιν; ΑΜ. οὔτοσὶ πάρα.
 ΔΙ. ἐμοὶ σὺ, ταυτασὶ λαβὼν ὀκτὼ δραχμάς, 130
 σπονδὰς ποιήσαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ,
 καὶ τοῖσι παιδίοισι, καὶ τῇ πλάτιδι.
 ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε καὶ κεχήνετε.
 ΚΗ. προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκους. ΘΕ. ὀδί.

ἡσσητέα. Ibid. 760. Ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλ-
 λυμαι. Thesm. 64. ἕα monosyllabon est. Ibid. 173. Reponen-
 dum videtur, καὶ γὰρ ἡ τοιόσδ' ἐγώ. Ibid. 469. Μαλὶμ, καὐτῇ
 γὰρ οὖν. Ibid. 472. Αὐταὶ γὰρ ἐσμεν, κούδεμί' ἐκφορὰ λό-
 γου. Ibid. 570. σε praeter necessitatem de suo addidit Brun-
 ckius. Ibid. 647. Μαλὶμ, ἰσθμόν γ' ἔχεις. Simile vitium
 est in Vesp. 1268. Thesm. 926. Μαλὶμ, οὐ γὰρ προδώσω οὐδέ-
 ποτέ σ'. Ran. 77. μέλλεις ἀνάγειν, εἶπερ γ' duo codices Brun-
 ckiani, totidemque Harleiani, quos inspexi. Ibid. 107. De-
 lendum videtur με. Ibid. 170. τινες φέρουσι quatuor e quin-
 que Brunckianis, et uterque Harleianus. Scribendum, τιν'
 ἐκφέρουσι, ex Vesp. 182. 205. Lys. 65. 66. Ran. 866. ἐβου-
 λόμην μὲν οὐκ uterque Harleianus, ut vulgo ante Brunckium.
 Eccl. 82. λέγοιθ' ὅπως Aldus. λέγεθ' ὅπως codex melior
 Brunckii. ὅπως spatio relicto Rav. Μαλὶμ, οὔτω δ' ὅπως,
 ut in Ach. 930. Ran. 905. Eccl. 219. Μαλὶμ, οὐκ ἐσώζετ' ἄν.
 Ibid. 255. τούτῳ μὲν εἶπον Rav. ut vulgo. Ibid. 344. οὐδ'
 ἐγὼ γὰρ Aldus et Rav. Μαλὶμ, οὐδ' ἔγωγε. Ibid. 748. Le-
 gendum, μὰ τὸν Ποσειδῶ, οὐδέποτέ γ'. Ibid. 998. Μαλὶμ,
 καὶ σ' ἔγωγε. Ibid. 1011. Μαλὶμ, οὐδέποτέ γε. νῆ Δία. Ibid.
 1075. Μαλὶμ, ὥς σ' οὐκ ἀφήσω οὐδέποτέ γ'. Plut. 69. τιν'
 αὐτὸν, καταλιπὼν Bentleius apud Kusterum. Ibid. 664.
 Μαλὶμ sine interrogatione, ἦσαν δέ που καῖλλοι. Ibid. 1173.
 Scribendum, ὁ θεὸς οὔτος, ex v. 968. *Ex Auctario.*]

130. Nempe superius v. 54. questus erat Amphitheus,
 frustra se viaticum a prytanibus petiisse.

133. κεχήνατε vulgo. Imperativum κεκράγστε legitur in
 Vesp. 415. [κεχήνατε agnoscit Suidas in ipsa voce. *Ex Au-*
ctario.]

134. ὅδε edd. ante Brunckium, quae in fine versus
 Θέωρ' addunt Praeconi tributum, versu scilicet ad hunc
 modum ordinato: Προσίτω Θέω|ρος ὁ παρὰ Σιτάλ|κους. ὅδε.
 Θέωρ'. Ut alia omittam, primam in Σιτάλκῃς producit Her-
 mippus apud Athen. p. 27. E. Brunckius, inconsulto lectore,
 Θέωρ' omisit, et ὅδε in ὀδί mutavit.

- ΔΙ. ἕτερος ἀλαζών οὗτος εἰσκηρύττεται. 135
 ΘΕ. χρόνον μὲν οὐκ ἂν ἤμεν ἐν Θράκῃ πολὺν,
 ΔΙ. μὰ Δί', οὐκ ἂν, εἰ μισθὸν γε μὴ 'φες πολὺν.
 ΘΕ. εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θράκην ὅλην,
 καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ', ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον
 ὅτ' ἐνθαδὶ Θεόγνις ἠγωνίζετο. 140
 τοῦτον μετὰ Σιτάλκους ἔπινον τὸν χρόνον.
 καὶ δῆτα φιλαθήναιος ἦν ὑπερφυῶς,
 ὑμῶν τ' ἐραστής ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ
 ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ'· Ἀθηναῖοι καλοί.

135. εἰσκεκήρυκται Rav. [Malim, οὗτος κηρύττεται. Vulgatam habet Suidas in *Εἰσκηρύττεται. Ex Auctario.*]

136. Pro ἤμεν malim ἔμενον, vel ἔμειν' ἂν, ut respondeat singularibus ἔφες in proximo versu, ἔπινον v. 141. ἤγαγε 155. [Nunc video legendum esse, οὐκ ἔμειν' ἂν. Vulgata scriptura nata est ex οὐκ ἂν in proximo versu. Minus recte legeretur, οὐκ ἂν ἔμειν' ἂν. Vide ad v. 127. *Ex Auctario.*]

138. εἰ μὴ κατένιψε τὴν Θράκην χιόνι πολλῇ Suidas in *Εἰ μὴ κατένιψε et Ψυχροῦ βίου.* Sequentem versum utroque omittit.

140. ἠνίκα Θεόγνις ἠγωνίζετο Suidas in *Εἰ μὴ κατένιψε et Ψυχροῦ βίου.*

Ibid. Noster Thesm. 170. Ὁ δ' αὖ Θεόγνις ψυχρὸς ὦν, ψυχρῶς ποιεῖ.

142. φιλαθήναιός γ' ἦν contra metrum Rav. Vel ex hoc versu, vel ex sequente, ejiciendum videtur ἦν. [Hodie malim, καὶ δῆτα φιλαθήναιος ὁ μὲν ὑπερφυῶς. Respondet, ὁ δ' υἱὸς v. 145. Inducendum videtur μὲν etiam in Eq. 792. Καὶ πᾶς τοῦτον σὺ φιλεῖς, ὃς ὁρῶν οἰκοῦντα μὲν ἐν πιθάκναισι. Sequitur, Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος v. 794. Quod vulgo legitur, ἐν ταῖς πιθάκναισι, proculdubio mendosum est. *Ex Auctario.*]

143. ἀληθῆς Rav.

(21) *Ibid.* Φιλεῖν et ἐρᾶν eodem modo conjungit noster in Eq. 732. Ὅτι φιλῶ σ', ὦ δῆμ', ἐραστής τ' εἰμι σός. 1341. ὦ δῆμ', ἐραστής εἰμι σός, φιλῶ τέ σε.

144. ἔγραφον B. edd. pleraeque, Suidas in *Καλοί.* ἔγραφεν B. pro varia lectione, edd. 1538. 1542. 1600. ἔγραφ' A. B. (pro varia lectione) C. Dawesius p. 250. Brunckius.

Ibid. Noster Vesp. 97.

ὁ δ' υἱὸς, δν' Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθα, 145

ἥρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ' Ἀπατουρίων,
καὶ τὸν πατέρ' ἡντιβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρᾳ·

ὁ δ' ὤμοσε σπένδων βοηθήσειν, ἔχων
στρατιὰν τοσαύτην, ὥστ' Ἀθηναίους ἐρεῖν·
ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται. 150

ΔΙ. κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴτι τούτων πείθομαι
ὧν εἶπας ἐνταυθὶ σὺ, πλήν τῶν παρνόπων.

ΘΕ. καὶ νῦν ὅπερ μαχιμώτατον Θρακῶν ἔθνος
ἔπεμψεν ὑμῖν. ΔΙ. τοῦτο μὲν γ' ἤδη σαφῶς.

ΚΗ. οἱ Θραῖκες, ἔτε δεῦρ', οὓς Θέωρος ἤγαγε. 155

ΔΙ. τουτὶ τί ἐστὶ τὸ κακόν; ΘΕ. Ὀδομάντων στρατός.

Καὶ, νῆ Δί', ἣν ἴδῃ γέ που γεγραμμένον
υἱὸν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλόν,
ἰὼν παρέγραψε πλησίον· κημὸς καλός.

145. πεποήμεθα Rav. De Sitalce et filio Sadoco consulendus Thucyd. II. 29. 67. 95 — 101. IV. 101.

146. ἀλλᾶντος non male A. Brunckius. Sic φαγεῖν ἐλατῆρος Eq. 1181. Utrobique subauditur τόμον. Vulgatam tuentur Rav. Suidas in Ἀλλαντοπώλης et Ἀπατούρια.

152. Versum hunc in omnibus edd. ante Brunckianam omissum exhibent A. B. C. Rav. Vat.

Ibid. ἐνταυθοῖ vulgo, quae Ionica forma est. ἐνταῦθα Rav. Atticum est ἐνταυθί, ut ἐνθαδὶ, ἐνθενδὶ, ἐντευθενί· ἐνταυθὶ habet Rav. in Lys. 570. et fortasse alibi. In Thesm. 646. omnes ἐν γε ταυθὶ repraesentant. In Eur. Iph. Taur. 1010. ex emendatione Canteri et Marklandi legitur:

Ἄξω δέ σ', ἣνπερ μὴ αὐτὸς ἐνταυθοῖ πέσω,
πρὸς οἶκον, ἣ σοῦ κατθανὼν μενῶ μέτα.

Pro ἐνταυθοῖ, quod agnoscunt omnes editiones, tragicorum consuetudo non admittit ἐνταυθί. Praeterea nonnihil tautologiae in hac sententia deprehendit Musgravius. Si legas ἐμπροσθεν, omnia recte se habebunt. Praeter hunc locum, ἐνταυθοῖ nusquam apud tragicos offendi.

153. Θρακῶν γένος vulgo. Θρακῶν ἔθνος A. Rav. Brunckius.

154. ἤδη σαφές C. edd. ἤδη σαφῶς A. B. Hic vulga- (22)
tam pro varia lectione habet.

156. Verba Ὀδομάντων στρατός, Praeconi vulgo tributa, Theoro adscribunt B. Brunckius.

ΔΙ. ποίων Ὀδομάντων; εἰπέ μοι, τουτὶ τί ἦν;
τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακε;

ΘΕ. τούτοις ἐάν τις δύο δραχμὰς μισθὸν διδῶ,
καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην.

160

ΔΙ. τοισδὶ δύο δραχμὰς τοῖς ἀπεψωλημένοις;
ὑποστένοι μὲν τὰν ὁ θρανίτης λεῶς,
ὁ σωσίπολις. οἴμοι τάλας, ἀπόλλυμαι,
ὑπὸ τῶν Ὀδομάντων τὰ σκόροδα πορθούμενος.

[157. εἰπ' ἐμοὶ Brunckius. *Ex Auctario.*]

158. ἀποτέθρακεν ἂν A. B. edd. pleraeque. ἀποτε-
θρίακεν ἂν ed. 1625. 1670. ἀποτέθρακε; τίς C. R. Brun-
ckius. ἀποτεθρίακε Suidas in Ἀποτεθρίακε, Ὀδόμαντες et
Πέος, ut legisse Schol. ex ejus interpretatione manifestum
est. Hesychius: Ἀποτεθρίακεν· ἀποπεφύλλικεν, ἀπεκάθα-
ρεν· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν συκοφύλλων. Idem: Ἀποθριά-
ζειν· τὸ ἀφαιρεῖν φύλλα συκῆς· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ τὸ
ὀτιοῦν ἀφαιρεῖν. Saepenumero librariis fraudi fuit prior syl-
laba in θρῖον producta. Vide inferius v. 1102. Vesp. 1312.

159. ἐάν δραχμὰς δύο τις vulgo. Quod edidi est in
Rav. Idem ordo est in Ran. 173. Πόσ' ἄττα; ταυτί. δύο
δραχμὰς μισθὸν τελεῖς.

160. Hesychius: Καταπελτάσονται· καταδραμοῦνται·
ἀπὸ τῶν πελταστῶν. Thucyd. II. 29. Πείσειν γὰρ Σιτάλκην
πέμψαι στρατιὰν Θρακικὴν Ἀθηναίοις ἱππέων τε καὶ πελτα-
στῶν. [Adde Lys. 563. Ἐτερος δ' αὖ Θραξ πέλτην σείων
κᾶκόντιον, ὥσπερ ὁ Τηρεὺς. Xenoph. Memorab. III. 9, 2.
Δῆλον μὲν γὰρ, ὅτι Σκύθαι καὶ Θραῖκες οὐκ ἂν τολμήσειαν
ἀσπίδας καὶ δόρατα λαβόντες Λακεδαιμονίοις διαμάχεσθαι
(μάχεσθαι alii. vide v. 1082.)· φανερόν δὲ, ὅτι καὶ Λακε-
δαιμόνιοι οὐτ' ἂν Θραξὶν ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις, οὔτε Σκύ-
θαις ἐν τόξοις ἐθέλοιεν ἂν διαγωνίζεσθαι. *Ex Auctario.*]

162. μὲν τ' ἂν γ' ὁ θρανίτης λεῶς B. Brunckius, im-
probante Porsono ad Med. 863. Vide inferius v. 544. 710.
906.

163. Cibaria secum in concionem attulerat Dicaeopo-
lis, de quo more noster Eccl. 406.

Ἄλλ' ἦκεν ἕκαστος
ἐν ἀσκιδίῳ φέρων
πιεῖν, ἅμα τ' ἄρτον
ἂν, καὶ δύο κρομμύω,
καὶ τρεῖς ἂν ἐλαίας.

- οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδ'· ΘΕ. ὦ μόχθηρε σὺ, 165
 οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις;
 ΔΙ. ταυτὶ περιείδεθ' οἱ πρυτάνεις πάσχοντά με
 ἐν τῇ πατρίδι, καὶ ταῦθ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων;
 ἀλλ' ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν
 τοῖς Θραξὶ περὶ μισθοῦ· λέγω δ' ὑμῖν ὅτι 170
 διοσημία 'στὶ, καὶ βανὶς βέβληκέ με.
 ΚΗ. τοὺς Θραῖκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ' εἰς ἔννην·
 οἱ γὰρ Πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν.
 ΔΙ. οἴμοι τάλας, μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα.
 ἀλλ' ἐκ Λακεδαίμονος γὰρ Ἀμφίθεος ὀδί. 175
 χαῖρ' Ἀμφίθεε. ΑΜ. μήπω, πρὶν ἂν γε στῶ τρέχων.

165. οὐκ ἀποβαλεῖτε τὰ σκόροδ' A. Haec verba, Theoro vulgo tributa, Dicaeopolidi ex codd. continuavit Brunckius. (2.) οὐ καταβαλεῖτε, ut vulgo, Suidas in Ἑσκοροδισμένοις.

166. Hesychius: Ἑσκοροδισμένος· σκόροδα βεβρωκώς· Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνέσιν παίζει, ἅμα μὲν ὅτι σκοροδοφάγοισι οἱ Θραῖκες, ἅμα δὲ ὅτι παροξύνονται οἱ ἀλέκτορες πρὸς τὰς μάχας, ὅταν ἐμφάγῃσι τῶν σκороόδων. Vide Eq. 494. Activum ἐσκοροδίσας est in ejusdem fabulae v. 946.

171. διοσημί' ἐστὶ vulgo. διοσημία ἐστὶ Suidas in Διοσημία.

172. Hesychius: Εἰς ἔννην· εἰς τρίτην. Consulendi Hesychii interpretes. In Eccl. 796. ubi antea legebatur ἔνης, Brunckius ex cod. ἔννην dedit. Sic αὐρίον et εἰς αὐρίον dicebant.

173. Meminerint tirones λύεσθαι μὲν τὴν ἐκκλησίαν, ἀφίεσθαι δὲ τὴν βουλήν καὶ τὰ δικαστήρια. Vide Eq. 674. Vesp. 595. Eccl. 377.

176. μήπω γε, πρὶν ἂν vulgo ante Brunckium. Praeter hujus fabulae v. 296. πρὶν ἂν γε habet noster in Eq. 961. Vesp. 920. Eccl. 770. Nec minus bene dicitur πρὶν γ' ἂν in Av. 585. Ran. 78. 845. Eccl. 857. quae scriptura restituenda videtur in Ran. 1281. In Lys. 1005. malim: πρὶν γ' ἅπαντες.

177. Praeter hanc fabulam, memorantur Eupolidis Προσπάλτιοι, Strattidis Ποτάμιοι, Antiphanis Φρεάριος, Menandri Ἀλαιοὺς, Philippidis Λακιάδαι, et aliae fortasse, quae nomina a pagis Atticis acceperunt. De nostri Ἀναγύρω dubitandi locus est. [Citat hunc versum et Nub. 167.

δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας.

ΔΙ. τί ἐστίν; ΑΜ. ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδάς φέρων

Porsonus ad Eurip. Phoen. 1222. (1231.) Ἦν μὴ με φεύ-
γων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα. *Ex Auctario.*]

178. τί δ' ἔστι B. edd. τί δ' ἔστιν A. C. Rav. Brun-
ckius. [Hodie hic τί ἐστ' malim, et ἥστραπτ' v. 531. Nam
longe rarius quam putaram anapaestum in hoc metri genere
inchoat ultima vocis syllaba. Exemplorum quae in ed.
Brunckiana comparent pars magna ne tironibus quidem mo-
ram facere poterit. Lectorum patientia abuterer, si mone-
rem iambum pro anapaesto facillime restitui posse in Eq. 633.
Καὶ τοῖσι φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην. Talia igitur exem-
pla omitto, ut et ea in quibus diphthongus ΟΙ ante vocalem
pro correpta haberi possit. Majori jure praetermittenda
sunt loca aperte vitiosa quae dactylum aut tribrachyn ante
anapaestum sistant: quorum pleraque jamdiu emendarunt rei
metricae periti. Reliqua omnia quae in his undecim fabulis
observavi subjiciam, iis praemissis in quibus anapaestum in-
choat vox disyllaba. Ach. 6. Τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων
ἐξήμεσε. Verba πέντε ταλάντοις aliter in versu stare non pote-
rant. Ibid. 800. 832. 849. 912. 914. De his dixi singilla-
tim suis locis. Eq. 26. Μόλωμεν, αὐτὸ, μόλωμεν, αὐτομο-
λῶμεν. ἦν. Hoc per jocum dictum est. Ibid. 1352. Legen-
dum, καταμισθοφορεῖν· τούτοις ὁ τὸν μισθὸν λέγων. Nub.
70. Ὡσπερ Μεγακλέης ξυστίδ' ἔχων· ἐγὼ δ' ἔφην. Ibid.
688. ἐν omittit Aldus. Ibid. 745. ἐς omittit Aldus. Versu
praecedente scribendum, τῇ γνώμῃ. Ibid. 1221. Ζῶν· ἀλλὰ
καλοῦμαι Στρεψιάδην. τίς οὔτοςί; Vesp. 318. Ὑμῶν ὑπα-
κούων· ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' ἰδεῖν. Ita hunc versum reprae-
sentavit Porsonus ad Hecub. 1169. Aliter Dawesius p. 263.
ἀλλ' οἷός τ' οὐκ εἴμ' ἰδεῖν. Pac. 48. ἀναιδέως Rav. malim,
ἡδέως, omisso τὴν, ut in Vesp. 1367. Ὡς ἡδέως φάγοις ἂν
ἐξ ὄξους δίκην. Av. 114. Cum huic μὲν nullum respondeat
δὲ, legi posset, ὅτι πρῶτον ἦσθ'. Ibid. 1026. Μὴ πράγματ'
ἔχειν, ἀλλ' ἀπιέναι· νῆ τοὺς θεοὺς. Ibid. 1670. Καὶ δῆτ'
ἐθαύμαζον Aldus. Lys. 768. Futurum στασιῶμεν habent
Iunta et Rav. unde totum locum ita constituo:

Ὡς χρησμός ἡμῖν ἐστίν ἐπικρατεῖν αἰεὶ,

εἰ μὴ στασιῶμεν ἔτι. τίς ἐστίν οὔτοςί;

Ibid. 838. Malim, ἐμὸς ἀνὴρ. Ibid. 927. Scribendum vide-
tur, ἀλλ' οὐδὲ δέομαι ἄγωγε, et v. 758. ἀλλ' οὐδὲ δύναμαι
ἄγωγε. Thesm. 176. ἕα monosyllabon est. Ibid. 280. θεάσαι
fortasse dissyllabon est. Vide Pac. 906. Thesm. 1190. Pro

ἔσπευδον, οἱ δ' ὥσφροντο πρεσβῦταί τινες

οὐκὶ legi posset οὐ, sed versus alioqui mendosus videtur. Ibid. 1197. τὸ delevit Bentleius. Ran. 300. τοῦτό γ' ἦττον Rav. Ibid. 557. Repone, ἂν γνῶσθαι σ'. Ibid. 652. 658. Utrobique verba δεῦρο πάλιν conjunctim efferuntur, ut ακούετε λεῶ, αὐτίκα μάλα, et similia, quae saepe legem violent a Dawesio p. 211. propositam. Ibid. 1407. Malim, καὶ μὴ κατ' ἔπος ἔμοιγ' ἔτ'. Ibid. 1462. Fortasse μὴ ἐκεῖ σύ γ'. Eccl. 270. τὸν ἄνδρ' ἐθεῶσθ' Ravennas. Ibid. 453. τε omittit Rav. Plut. 75. Ex Eq. 26. scribendum, ἦν· μεθίεμαι. Plut. 482. Lego, τὸ γὰρ αὐτ', ἐάν γ' ἦττᾶσθε. Longe facilius emendantur loca ubi prior vox hyperdissyllaba est. Eq. 1346. ταυτί μ' ἔδρων Rav. Nub. 684. Λύσιλλα, Φίλιννα, Κλειταγόρα, Δημητρία. Nomen proprium. Ibid. 1458. ὄντινα tacite Porsonus ad Hec. 1175. Vesp. 25. Repone, τοιοῦτ'. Ibid. 155. φυλάττεθ' Aldus. Malim, φύλατθ'. Ibid. 1369. Malim, κλέψαντα συμποτῶν. Ibid. 1382. Legendum, Ὀλυμπίασιν ἦνίκ'. Ibid. 1431. Soloecum ἂν non admittit Aldus. Pac. 1201. Νυνὶ δὲ παντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ. Ita hunc versum repraesentant edd. omnes ante Brunckium, quibus concinunt duo codd. ab eo collati et Ravennas. Emendavit, ut potuit, Dawesius p. 203. et paullo aliter Brunckius. Minor neutri in mentem venisse plane absurdum esse falces quinquagenis drachmis aestimari, cum proximo versu cadi trinis veneant. Caeteris conjecturis accedat mea.

Νυνὶ δ' ἐγὼ μὲν πεντέδραχμα ταῦτ' ἐμπολῶ,

ὁδὶ δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους εἰς τοὺς ἀγρούς.

Av. 843. Scribe, κήρυκα πέμψον. Ibid. 1017. Legendum videtur, ὑπάγοιμί τᾶρ' ἂν, νῆ Δί'. Ibid. 1024. Fortasse delendum δέ. Ibid. 1205. Manifesto scribendum, συλλήψεται. Ibid. 1208. Scribendum, ταυτὶ προᾶγμα. Vide ad Ach. 1049. Av. 1497. τὸν non agnoscit Rav. Lys. 44. κροκωτοφοροῦσαι duo codd. apud Brunckium, et Clemens Alexandrinus Paed. II. p. 235. monente Bentleio. Ibid. 200. Haec nondum expedio. Toup̄ii emendationem male recepit Brunckius. Ibid. 1009. φράζε περὶ διαλλαγῶν Iunta et Rav. Thesm. 340. κατεῖπεν, ἦ Bentleius. Ibid. 1198. κομιεῖς Bentleius. Ran. 655. ἐπεὶ προτιμᾶς γ' οὐδὲν codex Harleianus uterque. Verba ἱππέας ὁρῶ superiore versu διὰ μέσου sunt. Ibid. 1393. μέθεσθε, μέθεσθε Porsonus ad Or. 141. Malim, κόκκυ, μέθεσθε ex v. 1384. Eccl. 167. ἐκεῖνον· εἴτι βλέψασα γὰρ, Aldus. Legendum, ἐκείνον· βλέψασα γὰρ. Ibid. 508. χάλα Aldus. Fortasse χάλα σύ. Ibid. 842. ἐστᾶσ' ἐφεξῆς Porsonus ad Orest. 1645. Plut. 824. Monossyllaton est ἔα. Ex Anactario.]

Ἀχαρνικοὶ, στιπτοὶ γέροντες, πρίνιναι, 180
ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχαι, σφενδάμνιναι.

Ibid. σοὶ μὲν δεῦρο ὕμνῳ B. edd. ἐγὼ μὲν σοὶ δεῦρο A. C. ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι Rav. Brunckius.

- (24) 179. Hesychius: Ὀσφρῶντο· σύνηκαν, ἥσθοντο, ἔγνωσαν. Huc sine dubio respexit grammaticus, sed depravatam scripturam secutus est. Eodem vitio laborat Antiphanes apud Athen. p. 299. E. ubi pro ὀσφρᾶσθαι reponendum ὀσφρέσθαι. Sincera forma ὀσφρόμενος legitur in Vesp. 792. In Thesm. 495. fere cum Dawesio p. 320. scribendum: Ἰν' ὀσφρόμενος ἄνὴρ ἀπὸ τείχους εἰσιών. Maluit Dawesius: ἀπὸ τοῦ τείχους ἰών: sed articulus recte abest, ut in Av. 497. ἔξω τείχους. Praeterea ὀσφραίνεσθαι male tribuitur Eupolidi apud Priscianum p. 1193. Legendum: Προσένεγκέ μου γγύς τὸ στόμ' ὀσφρέσθαι τὸ σόν. Recentiores formam prorsus diversam usurparunt. Ὀσφρανθῶσι habet Philemo apud Athen. p. 289. A. ὀσφράνθητι Macho apud eundem p. 577. F. Futurum ὀσφρήσεται habet noster Pac. 152. [Cum recte dicatur τεῖχος sine articulo, malim in Av. 1119.

Ἄλλ' ὥς ἀπὸ τείχους οὐ πάρεστιν ἄγγελος
οὐδεὶς, ὅτου πευσόμεθα τὰ κεῖ πράγματα.

Vulgo paullo minus recte omittitur particula negans ante verbum. *Ex Auctario.*]

180. στνπτοὶ A. B. στέριφνοι vel στεριφνοὶ Erotianus in Στερίφνους, a Kustero indicatus. Verba Hippocratis quae respexit Erotianus in p. 337. indicarunt interpretes, ubi hodie στρυφνοὺς legitur, quod in exemplari suo Galenum habuisse monet Foesius. Satis commode apud nostrum legeretur vel στρυφνοὶ vel στέριφοι. In Vesp. 877. στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἥθος habetur. Receptam tuetur Hesychius: Στιπτός· πυκνός, ἢ στερεός καὶ πεπιλημένος· ἀπὸ τοῦ στεῖβειν, τὸ πατεῖν. Hesychio simillima habet Schol. cui pro συνάπτονται restituendum συμπατοῦνται ex Polluce VII. 38. Scholiasten describit Suidas in Στιπποί. Plura dabit Ruhnkenius ad Timaeum p. 156, 238. (Phrynichus in Bekkeri Anecd. I. p. 8, 16. ἀτεράμων ἄνθρωπος καὶ πρίνινος καὶ στιπτός καὶ σφενδάμνινος: — τούτοις προσῆπται Ἀριστοφάνης καὶ τὸ Μαραθωνομάχος —. Erotianus: p. 332. Στερίφνους: πυκνοὺς. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι φησὶ „στεριφνοὶ γέροντες, πρίνινοι, ἀτέραμνοι, μαραθωνομάχαι καὶ σφενδάμνινοι.“ Etym. M. p. 163, 11. Ἀχαρνικοὶ στιπτοὶ (σιπτοὶ p. 714, 3.) γέροντες ἀτεράμονες.)

181. Μαραθωνομάχοι A. et Suidas in Ἀτεράμονες,

ἔπειτ' ἀνέκραγον πάντες· ὦ μιαιρότατε,
σπονδάς φέρεις, τῶν ἀμπέλων τετμημένων;
κείς τοὺς τρίβωνας ξυνελέγοντο τῶν λίθων·
ἐγὼ δ' ἔφευγον· οἱ δ' ἐδίωκον, καβόων. 185

ΔΙ. οἱ δ' οὖν βοώντων. ἀλλὰ τὰς σπονδάς φέρεις;

ΑΜ. ἔγωγε, φημί· τρία γε ταυτὶ γεύματα.
αὗται μὲν εἰσι πεντέτεις· γεῦσαι λαβών.

ΔΙ. αἰβοῖ. ΑΜ. τί ἐστίν; ΔΙ. οὐκ ἀρέσκουσιν μ', ὅτι
ὄξουσι πίττης καὶ παρασκευῆς νεῶν. 190

ΑΜ. σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκέτεις γεῦσαι λαβών.

ΔΙ. ὄξουσι χαῦται πρέσβων εἰς τὰς πόλεις
ὀξύτατον, ὥσπερ διατριβῆς τῶν συμμαχῶν.

quam formam habet noster in Nub. 987. Receptam scripturam tuentur Suidas in Μαραθῶν, Erotianus in Στεριφνοῦς, et Julianus imperator Misopogone p. 350. D. a Kustero indicatus. (Juliani verba sunt haec: οἱ σε ἐπαιδοτρίβησαν καθ' ἡμῶν πρίνινον, σφενδάμνινον, οὐκέτι μέντοι καὶ Μαραθωνομάχην, ἀλλ' Ἀχαρνέα μὲν ἐξ ἡμισείας, ἀηδὴ δ' ἄνδρα παντάπασι καὶ ἄνθρωπον ἄχαριν.)

Ibid. Vocem σφενδάμνινδι hinc allegat Pollux X. 35.

189. ἀρέσκουσι A. C. edd. ἀρέσκουσιν B. Brunckius. (25)

192. Hunc versum et sequentem non agnoscit Rav.

193. Malim ὀξύτατα, ὥσπερ, ubi ὥσπερ fere παρέλκει, ut in hoc Pherecratis apud Athen. p. 648. C. Ἐκ τοῦ στόματος τῶν αἰγιδίων ὄξειν ὥσπερ μελικήρας. Quae verba ita vulgo leguntur: Ὡσπερ τῶν αἰγιδίων ὄξειν ἐκ τοῦ στόματος μελικήρας. Eodem fere modo locutus est noster Pac. 234.

Καὶ γὰρ ὥσπερ ἡσθόμην

καὐτὸς θυῖας φθέγμα πολεμιστηρίας.

Id est: φθέγμα ὥσπερ θυῖας. Unde fortasse defendi potest Pherecratei versus vulgata scriptura. [Non dissimilis est particulae ὥσπερ usus in Nub. 1276. Τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς. Vesp. 395. Ὡσπερ φωνή μέ τις ἐγκέκλῳται. Thesm. 869. Ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν. Nos, *As it were*. Caeterum in hoc Acharnensium loco rectissime se habet vulgata scriptura. Similia sunt in Pac. 525.

Οἶον δὲ πνεῖς· ὥς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας,

γλυκύτατον, ὥσπερ ἀστρατείας καὶ μύρου.

Praeterea vereor ut Atticum sit ὀξύτατα ὄξειν, quod paullo serius animadvertisse pudet. Nam sciunt linguae Graece peritiores inter ὀξύτατον et ὀξύτατα tantum fere interesse, quan-

AM. ἀλλ' αὐταὶ, σπονδαὶ τριακοντούτιδες
κατὰ γῆν τε καὶ θάλατταν. ΔΙ. ὦ Διονύσια, 195
αὐταὶ μὲν ὄζους' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος,
καὶ μὴ' πιτηρεῖν σιτὶ' ἡμερῶν τριῶν,
κάν τῷ στόματι λέγουσι· βαῖν' ὅπῃ θέλεις.
ταύτας δέχομαι, καὶ σπένδομαι, κάκπιομαι,

tum inter ὄξυ et ὀξέως. Quae quidem differentia etsi plerisque jam satis nota atque perspecta est, prima tamen Graeci sermonis elementa discentibus melius fortasse ex aliquot exemplis patebit. Dixit igitur noster Plut. 629. "Ὡς εὐτυχεῖθ', ὥς μακαρίως πεπράγατε. 633. 'Ο δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα. 981. Οὐ πολλά· καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ἡσχύνετο. 992. Λέγεις ἐρῶντ' ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα. Eq. 451. Παῖ' ἀνδρικῶς. 453. Παῖ' αὐτὸν ἀνδρικώτατα. Adde κακῶς ἀπολοίμην, et κάκιστ' ἀπολοίμην, quae passim leguntur. Veniamus ad alteram formam. Noster Ach. 852. "Ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν. Thesm. 254. 'Ηδύ γ' ὄξει ποσθίου. Plut. 1020. "Ὄξειν τε τῆς χορίας ἔφασκεν ἡδύ μου. Ran. 338. 'Ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν. Pac. 87. Καὶ μὴ πνεῖ μοι κακὸν, ἀντιβολῶ σ'. Pherecrates apud Athen. p. 159. F. Τοῦ στόματος ὄξει κακόν. Cratinus minor p. 661. E. Τῆς γῆς ὥς γλυκὺ ὄξει. Haec omnia ad olfactum pertinent, ut et sequentia. Noster Eq. 892. Βύρσης κάκιστον ὄζων. Vesp. 38. "Ὄξει κάκιστον τούνυπνιον βύρσης σαπρᾶς. 913. Τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρουγεν. Pherecrates apud Athen. p. 269. A. "Ηδιστον ἀτμίζοντα. Crates p. 690. D. Γλυκύτατον δ' ὥξε βασιλείου μύρου. Si semper ita locuti sunt Attici, quod affirmare non ausim, pessime me ὀξύτατα coniecisse manifestum est. Dixit Alexis apud Athen. p. 60. A. 'Υπερηφάνως ὄζουσα τῶν ὥρῶν λοπάς. *Ex Auctario.*]

[*Ibid.* συμμάχων vulgo ante Brunckium. *Ex Auctario.*]

194. ἀλλ' αὐταὶ σοὶ σπονδαὶ Rav. unde legerim: ἀλλ' αὐταὶ δὴ σοὶ, delato σπονδαὶ, quod languidum est, et ex glossemate irrepsisse videtur. [Nescio an melius esset, ἀλλ' αὐταὶ γὰρ σοὶ. Vide v. 40. 175. 594. 738. Av. 1168. 'Ἀλλ' ὁδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελος. Lys. 1239. 'Ἀλλ' οὕτοι γὰρ αὐθις ἔρχονται πάλιν. *Ex Auctario.*]

195. κατὰ γῆν τε καὶ κατὰ θάλατταν. Rav.

198. ὅποι A. C. Brunckius. ὅπου Schol. ὅπῃ, ut vulgo Rav.

- χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας. 200
 ἐγὼ δέ, πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγεῖς,
 ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια.
 AM. ἐγὼ δέ φευξοῦμαι γε τοὺς Ἀχαρνέας.
 XO. τῇδε πᾶς ἔπου, δῖωκε, καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου 205
 τῶν ὁδοιπόρων ἀπάντων· τῇ πόλει γὰρ ἄξιον
 ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον. ἀλλὰ μοι μηνύετε,
 εἴ τις οἶδ' ὅποι τέτραπται γῆς ὁ τὰς σπονδὰς φέρων.
 ἐκπέφευγ'· οἴχεται
 φροῦδος. οἴμοι τάλας, τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν. 210
 οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεότητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων
 ἀνθρώκων φορτίον

200. κελεύω edd. κελεύων A. B. C. Rav. Brunckius. Utriusque scripturae meminit Schol. Personarum notae ad hunc versum et sequentes vulgo admodum turbatae sunt. Versum 200. Dicaeopolidi, tres sequentes Amphitheo tribuit A. Amphithei personam versui 200. Dicaeopolidis versui 201. et iterum 203. praefigunt edd. veteres pleraeqne. Paullo melius Amphitheo versum 203. tribuunt recentiores. Omitto duas alias distributiones, quas in quibusdam edd. vett. observavi. Personas recte constituunt B. Brunckius.

201. ἐγὼ δέ, πολέμου τε καὶ κακῶν Rav.

202. αὔξω edd. veteres pleraeqne.

Ibid. Hesychius: Διονύσια· ἐορτὴ Ἀθήνησιν, ἣ Διονύσω ἡγετο· τὰ μὲν κατ' ἀγροὺς, μηνὸς Ποσειδεῶνος· τὰ δὲ Ἀθήναια, μηνὸς Ἀθηναίωνος· τὰ δὲ ἐν ἄστει, Ἐλαφρηβολιῶνος. Scripsit grammaticus, vel scribere debuit, τὰ δὲ Ἀθήναια, Ἀνθεστηριῶνος, monente Ruhnkenio, qui haec verba luculento commentario explicavit, loco ad v. 34. indicato, quo remittendus est lector, cum ea quae de tribus Bacchi festis habet Scholiastes, omnia fere vanissima et falsissima sint.

203. φεύξομαι vulgo. φευξοῦμαι Rav. Malim, si accedat nonnihil auctoritatis, hunc versiculum post v. 200. collocare. [Conjecturae meae favet locus Ran. 572 — 575. Ex Auctario.]

207. μηνύσατε Rav. Scilicet nesciebat librarius secundam in μηνύω longam esse. Eadem de causa invectum est ἴσχυσε pro ἴσχυε in Av. 488.

210. Haec quae una serie Choro tribui, diversis ejus partibus alii aliter distribuunt. Nullus hic Hemichorio locus est.

ἤκολούθουν Φαῦλλῳ τρέχων, ὧδε φαύλως ἂν ὁ 215
 σπονδοφόρος οὗτος, ὑπ' ἐμοῦ τότε διωκόμενος,
 οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίστατο.
 νῦν δ' ἐπειδὴ στεῖρρόν ἤδη τοῦμόν ἀντικνήμιον,
 καὶ παλαιῷ Λακρατίδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται, 220
 οἴχεται· διωκτέος δέ· μὴ γὰρ ἐγγάνοι ποτέ,
 μηδέπερ γέροντας ὄντας, ἐκφυγὼν Ἀχαρνέας,
 ὅστις, ὦ Ζεῦ πάτερ
 καὶ θεοὶ, τοῖσιν ἐχθροῖσιν ἐσπείσατο, 225
 οἷσι παρ' ἐμοῦ πόλεμος ἐχθοδοπὸς αὖξεται
 τῶν ἐμῶν χωρίων·

215. Phaylli cursoris meminerunt tum alii tum noster Vesp. 1206. Epigramma de eo conservavit Schol.

Πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πήδησε Φάῦλλος,
 δίσκευσεν δ' ἑκατὸν πέντ' ἀπολειπομένων.

216. ἐξέφυγεν (ἐξέφυγεν ἂν Rav.) post διωκόμενος inserunt omnes libri, agnoscit Suidas in Φάῦλλος. Ex glossmate irrepsisse recte statuit Bentleius. Hoc ejecto, versus antistrophico 230. accurate respondet. Longe deterior est Brunckii emendatio, qui οὗτος et τότε delevit. Utrumque habet Rav. et Suidas in Φάῦλλος. A Schol. diserte agnoscitur τότε.

(27) 217. Secundum ἂν omittunt edd. et Suidas in Ἀπεπλίστατο. Habent A. B. C. Rav. Brunckius. Mutat in ὧδ' Suidas in Φάῦλλος.

Ibid. ἀπεπλήστατο Rav. Respexit poëta ad Homericum πλίσσοντο Od. Z. 318. quod de mularum incessu usurpatum est. De hac voce consulendus in primis Foesius ad Hippocratem in Πληγαί. Aristophaneum ἀπεπλίστατο melius quam Latini reddunt nostrates, quippe quibus in usu est *To step off*.

220. Hesychius: Λακρατίδης· Ἀριστοφάνης φησὶ, Παλαιὸν Λακρατίδην, τὰ ψυχρὰ βουλόμενος δηλοῦν· ψυχροὶ γὰρ οἱ γέροντες. Metri gratia corrigit Bentleius, Λακρατείδη, contra regulas analogiae. Alii Λακρατίδῃ δὴ volunt. Simile mendum est in Pac. 1154. Μυρδίνας αἵτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων: ubi fortasse excidit οὖν post αἵτησον. [Ferri posset, καὶ παλαιῷ Λακρατίδῃ γε τὸ σκέλος βαρύνεται. Ex Auctario.]

221. ἐγγάνῃ vulgo ante Brunckium.

222. ὄντας propter homoeoteleuton omittunt A. C. Rav.

οὐκ ἀνήσω πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ
ὄξυς, ὀδυνηρὸς, ἐπίκωπος, ἵνα μήποτε πα- 230
τῶσιν ἔτι τὰς ἐμὰς ἀμπέλους.

ἀλλὰ δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ βλέπειν Βαλλήναδε,
καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὐρεθῇ ποτε·
ὥς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις. 235

ΔΙ. εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.

ΧΘ. σῖγα πάς· ἤκούσατ', ἄνδρες, ἄρα τῆς εὐφημίας;
οὗτος αὐτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν· ἀλλὰ δεῦρο πάς
ἐκποδών· θύσων γὰρ ἄνῆρ, ὥς ἔοικ', ἐξέρχεται. 240

ΔΙ. εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.

πρόϊθ' εἰς τὸ πρόσθεν ὀλίγον, ἦ κανηφόρος·

228. οὐκ ἀνήσω corrigit Scaliger. Copula respicit ad
διωκτέος δέ v. 221.

Ibid. Pollux X. 131. γεωργικὰ σκεύη recensens: Τάχα
δὲ καὶ σχοῖνος, καὶ βάτος, καὶ ὀρκάνη, καὶ ῥάχος, καὶ κόνυ-
ζα, καὶ κνάφος, καὶ πάνθ' ὅσα ἀκανθώδη τοῖς καρποῖς ἐπὶ
φρουρὰν περιβάλλεται.

Ibid. ἄτ' ἐμπαγῶ vulgo. ἀντεμπαγῶ Rav. Suidas in
Σκόλοψ et Σχοῖνος, Brunckius. *Ego vero divinaveram*, in-
quit Bentleius.

230. πατῶς' ἔτι Brunckius. πατῶς' omisso ἔτι Rav. (29)

232. Βαλλήναδε edd. vett. B. (a secunda manu) Rav.
Brunckius. Παλλήναδε alii. Utriusque scripturae meminit (28)
Schol. a Suida compilatus in Παλληνικὸν βλέπειν. Ludit no-
ster in nomine pagi Attici, ut in Eq. 79. Eccl. 362. ubi Κλω-
πιδῶν et Ἀχραδούσιος pro Κρωπιδῶν et Ἀχερδούσιος per jo-
cum sistit: quorum illud ne Scholiasten quidem fefellit, hoc
Stephano Byzantino aliisque fraudi fuit. Obiter moneo, ei-
dem Stephano in Εὐπυρίδαι, pro Κεκροπίδας restituendum
esse Κρωπίδας. (Scholiastae verba haec sunt: Παλλήνη δῆ-
μος τῆς Ἀττικῆς. νῦν δὲ διὰ τοῦ β γραπτέον κατὰ συγγένειαν
τοῦ β εἰς τὸ π. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ βάλλειν λίθοις.)

235. ἐμπλείμην vulgo, quod diserte tuentur Schol. et
Suidas in ipsa voce. ἐμπλήμην Rav. Dawesius p. 330. Brun-
ckius.

237. σίγα et ἄρα vulgo ante Brunckium, qui verba σί-
γα πάς Dicaeopolidi continuanda censet.

240. ἄνῆρ vulgo ante Brunckium.

242. πρόϊθ' ὥς τὸ πρόσθεν vulgo ante Brunckium.
[ὥς pro εἰς etiam Rav. *Ex Auctario.*]

ὁ Ξανθίας τὸν φαλλὸν ὀρθὸν στησάτω.

κατάθου τὸ κανοῦν, ὦ θύγατερ, ἵν' ἀπαρξώμεθα.

ΘΥ. ὦ μήτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν, 245
ἵν' ἔτνος καταχέω τοῦλατῆρος τουτουί.

ΔΙ. καὶ μὴν καλὸν γ' ἔστ'. ὦ Διόνυσε δέσποτα,
κεχαρισμένως σοι τήνδε τὴν πομπὴν ἐμέ
πέμψαντα, καὶ θύσαντα μετὰ τῶν οἰκετῶν,
ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ' ἀγροῦς Διονύσια, 250
στρατιᾶς ἀπαλλαχθέντα, τὰς σπονδὰς δέ μοι
καλῶς ξυνενεγκεῖν τὰς τριακοντούτιδας.

ἄγ', ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς
οἴσεις, βλέπουσα θυμβροφάγον. ὥς μακάριος,
ὅστις σ' ὀπύσει, κάκποιήσεται γαλᾶς, 255

244. ἵν' ἀρξώμεθα A. Hunc versum, quem Matri tribuunt edd. Dicaeopolidi continuant A. B. C.

245. Hesychius: Ἐτνήρουσις· ἐπαιξεν Ἀριστοφάνης, ἀντὶ τοῦ φάναι, τὴν σανίδα, τὴν ἐτνήρυσιν εἰπὼν, παρὰ τὸ ἔτνος. Quid reponendum sit pro σανίδα, equidem non video. Huc, opinor, respexit Pollux VI. 88. X. 98.

247. Verba καὶ μὴν καλὸν γ' ἔστ' puellae tribuit A. Plena distinctio Brunckio debetur, qui recte monet ad ἀγαγεῖν v. 250. et ξυνενεγκεῖν v. 252. subaudiri δός.

251. τὰς σπονδὰς δ' ἐμοὶ Brunckius, cui valde arri-
(89) dent pronominum formae emphaticae.

253. Hic versus et quinque sequentes Matri vulgo tribuuntur, cujus personam ut prorsus inutilem delevi.

254. οἴσει vulgo. οἴσεις Invernizius, inconsulto lectore.

Ibid. Hesychius: Θυμβροφάγος· ἀντὶ τοῦ, δριμυφάγος· ἢ γὰρ θυμβρα δριμύ ἐστι βρωμα. Malim: Θυμβροφάγον· ἀντὶ τοῦ, δριμύ. Noster Ran. 562. Ἐβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμύ. Eodem fere modo dixit νᾶπυ βλέπειν Eq. 631. κάρδαμα Vesp. 455. ὀπὸν Pac. 1184. ὀρίγανον Ran. 603. ὑπότριμμα Eccl. 291. quae omnia acria sunt.

255. γαλῆς, et v. sequente σέ conjicit Brunckius in annotationibus, quod neque recepit Invernizius, neque recipere debuit, quippe quod non est Graecum. Solenne est ἐκποιεῖσθαι de liberis creandis. In Pac. 708. ἐκποιουῖ σαυτῶ βότρους per jocum dicitur. Praeterea Brunckii emendatio activam verbi formam postulat. Verum non erat cur virum doctissimum emendationis suae incertum redderet σέ in initio senarii positum: hoc enim factum est in Eq. 438. Ran. 103.

σου μηδέν ἤττον βδεῖν, ἐπειδὴν ὀρθρος ἦ.
 πρόβαινε, καὶ τῶχλῳ φυλάττεσθαι σφόδρα,
 μή τις λαθὼν σου περιτράγῃ τὰ χρυσία.
 ὦ Ξανθία, σφῶν δ' ἐστὶν ὀρθὸς ἐκτέος
 ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς κανηφόρου. 260

ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ἄσομαι τὸ φαλλικόν.
 σὺ δ', ὦ γύναι, θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους. πρόβα.
 Φαλῆς, ἐταῖρε Βακχείου,
 ξύγκωμε, νυκτοπεριπλάνη-
 τε, μοιχέ, παιδεραστά, 265

ἔκτῳ σ' ἔτει προσεῖπον, εἰς
 τὸν δῆμον ἐλθὼν, ἄσμενος,
 σπονδὰς ποιησάμενος ἐμαυ-
 τῷ, πραγμάτων τε καὶ μαχῶν
 καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγεῖς. 270

πολλῷ γάρ ἐσθ' ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς,

Plut. 463. In hoc loco vel subauditur δυνατὰς αὐτὸς ἐπιστά-
 μένας, cujus structuræ exemplum in promptu nonnum ha-
 beo, vel legendum ἤττους, ut apud Thucyd. II. 60. Ὅς οὐ-
 δενὸς οἶομαι ἦσσαν εἶναι γυνῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ταῦτα ἐρ-
 μηνεῦσαι. [Octonarius est Eq. 438. Poteram ejus loco afferre
 Eccl. 444. Malim etiam in Plut. 369. σὲ μὲν οἶδ' ὁ κρῶζεις,
 licet σὺ habeat Suidas in Κρώζει. Ex Auctario.]

258. μαθῶν Suidas in Περιτράγῃ. De aureis virginum
 ornamentis consulendus Porsonus ad Hecub. 153. qui hunc
 locum praetermisit. (18)

[259. Cum vix opus esset duobus servis ad phallum
 circumferendum, facile quivis conjiciat pro σφῶν poetam
 scripsisse σοί. Sed fortasse σφῶν vertendum est, alterutri
 vestrum. Caeterum comparandus noster Av. 850. Παῖ, παῖ,
 τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέριβαν. Lys. 209. Λάξουσθε παῖ-
 σαι τῆς κύλικος, ὦ Δαμπιτοῖ. Ex Auctario.]

263. Βακχείου vulgo ante Brunckium, quod vitium in (30)
 exemplari suo emendaverat Scaliger.

269. Noster Pac. 293. Ἀπαλλαγεῖσι πραγμάτων τε καὶ
 μαχῶν.

271. πολλῶν γάρ ἐστιν ἥδιον edd. πολλῷ γάρ ἐσθ' ἥδιον
 A. B. (qui ἐστὶν habet a prima manu) C. Rav. Suidas in Λα-
 μάχων, Dawesius p. 251. Brunckius. πολλῷ in libro suo
 emendaverat Scaliger.

κλέπτουσαν εὐρόνθ' ὠρικὴν ὕληφόρον,
τὴν Στρυμοδώρου Θραῦτταν, ἐκ τοῦ Φελλέως,
μέσσην λαβόντ', ἄραντα, κατα-
βαλόντα καταγιγαρτίσαι.

275

Φαλῆς, Φαλῆς,
εἰάν μεθ' ἡμῶν ξυμπίης, ἐκ κραιπάλης
ἔωθεν εἰρήνης ῥοφήσει τρυβλίον,
ἢ δ' ἄσπις ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται.

280

ΧΟ. οὗτος αὐτός ἐστιν οὗτος·

βάλλε, βάλλε, βάλλε, βάλλε,
παῖε, παῖε τὸν μιαρόν·

272. ὕλοφόρον Rav. Suidas in Καταγιγαρτίσαι et Ὠρικῶς.

273. Phellea memorat noster Nub. 71. Cratinus apud Pollucem X. 105. a Bentleio in Epistola ad Hemsterhusium p. 305. emendatus: Ἐπέδωκε βαλάνων ἄβακα τῶν ἐκ Φελλέως. Fuse de eo disserit Ruhnkenius ad Timaeum, p. 269.

274. λαβέντ' Invernizius, typographi incuria, necne, incertum est. In Plut. 300. καταδαρθέντα omnes quas vidi editiones occupavit.

275. καταγιγαρτίσαι, Φαλῆς, Φαλῆς, B. edd. καταγιγαρτίσαι, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς A. C. καταγιγαρτίσαι, Φαλῆς, Φαλῆς Brunckius.

(31) 278. ῥοφήσεις vulgo. Legitimum huius verbi futurum est ῥοφήσομαι, quod legitur in Vesp. 814. Media forma reponenda est etiam in Eq. 360. Pac. 716. Hoc exemplo scribendum γούξει Eq. 294. διώξει Eq. 969. Thesm. 1224. αποδιώξει Nub. 1296. σκώψει Nub. 296. In Nub. 490. pro vulgato ὑφαρπάσει, ὑφαρπάσεις ex A. male invexit Brunckius.

280. κρεμασθήσεται Rav. ex interpretatione.

(32) Ibid. Φέψαλος inferius v. 670. Vesp. 227. pro scintilla usurpatur, qui sensus huic loco parum convenit. Scholiastes ἐν τῷ καπήλῳ interpretatur, quod in καμίνῳ mutandum videtur. Neque aliter noster Av. 434.

Ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν μὲν πάλιν
ταύτην λαβόντε, κρεμάσατον τύχῃ ἀγαθῇ.
εἰς τὸν ἱπνὸν εἴσω, πλησίον τοῦπιστάτου.

Scilicet ne aeruginem capiat.

[282. Hunc nostri locum allegat Beckius (Diatr. s. 15.) ad Rhes. 675. Βάλλε, βάλλε, βάλλε, βάλλε, θείνε, θείνε. Ex Auctario.]

- οὐ βαλεῖς; οὐ βαλεῖς; 285
 ΔΙ. Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἐστί; τὴν χύτραν ξυντρίψετε;
 ΧΟ. σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὧ μισθὰ κεφαλῇ.
 ΔΙ. ἀντὶ ποίας αἰτίας, ὧ χαρνέων γεραίτατοι;
 ΧΟ. τοῦτ' ἐρωτᾷς; ἀναίσχυντος εἰ καὶ βδελυρὸς, 290
 ὧ προδότα τῆς πατρίδος, ὅστις ἡμῶν μόνος
 σπείσάμενος, εἶτα δύνασαι πρὸς ἑμ' ἀποβλέπειν.
 ΔΙ. ἀντὶ δ' ὧν ἐσπείσάμην, οὐκ ἴστ' ἔτ'· ἀλλ' ἀκούσατε.
 ΧΟ. σοῦ γ' ἀκούσωμεν; ἀπολεῖ. κατὰ σε χώσομεν τοῖς
 λίθοις. 295

285. οὐ βαλεῖς ἂν οὐ βαλεῖς B. edd. ἂν omittunt A. C. Rav. Brunckius.

286. συντρίψεται edd. 1538. 1600. συντρίψετε alii omnes ante Brunckium. [Adhibetur a sacrificantibus olla etiam in Av. 43.

Κανοῦν δ' ἔχοντε, καὶ χύτραν, καὶ μυρρίνας,
 πλανώμεθα, ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα.

Ex Auctario.]

[287. Demosthenes in Midiam p. 552. a Schol. allegatus: Καὶ ταῦτα ἔλεγεν ἡ μισθὰ καὶ ἀναιδὴς αὕτη κεφαλῇ. *Ex Auctario.*]

292. ἔπειτα δύνασαι νῦν πρὸς ἑμ' A. C. Rav. ἔπειτα habet etiam B. pro varia lectione. νῦν diserte agnoscit Schol. ad v. 300. Versus antistrophicus est 340.

293. οὐκ ἴστε γ' vulgo. οὐκ ἴσατ' Rav. Vide v. 306.

295. ἀκούσομ' vulgo. ἀκούσομεν Rav. quod non est Graecum. Versus est paeonicus pentameter, cui respondet 342. [Brunckius, qui in Thesm. 28. recte ἀκούω reponendum vidit, ejusdem fabulae v. 1167. pro ἀκούσαιτ' dedit ἀκούσετ', ubi scribendum, ἀκούσητ'. Demosthenes pro Ctesiph. p. 281. "Α πολλῶν μὲν ἔνεκ' εἰκότως ἀκούσετέ μου. ἀκούσατέ codd. ἀκούσαιτέ tacite Wolfius. Scribendum, εἰκότως ἂν ἀκούσαιτέ μου. Simile vitium paullo inferius occurrit in eadem oratione p. 284. "Ἐτι συμπνευσόντων ὑμῶν καὶ τῶν Θεβαίων. Male ἂν addunt libri nonnulli. Sed et συμπνευσόντων per se quidem suspectae Graecitatis est, et in hoc loco etiam soloecum. Scribendum, συμπνευσάντων. Hesychius inter Συμπλάττομεν et Συμπνευσμός: Συμπλευσάντων· ὁμονοησάντων. Locus quo respexit grammaticus latuit interpretes. Apud Eur. Herc. 885. Aldus et duo codd. ἐπνεύσετε habent, quod in ἐκπνεύσετε ex ingenio mutavit Barnesius.

ΔΙ. μηδαμῶς, πρὶν ἂν γ' ἀκούσῃτ'. ἀλλ' ἀνάσχεσθ',
ὥγαθοί.

ΧΟ. οὐκ ἀνασχήσομαι· μὴδὲ λέγε μοι σὺ λόγον·
ὥς μεμίσηκά σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν ἐ-
γὼ κατατεμῶ τοῖσιν ἵππεσι ποτε καττύματα. 300

Malim, ταχὺ δὲ πρὸς πατρὸς τέκν' ἐκπνεύσεται. *Ex Au-
ctario.*]

Ibid. κατὰ σε χῶσομεν A. C. Rav. κατὰ σ' αὖ χῶσομεν
B. Brunckius. Eadem fere scripturae diversitas est in v. 486.
1197.

(32) 296. μηδαμῶς, πρὶν ἂν ἀκούσῃτ' γε B. edd. μηδαμῶς,
πρὶν γ' ἂν ἀκούσῃτε A. μηδαμῶς, πρὶν ἂν ἀκούσῃτ' C. μη-
δαμῶς, πρὶν γ' ἀκούσῃτ' Rav. S. μηδαμῶς γε, πρὶν ἂν ἀκού-
σῃτ' Brunckius. Vide ad v. 176.

Ibid. ἀνάσχοισθ' vulgo. ἀνάσχεσθ' Rav. Noster Lys.
765. Ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὥγαθαί.

297. δὴ σὺ vulgo. σὺ μοι Rav. μοι σὺ Hermannus (de
metris) p. 191.

299. ἔγωγε Brunckius. ἐγὼ, ut vulgo, Rav.

300. τοῖσιν ἵππευσί ποτε (ποτ' A. C.) ἐς καττύματα
(κατύματα edd. vett.) vulgo. τοῖσιν ἵππευσιν ποτ' ἐς κατ-
τύματα Rav. Brunckius. τοῖσιν ἵππευσιν ἐς (vel εἰς) καττύ-
ματα Suidas in Κατατεμῶ et Καττύματα, omisso utrobique
ποτε, quod diserte agnoscit Schol. (ejus verba haec sunt:
ὃν ἐγὼ κατατεμῶ· ἐνταῦθα πάλιν περιττεύει τὸ ποτὲ διὰ
τὴν μετροποιίαν, καὶ ἔτι πρὸς τὴν ἐξήγησιν, οὐ ποτὲ τέμνει
τὸν Κλέωνα Ἀριστοφάνης, ἀλλ' αἰεί. ὥς οὖν ἄνω (v. 292.) τὸ
νῦν περιττεύει, οὕτως ἐνταῦθα τὸ ποτέ.). Quod dedi in B.
legitur, ἐς inter lineas ab alia manu adscripto. Recte abest
praepositio, ut in Eq. 768. κατατμηθεῖν τε λέπαδνα. Satis
notus est hic Atticismus, qui restituendus videtur Euphroni
apud Athen. p. 7. E. ubi vulgo legitur:

Θήλειαν λαβὼν
γογγυλίδα, ταύτην ἔτεμεν εἰς λεπτὰ σφόδρα,
τὴν ὅψιν αὐτῆς τῆς ἀφύης μιμούμενος.

εἰς et σφόδρα non agnoscunt codices. ἔτεμεν εἰς λεπτὰ καὶ
μακρὰ habet Suidas in Ἀφύα ἐς πῦρ, monente Schweighaeu-
sero; unde legerim: ἔτεμε λεπτὰ καὶ μακρὰ. [Ephippus apud
Athen. p. 286. E.

Πότερον ἐγὼ
τὴν βατίδα τεμάχη κατατεμῶν ἔψω; τί φῆς;
ἢ Σικελικῶς ὀπτὴν ποιήσω (malim, ποιῶ σοι); Σι-
κελικῶς.

- σου δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακροῦς,
ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν· ἀλλὰ τιμωρήσομαι.
- ΔΙ. ὦ γαθοὶ, τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδῶν ἐάσατε·
τῶν δ' ἐμῶν σπονδῶν ἀκούσατ', εἰ καλῶς ἐσπείσά-
μην. 305
- ΧΟ. πῶς δ' ἔτ' ἂν καλῶς λέγοις ἂν, εἴπερ ἐσπείσω γ' ἅπαξ,
οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὄρκος μένει;
- ΔΙ. οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα,
οὐχ ἀπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων. 310
- ΧΟ. οὐχ ἀπάντων, ὧ πανοῦργε; ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν
ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; εἴτ' ἐγὼ σου φείσομαι;
- ΔΙ. οὐχ ἀπάντων, οὐχ ἀπάντων· ἀλλ' ἐγὼ λέγων ὁδὶ
πόλλ' ἂν ἀποφήναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἃ κἀδικουμένους.
- ΧΟ. τοῦτο τοῦπος δεινὸν ἤδη, καὶ ταραξικάρδιον, 315
εἰ σὺ τολμήσεις ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἡμῖν λέγειν.
- ΔΙ. κἄν γε μὴ λέγω δίκαια, μηδὲ τῷ πλήθει δοκῶ,
ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων, λέγειν.

Alexis p. 324. C. Τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατεμὼν πολλοὺς κύ-
βους. Sotades p. 293. E. Τεμὼν δὲ λεπτήν τῆς χλόης. In
hoc nostri loco optime metro conveniret τεμῶ. *Ex Auctario.*]

306. πῶς δέ γ' ἂν vulgo, ubi male γε cum interro-
gandi adverbio usurpatur. Simile mendum sanavit Brunckius
inferius v. 1023. Eurip. Suppl. 447. Πῶς οὖν ἂν ἔτι γένοιτ'
ἂν ἰσχυρὰ πόλις. Noster Av. 829. Καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν
εὐτακτος πόλις. Utrobique ἔτι fere otiosum est. Reponen-
dum ἔτι pro γε etiam in Thesm. 225. ex Vesp. 1442. monente
Porsono in censura ed. Brunckianae p. 65.

Ibid. Secundum ἂν, vel libri sui vestigiis insistens, vel
operarum incuria, omisit Invernizius.

307. De Lacedaemoniis noster Lys. 629. a Kustero in- (33)
dicatus: Οἷσιν οὐδὲν πιστὸν, εἰ μὴ περ λύκῳ κεχηνότε.

315. ἤδη edd. tres omnium antiquissimae. Noster Vesp.

426. Τοῦτο μέντοι δεινὸν ἤδη, νῆ Δί', εἰ μαχοῦμεθα. Eccl.

645. Τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκούσαι.

317. λέξω δίκαια, μήτε Rav.

318. τὴν δέσσην Brunckius ex ingenio, ut vitetur da-
ctylus in carmine trochaico. Κωμικώτερον esset τὸν λάρυγγ'.
Vulgatam habent A. B. C. Rav. Suidas in Ἐπίξηνος, Κατα-
ξαίνειν, Ὑπὲρ ἐπιξήνου, et Φοινικίδα. Scripsit fortasse poë-
ta: ὑπὲρ ἐπιξήνου θέλω λέγειν ἔχων τὸν αὐχένα. (Porsonus

- ΧΟ. εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὧς δημόται,
 μὴ οὐ καταξάινειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φοινικίδα; 320
 ΔΙ. οἷον αὖ μέλας ἐφ' ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέζεσεν;
 οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐδ' ἀκούσεσθ' ἔτεδον, ὧς χαρνηίδαι;
 ΧΟ. οὐκ ἀκουσόμεσθα δῆτα. ΔΙ. δεινὰ τάρᾳ πείσομαι.

τὸν Κέφαλον, uti in versu Platonis comici apud Plutarch. de Rep. ger. p. 801. B. Βόσκει δυσώδη κεφαλὴν, αἰσχίστην νόσον, reposuit Elmsl. δυσώδη Κέφαλον in Auct. ad Ach. v. 584. ED. LIPS.)

Ibid. Hesychius: Ἐπίξηνον· ξύλον ἐφ' οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἔκοπτον. οἷον τὸ κρεοκόπον ξύλον. Consentit Pollux VI. 90. X. 101.

321. οἷος (οἷς Suidas) αὖ μέλας τις ὑμῖν vulgo, consentiente Suida in Καταξάινειν et Φοινικίδα. Quod dedi est in Rav. [Hunc versum Choro continuant edd. ante Brunckium. Ex Auctario.]

Ibid. Θανμάλωψ edd. 1515. 1538. 1600. et Suidas in Φοινικίδα, qui θυμάλωψ habet in Καταξάινειν, quae scriptura vulgo repraesentatur in Thesm. 729. Utramque formam agnoscunt grammatici. Pollux VII. 110. Οἱ δὲ ἡμίκαντοι ἄνθρακες, θυμάλωπες. Strattis apud eundem X. 101. ubi verba uncinis inclusa ex conjectura adjeci:

[Λιβάνωτον ἐνδοθεν τίς] ἂν κομίσειέ μοι,
 [καὶ] θυμαλώπων ὧδε μεστήν ἐσχάραν;

- (34) 322. Secundum οὐδ', quod repraesentat Vat. apud Kusterum, omittunt edd. ante Brunckium. οὐδ' prior loco, οὐκ posteriore habent A. B. C. οὐκ utrobique Rav. Saepe numero librariis fraudi fuit οὐκ in eodem versu saepius positum. Noster Eq. 727. Τίνες οἱ βοῶντες; οὐκ ἄπιτ'; οὐκ ἀπὸ τῆς θύρας; Vesp. 458. Οὐχὶ σοῦσθ'; οὐκ εἰς κόρακας; οὐκ ἄπιτε; παῖε τῷ ξύλῳ. Utrumque locum aliter exhibent edd.

323. δεινὰ γ' ἄρα πείσομαι vulgo. In hac loquendi formula solenne est τοι. Noster Av. 1225. Δεινότατα γὰρ τοι πεισόμεσθ'. Eccl. 650. Δεινὸν μὲν τὰν ἐπεπόνθην. Thucyd. III. 13. Πάθοιμεν τὰν δεινότερα. Plato Gorgia p. 315. C. Δεινὰ μὲν τὰν πάθοις. Hinc legerim: Δεινὰ τάρᾳ πεισόμεσθα Ran. 252. Δεινὰ τὰν ἐπεπόνθεμες Lys. 1098. Καλὰ τὰν πάθοιμεν Eccl. 95. Καὶ δίκαιά τὰν πάθοις Thesm. 86. Usurpatur a nostro τάρᾳ in Vesp. 299. 1262. Nub. 1154. Av. 895. 1017. 1308. 1358. 1446. 1542. Lys. 20. 435. 439. 443. 447. 798. Ran. 656. Eccl. 711. et alibi, renuentibus plerumque librariis. [Hinc in Eccl. 794. malim, χαρίεντά τὰν πά-

- ΧΟ. ἐξολοίμην ἣν ἀκούσω. ΔΙ. μηδαμῶς, ὦ χαρνικοί.
 ΧΟ. ὥς τεθνήξων ἴσθι νυνί. ΔΙ. δῆξομ' ἄρ' ὑμᾶς ἐγώ· 325
 ἀνταποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλτάτους·
 ὥς ἔχω γ' ὑμῶν ὁμήρους, οὓς ἀποσφάξω λαβών.
 ΧΟ. εἰπέ μοι, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοῦπος, ἄνδρες δημόται,
 τοῖς Ἀχαρνικοῖσι; μῶν ὑμῶν ἔχει του παιδίον

θοιμ' ἄν. In Lys. 1098. dedi ἐπεπόνθεμες, penultima brevi: quae praeteriti plusquam perfecti forma, in tertia persona plurali passim obvia, etiam in prima secundaque apud Atticos scriptores restituenda videtur. Ita Eurip. Bacch. 1343. Ὅψ' ἐμάθεθ' ἡμᾶς· ὅτε δ' ἔχρην, οὐκ ἤδετε. Hac respexit grammaticus apud Montifalconium Biblioth. Coislin. p. 482. Ἡδεταί, Εὐριπίδης Βάκχαις. Hinc apud Soph. Oed. Tyr. 1232. scribo, λείπει μὲν οὐδ' ἂν πρόσθεν ἤδεμεν τὸ μὴ οὐ. Vulgo, ἤδειμεν. Ex his locis discimus Atticos non semper dixisse, ἤσμεν, ἤστε, ἤσαν, quae quidem nonnullorum opinio fuit. Caeterum locis ubi occurrit τᾶρα adde Soph. Oed. Col. 534. 1442. Trach. 322. Phil. 1253. El. 404. Eurip. Or. 1335. Phoen. 719. Hippol. 480. Ἡ τᾶρ' ἄν ὁψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροισιν ἄν. Alc. 645. 735. Suppl. 496. Οὐ τᾶρ' ἔτ' ὀρθῶς Καπανέως κεράνιον. Iph. Aul. 1199. Heracl. 651. Ion. 337. Herc. 623. Contra omnes fere libros γ' ἄρα et γ' ἄρα dedit Porsonus in Or. 1335. Phoen. 719. quos ipse numerat 1328. 724. Adde nostrum apud Pollucem VI. 80. Ὀξυγλυκειάν (aut ὀξυγλύκειάν) τᾶρα κοκκιεῖς ῥοιάν. et apud Eustathium p. 1419, 52.

Ἄκων κτενῶ σε, τέκνον· ὁ δ' * ὑπεκρίνατο·
 ἐπὶ Παλλαδίῳ τᾶρ', ὦ πάτερ, δώσεις δίκην.

Ex Auctario.]

325. ἴσθι νῦν γε B. edd. ἴσθι νῦν C. ἴσθι νυνί A. R. Brunckius.

Ibid. δῆξομαί γ' ἄρ' ὑμᾶς B. edd. δῆξομαι γὰρ ὑμᾶς A. C. δῆξομ' ὑμᾶς γὰρ Rav. δῆξομ' ἄρ' ὑμᾶς Dawesius p. 96. Brunckius.

327. Conjeceram ὥς ἔχων, sed receptam confirmat Lys. 865. Ὡς οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν.

328. εἰπ' ἐμοὶ Brunckius. Εἰπέ μοι ad plures dicitur superius v. 319. Vesp. 403. Pac. 383. Av. 366.

329. τοῖς Ἀχαρνικοῖσιν ὑμῶν; μῶν vulgo ante Kusterum, qui τοῖς Ἀχαρνικοῖσιν; ὑμῶν μῶν dedit. μῶν ὑμῶν Bentleio debetur. Theopompus apud Priscian. p. 1183. ubi vulgo ὑμῶν legitur. Γυνή Θρασυμάχου. μῶν γυνή καλῶς

- τῶν παρόντων ἔνδον εἶρξας; ἢ πὶ τῷ θρασύνεται; 330
 ΔΙ. βάλλετ', εἰ βούλεσθ'. ἐγὼ γὰρ τουτονὶ διαφθερῶ.
 εἴσομαι δ' ὑμῶν τάχ' ὅστις ἀνθρώκων τι κήδεταί.
 ΧΟ. ὥς ἀπωλόμεσθ'. ὁ λάρκος δημότης ὅδ' ἔστ' ἐμός.
 ἀλλὰ μὴ δράσης ὃ μέλλεις· μηδαμῶς, ὦ μηδαμῶς.
 ΔΙ. ὥς ἀποκτενῶ· κέκραχθ'. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκούσομαι. 335

ἐπιστατήσῃ; [Vereor ne mihi fraudi fuerit Bentleii auctori-
 tas, cui quidem hoc tantum loco obsecutus sum. Nam v.
 108. 216. 454. 615. 850. nihil mihi suppeditavit liber Bent-
 leianus praeter conjecturae meae confirmationem. Hodie le-
 gendum videtur: τοῖς Ἀχαρνικοῖσιν ἡμῖν; μῶν ἔχει του παι-
 δίου. Ita fere noster Pac. 918. Πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος Τρύ-
 γαιος ἄθμονεὺς ἐγώ. *Ex Auctario.*]

Ibid. τοῦ παιδίου vulgo ante Kusterum. πον παιδίου
 Scaliger.

[330. ἢ πὶ τῷ θρασύνεται Kusterus. *Ex Auctario.*]

(35) 333. Ad hunc locum provocat Harpocratio in Λάρκος.

334. Paulo aliter in Pac. 385. Μηδαμῶς, μὴ, μηδα-
 μῶς, quam scripturam hic etiam praetulerim. [ὦ μηδαμῶς
 agnoscit Suidas in ipsis vocibus. *Ex Auctario.*]

335. In vulgata scriptura ὥς ἀποκτενῶ, velim dicant
 interpretes quam vim habeat particula ὥς. Suspicebam scri-
 bendum esse ὥς ἀποκτενῶν, pro ὥς ἀποκτενοῦντος, ut sit
 Atticum σχῆμα σολοικοφανές, in quo post rectum participii
 casum statim sequitur verbum ad diversam personam spe-
 ctans. De ea figura consulendus Valckenarius ad Phoen. 292.
 cum scriptoribus ab eo indicatis. In hac ipsa fabula v. 1164.
 ἡπιαλῶν et βαδίζων de Antimacho dicuntur, κατάξεις vero de
 latrone. His adde πεσὼν et ἐξηύδα v. 1182. quem locum, a
 Kustero ad Plut. 277. indicatum, ita interpretatur Brunckius:
*Quum autem terribilis illa pinna cecidisset ad petras, La-
 machus horrendum edidit carmen.* Parum dubito quin resti-
 tuendus sit hic Atticismus in Pac. 930.

Ὅϊ; ναὶ μὰ Δί'. ἀλλὰ τοῦτό γ' ἔστ' Ἰωνικὸν
 τὸ ῥῆμ'. ἐπίτηδες οὖν, ἴν', ἐν τ'ηκκλησίᾳ
 ὥς χορὴ πολεμεῖν λέγων τις, οἱ καθήμενοι
 ὑπὸ τοῦ δέους λέγωσ' Ἰωνικῶς, οἷ.

Simillima habet noster in Ran. 1437. [Insigne eiusdem σχή-
 ματος exemplum comparet in Pac. 1242.

Μολυβδὸν εἰς τουτὶ τὸ κοῖλον ἐγχέας,
 ἔπειτ' ἄνωθεν ῥάβδον ἐνθεις ὑπόμακρον,
 γενήσεται σοι τῶν κατακτῶν κοιτάβων.

- ΧΟ. ἀπολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε φιλανθρωκέα;
 ΔΙ. οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.
 ΧΟ. ἀλλὰ νυνὶ λέγ' ὅτι σοι δοκεῖ, τὸν τε Λακε-
 δαιμόνιον αὐτὸν ὅτι τῷ τρόπῳ σουστὶ φίλον.
 ὥς τόδε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω ποτέ. 340
 ΔΙ. τοὺς μὲν οὖν λίθους χαμαῖζε πρῶτον ἐξεράσατε.
 ΧΟ. οὐτοί σοι χαμαί· καὶ σὺ κατὰθου πάλιν τὸ ξίφος.

Sed in hoc Acharnensium loco nihil mutandum. Particula ὥς eodem sensu usurpatur Nub. 209. Lys. 32. 499, Augel et confirmat quae prius dicta sunt. *Ex Auctario.*]

336. ἀπολεῖς σὺ τὸν ἥλικα Bentleius, ut respondeat versus strophico 287. Ego conjeceram ἀπολεῖς δὲ cum interrogatione.

337. ὑμεῖς omittunt A. edd. ante Brunckium. Habent B. C. Rav. ut legendum viderat Reiskius.

338. ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ σοι δοκεῖ vulgo, consentiente Gregorio de Dialectis p. 53. (p. 129. ed. Schaefer.) ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ τοι σοὶ δοκεῖ Rav. Noster v. 369. Λέξω δ' ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅ μοι δοκεῖ. Hinc legerim in Thesm. 216. ἀλλὰ πρᾶτθ' ὅτι σοι δοκεῖ, ubi vulgata scriptura vix Graeca videtur. [Pherecrates apud Athen. p. 269. C.

Καὶ τῶνδ' ἕκαστον ὅτι φάγοι τις ἢ πίοι,
 διπλάσιον ἐγένετ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πάλιν.

Vulgo, ἕκαστος εἰ φάγοι τι, alteroque versu, διπλάσι'. In Eq. 1350. legendum videtur, καὶ, νῆ Δί', ὅτε γε δύο λεγοίτην ῥήτορε. *Ex Auctario.*]

Ibid. τε, quod metro necessarium est, omittunt Rav. et Gregorius.

339. Haec sine dubio corrupta sunt, quamquam numeri satis commode strophico versui 291. respondent. Pro ὅτι τῷ τρόπῳ voluit Scaliger ὅτῳ τρόπῳ. Omnia Rav. et Gregorius ut vulgo.

Ibid. σου 'στιν Brunckius, metro pessumdato. Attica (36) crasis est σουστὶ pro σοι ἐστί.

340. Vocem λαρκίδιον hinc allegat Pollux X. 111.

341. τοὺς νῦν μοι λίθους vulgo ante Brunckium, consentiente Rav. τοὺς λίθους νῦν μοι mutato ordine Brunckius. [Noster Pac. 560. Νῦν μὲν οὖν, ὧ' νδρες, προσευξώμεσθα πρῶτον τῇ θεῷ. *Ex Auctario.*]

342. κατὰθου τὸ βέλος B. a prima manu ex v. 345.

ΔΙ. ἀλλ' ὅπως μὴ τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνται που λίθοι.

ΧΟ. ἐκσέσεται χαμαῖς. οὐχ ὁρᾷς σειόμενον;
ἀλλὰ μὴ μοι πρόφασιν, ἀλλὰ κατάθου τὸ βέ-
λος. 345

ὥς ὅδε γέ σοι σειστὸς ἅμα τῇ στρόφιγγι γίγνεται.

ΔΙ. ἐμέλλετ' ἄρ' ἅπαντες ἀνασεῖν βοῆς.

343. μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν vulgo. Praepositionem omit-
tit Suidas in 'Εγκάθετος. Sic in Vesp. 1114. 'Αλλὰ καὶ κη-
φῆνες ἡμῖν εἰσιν ἐγκαθημένοι. In Eq. 1334. Vesp. 711. et
Holcasin apud Athen. p. 111. A. legendum sine praepositione:
τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου. Contrarium vitium est in Vesp.
432. ubi reponendum: τῷ φθαλμῷ 'ν Κύκλῳ. [Adde Eq. 367.
Οἶόν σε δῆσω 'ν τῷ ξύλῳ. 1049. Δῆσαι δ' ἐκέλευ' ἐν πεντεσυ-
ρίγγῳ ξύλῳ. Nub. 592. Εἴτα φιμώσητε τούτου 'ν τῷ ξύλῳ τὸν
αὐχένα. Plut. 1126. Οἱ μοι πλακοῦντος τοῦ τετραδί πεπεμμέ-
νου. Ex Auctario.]

346. Hunc versiculum, inserto σοι, quod ante σε fa-
cile excidere poterat, leviter interpolavi, ut respondeat stro-
phico 300.

Ibid. στροφῇ vulgo, consentiente Rav. quod verae scri-
pturae interpretatio videtur. στρόφιγγι B. Schol. uterque pro
varia lectione. [Hesychius: Στροφίγγη· συστροφῇ. Scri-
bendum, στρόφιγγι· συστροφῇ. Huc respexit grammaticus.
Ex Auctario.]

347. ἐμέλλετ' ἄρα πάντες vulgo. ἐμέλλετ' ἄρ' ἅπαντες
C. Rav. Brunckius. [Verbum μέλλω eodem sensu usurpatur a
nostro Vesp. 460. 'Ἀρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσιν τῷ
χρόνῳ. Nub. 1301. Φεύγεις; ἐμελλόν σ' ἄρα κινήσιν ἐγώ.
Ad hunc locum optime monet Brunckius: Sic loqui solent qui
multo labore tandem id effecerunt quod contenderunt. Cujus
quidem interpretationis oblitus erat vir summus, ut in longo
opere interdum fieri solet, cum demum ad hanc fabulam illu-
strandam devenisset. Dicerent nostrates, *I thought I should
make you hold your tongues.* Ex Auctario.]

Ibid. βοήν Rav. μετὰ βοῆς Scaliger et Brunckius ex in-
terpretatione Scholiastae. Grammatica structura hujus ver-
sus nondum mihi satis comperta est: sententia vero, quae fe-
fellit interpretes, huiusmodi videtur: ἐμέλλετε ἄρα παύσεσθαι
τῆς βοῆς. Noster Ran. 268. "Εμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς
τοῦ κοᾶξ. Pro ἀνασεῖν βοῆς eodem sensu dicere poterat
poëta, ἀνήσειν τῆς βοῆς, ut in Pac. 318. 'Εξολεῖτέ μ', ὧν-

ὀλίγου γ' ἀπέθανον ἄνθρακες Παρνήσιοι,
καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀτοπίαν τῶν δημοτῶν·
ὑπὸ τοῦ δέους δέ, τῆς μαρίλης μοι συχνὴν 350
ὁ λάρκος ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπία.
δεινὸν γ' ἄρ' οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι
τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν,

δρες, εἰ μὴ τῆς βοῆς ἀνήσετε. Caeterum ἀνασεῖεν agnoscit Suidas in ipsa voce.

348. ὀλίγου τ' ἀπέθανον vulgo, consentiente Suida in Παρνάσιοι.

Ibid. Παρνάσιοι edd. accedente Invernizio. Παρνάσιοι A. B. C. Brunckius. Utramque scripturam habet Suidas in Παρνάσιοι. Atticum montem Parnetha intelligi recte statuit Schol. A Parnethe fit Παρνήσιος, ut a Tricorytho Τρικορύσιος in Lys. 1032. Hinc Parnetha in Acharnensium (37) pago sitam fuisse discimus. [Pro Πάρνηθος apud Platonem Critia p. 1101. D. Πάρναθος habet Aldina p. 182, 35. quae diversitas hujus loci emendationem confirmat. Ex Auctario.]

350. Sic πολλοὺς τῶν λίθων Vesp. 199. τῆς ἀθάρας πολλὴν Plut. 694. τῆς γῆς πολλὴν Pac. 167. τῶν λαγῶων πολλὰ 1196. ut monuit Kusterus.

351. ἐπετίλησεν Suidas in Ἐπετίλησεν, Λάρκος et Μαρίλη, edd. recentiores ante Brunckium. Alii ἐνετίλησεν, consentiente Erotiano in Μαριλήνοι, quod verum videtur. Noster Vesp. 912.

Νῆ τὸν Δί', ἀλλὰ δῆλός ἐστ' ἔμοιγέ τοι
τυροῦ κἀκίστον ἀρτίως ἐνήρυνεν. Ita etiam Plut. 427.

Ἡ λεκιθόπωλιν· οὐ γὰρ ἂν τοσούτον
ἐνέκραγες ἡμῖν, οὐδὲν ἠδικημένη. (38)

Scholiastae interpretationem ἐπαφιάσι bis in ἐναφιάσι mutat Suidas. [Hinc fortasse legendum in Pac. 1229. Παῦσαι ὑβρίζων τοῖς ἔμοῖσι χοήμασι. Ejusdem generis est ἐγγελαῖν τινι, nec diversum ἐμπαίζειν τινι, quod passim usurpant scriptores sacri. Ex Auctario.]

352. δεινὸν γὰρ vulgo, consentiente Suida in Ὀμφακίαν. δεινὸν μὲν γὰρ Suidas in Δεινόν.

Ibid. Ὀμφακίας est vinum ex uvis acerbis et immaturis confectum. Ejusdem formae sunt ἀνθοσμίας, καπνίας, σαπρίας, τροπίας, τρυγίας et alia. Hinc altero abhinc versu ἴσον ἴσω usurpat poëta. In Vesp. 1082. θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες habet.

ἐθέλῃ τ' ἀκούσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον,
 ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιζήνου λέγειν, 355
 ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅπανθ' ὅς' ἂν λέγω·
 καίτοι φιλῶ γε τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγώ.

ΧΟ. τί οὖν οὐ λέγεις,
 ἐπίζηνον ἐξενεγκὼν θύραζ', 360

ὅτι ποτ', ὦ σχέτλιε, τὸ μέγα τοῦτ' ἔχεις;
 πάννυ γὰρ ἐμέ γε πόθος, ὅτι φρονεῖς, ἔχει.
 ἀλλ', ἢ περ αὐτὸς τὴν δίκην διωρίσω,
 θεὸς δεῦρο τοῦπίζηνον, ἐγχείρει λέγειν. 365

ΔΙ. ἰδοῦ· θέασαι, τὸ μὲν ἐπίζηνον τοδί·
 ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων οὕτοσί, τυννουτοσί,
 ἀμέλει, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἐνασπιδώσομαι,
 λέξω δ' ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅ μοι δοκεῖ.

354. ἐθέλῃ δ' ἀκούσαι Suidas in Ὀμφακίαν, qui vulgatam habet in Δεινόν· οὐ θέλῃ ἀκούσαι Invernizius, ex ingenio, ut videtur.

Ibid. φέρειν Rav. φέρων Suidas in Ὀμφακίαν, qui φέρον, ut vulgo, habet in Δεινόν. Cratinus apud Athen. pag. 426. B. οἶνον ἴσον ἴσῳ φέροντα memorat. Idem comicus de se ipso apud Athen. p. 29. D.

Νῦν δ' ἦν ἴδη Μενδαῖον ἡβῶντ' ἀορίως
 οἰνίσκον, ἔπεται, ἀκόλουθεῖ, καὶ λέγει·
 οἴμ', ὥς ἀπαλὸς καὶ λευκός. ἄρ' οἴσει τρία;
 τρία πρὸς δύο scilicet. Noster Eq. 1187.

Ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.
 ὥς ἡδύς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς.

(38) 360. τοῦπίζηνον vulgo. ἐπίζηνον Rav.

Ibid. θύραζε Rav. sine elisione.

362. πόθος γὰρ πάννυ με B. edd. πόθος γὰρ πάννυ ἐμέ γε C. πάννυ γὰρ ἐμέ γε πόθος A. B. (pro varia lectione) Rav. Brunckius.

Ibid. φρονεῖς edd. vett. φωνεῖς recentiores. φρονεῖς A. B. C. Rav. Brunckius.

366. ἰδοῦ θεᾶσθε vulgo. ἰδοῦ θέασαι Rav. quod praetuli, cum legatur etiam in Eq. 997. ἰδοῦ θέασαι, κούχ' ἅπαντας ἐκφέρω.

[367. τυννουτοσί edd. recentiores ante Brunckium. Ex Auctario.]

καί τοι δέδοικα πολλά· τούς τε γάρ τρόπους 370
 τούς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα,
 εἴαν τις αὐτοὺς εὐλογῇ, καὶ τὴν πόλιν,
 ἀνὴρ ἀλαζών, καὶ δίκαια κᾶδικα·
 κᾶνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολῶμενοι·
 τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς, ὅτι 375
 οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο, πλὴν ψήφῳ δακεῖν·
 αὐτός τ' ἐμαυτὸν ὑπὸ Κλέωνος ἄ' παθον
 ἐπίσταμαι, διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν.
 εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον,
 διέβαλλε, καὶ ψευδῇ κατεγλώττιζέ μου, 380
 κᾶκλυβόρει, κᾶπλυνεν· ὥστ' ὀλίγου πάνυ

374. ἀπεμπολῶμενοι edd. ante Kusterum.

376. ψηφοδακεῖν A. C. ψηφηδακεῖν B.

377. Meminerit lector haec sub persona Callistrati dici, qui proximo anno Aristophanis Babylonios, superiori Δαιταλέας docuerat. Suidas in Σαμίων ὁ δῆμος· Τοὺς δὲ Βαβυλωνίους ἐδίδαξε διὰ Καλλιστράτου Ἀριστοφάνης ἔτεσι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου καὶ (καὶ corrigunt) ἐπὶ Εὐκλέους. Eucles, a Diodoro male Euclides dictus, magistratum gessit Olympiadis LXXXVIII. anno secundo. Consentit in nomine fabulae Schol. (39) qui ex v. 504. colligit eam Dionysiis vernis actam fuisse. Nomen inditum est a servis Babylonii in pistrina degentibus, teste Hesychio in Σαμίων ὁ δῆμος. Allegant eam tum alii saepissime, tum Schol. ad Lys. 288. a Suida in Σιμός descriptus: Τὸ σιμόν. ἀντὶ τοῦ, πρόσαντες· καὶ ἐν Βαβυλωνίοις (04) Μέσσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμόν καὶ πλατύ. ἐν Νίκαις· Τουτὶ προσαναβῆναι τὸ σιμόν ἀεῖ. Hinc fabulam Νίκας nostro tribuunt Brunckius aliique. Scribendum vero: Μέσσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμόν. καὶ Πλάτων ἐν Νίκαις· Τουτὶ προσαναβῆναι τὸ σιμόν δεῖ. Platonis Νῖκαι saepius a grammaticis memorantur.

379. Lex Attica apud Pollucem VIII. 51. Περὶ ὧν οὐκ εἰσὶ νόμοι, ἀδικῶν δέ τις ἀλίσκεται, ἢ ἄρχων, ἢ ῥήτωρ, εἰς τὴν βουλήν εἰσαγγελία δίδοται κατ' αὐτοῦ· κᾶν μὲν μέτρια ἀδικεῖν δοκῇ, ἢ βουλή ποιεῖται ζημίας ἐπιβολήν· ἢν δὲ μείζω, παραδίδωσι δικαστηρίῳ· τὸ δὲ τίμημα, ὅτι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι. Plura dabit Harpocratio in Εἰσαγγελία, et Pollux loco laudato. Fingitur Εἰσαγγελία in Eq. 475.

380. Hesychius: Κατεγλώττιζε· διέβαλλε, κατηγόρει.

381. Hesychius: Κυκλοβόρος· ποταμός· τινὲς δὲ χαρά-

- 078 ἀπωλόμην μολυνοπραγμονούμενος.
 νῦν οὖν με πρῶτον, πρὶν λέγειν, εἵσατε
 [ἐνσκευάσασθαι μ' οἷον ἀθλιώτατον]. 385
- XO. τί ταῦτα στρέφει,
 τεχνάζεις τε, καὶ πορίζεις τριβάς;
 878 λαβέ δ' ἐμοῦ γ' ἔνεκα παρ' Ἱερωνύμου
 σκοτοδασυπυκνότριχά τιν' Ἀἶδος κυνῆν. 390

δραν μετὰ ψόφου ῥέουσιν. Noster Eq. 137. de Cleone: "Αρ-
 παξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων.

Ibid. Pollux VII. 38. Καὶ πλυνέας τοὺς πλυντὰς ἐρεῖς,
 καὶ τὸν τόπον, πλυνούς· ἀφ' οὗ καὶ τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν,
 καὶ πλυνόν με ποιεῖς, ἢ κωμῳδία (Plut. 1061.) φησὶν, ἡγουν
 ἐξονειδίζεις, ἢ αἰσχύνεις. Simili fere sensu dicunt Galli: *La-
 ver la tête à quelqu'un*: id est, *lui faire des réprimandes
 sévères.*

385. Verba uncinis inclusa iterum leguntur paullo in-
 ferius v. 436. Utroque a Schol. agnoscuntur. Displicet
 versus parvo intervallo bis positus, geminatumque με, et
 ἐνσκευάσασθαι nude dictum: in altero enim loco subauditur
 τούτοις. Parum igitur abest (quin Valckenario ad Hippol.
 1029. accedam, qui hunc versum in priorem sedem praeter
 mentem poëtae irrepsisse censet. Verum, si deleatur, sub-
 abrupta fit sententia, et huc respicere videntur quae de ἀο-
 ρασίᾳ induenda mox Choro tribuuntur. Porro malim ἐνσκευά-
 σασθαι γ'. Confer Ran. 523. ubi fortasse legendum est: Ὅτι
 σε παίζων Ἡρακλέα ἐνσκευάσα.

(40) 386. Plato Phaedro p. 1215. D. Τί δῆτα ἔχων στρέφει;
 unde non male hic legeretur: τί δῆτα στρέφει; Sed receptam
 defendit Eurip. Hecub. 750. Τί στρέφω τάδε;

387. τεχνάζει edd. τεχνάζεις A. B. C. Rav. Brunckius.
 Activam formam usurpat noster etiam in Thesm. 94. Ran.
 957. Hesychius: Τεχνάζω· τεχνάζομαι.

388. Malus dithyrambopoeus erat Hieronymus, Xeno-
 phanti filius, de quo vide Schol. ad Nub. 349. Quae de eo
 hoc loco habet grammaticus ineptissima esse recte monuit
 Brunckius.

390. τὴν Ἀἶδος κυνῆν vulgo, accedente Suida in Ἀἶ-
 dos κυνῆ. τιν' Ἀἶδος κυνῆν Rav. Brunckius. De hoc pro-
 verbio consulendus Schottus ad Zenob. I. 41. Hesychii codex
 Venetus: Ἀἶδος κυνέη· τῆς οἰκίας ἀθανάτων τι νέφος, et re-
 liqua. Scribendum: Ἀἶδος κυνέη· [ἀπὸ] τῆς οἰκίας (ὁρθῆς
 scilicet) Ἀἶς· ἀόρατόν τι νέφος.

ἀλλ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου,
ὥς σκῆψιν ἄγων οὗτος οὐκ εἰσδέξεται.

ΔΙ. ὦρα 'στὶν ἤδη καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καί μοι βαδιστέ' ἐστὶν ὥς Εὐριπίδην.

παῖ, παῖ. ΘΕ. τίς οὗτος; ΔΙ. ἔνδον ἔστ' Εὐριπί-
δης; 395

ΘΕ. οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐστὶν, εἰ γνώμην ἔχεις.

ΔΙ. πῶς ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον; ΘΕ. ὀρθῶς, ὦ γέρον.
ὁ νοῦς μὲν, ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια,

391. εἴτ' ἐξάνοιγε vulgo. ἀλλ' ἐξάνοιγε Suidas in Σίσυφος.

392. ὥς σκῆψιν ἂν ἄγων vulgo soloece. ὥς σκῆψιν ἄγων Suidas in Σίσυφος. Emendavit Porsonus in censura ed. Brunckianae p. 65.

Ibid. Σκῆψις est praetextus sive excusatio qua utebantur in jus citati, quo minus ad diem se sisterent. Noster Eccl. 1027. 'Ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκῆψομαι. κλάων γε σύ. Plut. 904. 'Ἀλλ' ἔμπορος; ναὶ, σκῆπτομαί γ', ὅταν τύχω. Scilicet mercaturae causa sibi navigandum esse simulabant hujusmodi homines. Pollux VIII. 81. Οἱ γὰρ φυγοδικοῦντες ἐσκήπτοντο εἰς Σκῦρον ἢ εἰς Αἴημον ἀποδημεῖν. Plura dabunt Hesychius in Ἰμβριος, et ejus interpretes.

Ibid. οὐ προσδέξεται Suidas in Σίσυφος.

393. ὦρα 'στὶν ἄρα μοι Rav. Receptam, quae et τραγικωτέρα est, agnoscit Suidas in Σίσυφος.

395. Servi partes vulgo Cephisophonti tribuuntur, accedente Schol. diserte. [Cephisophontem Euripidis servum non fuisse vel ex ejus nomine satis constat. Quis enim Atheniensium Ἀττικώτατον nomen servulo imposuisset? Nulla, quantum scio, auctoritate nititur ea opinio, praeter Schol. ad hunc locum et Ran. 944. quem Kusterus numerat 975. Scriptor epistolarum quae sub Euripidis nomine circumferuntur, Cephisophontem tanquam ποιῆται ἐταῖρον καὶ ἐπιτήδειον alloquitur Epistola quinta. *Ex Auctario.*]

396. οὐκ ἔνδον vulgo, quod habuisse videtur Suidas (41) in Οὐκ ἔνδον. οὐκ ἔνδον Invernizius.

398. Noster Ran. 849. Ὡ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονωδίας. Media forma usurpatur in Pac. 830. Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτῶμεναι. [συλλέγων vulgo ante Brunckium. *Ex Auctario.*]

οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγωδίαν. ΔΙ. ὦ τρεῖς μακάρι' Εὐριπίδη, 400
ὅθ' ὁ δοῦλος οὕτως σοφῶς ὑποκρίνεται.

ἐκκάλεσον αὐτόν. ΘΕ. ἀλλ' ἀδύνατον. ΔΙ. ἀλλ'
ὁμῶς·

οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ'. ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.

Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,
ὑπάκουσον, εἵπερ πώποτ' ἀνθρώπων τινί. 405
Δικαιοπόλις καλεῖ σε Χολλείδης ἐγώ.

ΕΥ. ἀλλ' οὐ σχολή.

ΔΙ. ἀλλ' ἐκκυκλήθητ'. ΕΥ. ἀλλ' ἀδύνατον. ΔΙ. ἀλλ'
ὁμῶς.

399. Toupius ad Suidam I. p. 41. Ἀναβάδην ἀναπαύε-
σθαι (Plut. 1123.) est, in superiori parte aedium requiesce-
re, ubi pauperculi atque infimae sortis homines, ut pluri-
mum, degebant. Nostrates, Up-stairs.

400. τραγωδίαν edd. Schol. diserte, probante Bentleio
ad Phalaridem p. 297. τραγωδίας Suidas in Ἀναβάδην et Αὐ-
τός. τραγωδίαν A. B. C. Suidas in Ἀναβάδην et Οὐκ ἔνδον,
Brunckius.

401. σαφῶς vulgo. σοφῶς Brunckius ex emendatione
Marklandi ad Suppl. 639. In Eur. Bacch. 1270. pro καποκρί-
ναι ἂν σοφῶς, σαφῶς reposuerunt Reiskius, Musgravius et
Brunckius.

Ibid. ἀπεκρίνατο vulgo. ὑποκρίνεται Rav. quod verum
videtur. Similiter ἀποβολιμαῖος pro ὑποβολιμαῖος per jocum
usurpatur in Pac. 678. Ὑποκρίνεσθαι, interpretari, legitur
in Vesp. 53.

404. Monet Bentlejus hunc versum et 407. justum se-
narium efficere. Hiatus neglexit vir summus.

405. εἵπερ δῆποτ' vulgo. εἵπερ πώποτ' optime Rav.
εἵπερ ποτ' Suidas in Εἵπερ, quod ambiguum est.

406. Χολλίδης vulgo. Reposui formam in inscriptio-
nibus passim obviam. Ex hoc loco non male conjeceris Eu-
ripidis δημότην fuisse Dicaeopolidem: sed ille, nescio quam
vere, ab Harpocrate Phlyensis fuisse dicitur.

408. Pollux IV. 128. Καὶ τὸ μὲν ἐκκύκλημα, ἐπὶ ξύλων
(42) ὑψηλῶν βάθρον, ᾧ ἐπικείται θρόνος· δείκνυσι δὲ τὰ ὑπὸ σκη-
νὴν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀπόρρητα πραχθέντα· καὶ τὸ ῥῆμα [ἀπὸ]
τοῦ ἔργου καλεῖται ἐκκυκλεῖν· ἐφ' οὗ δὲ εἰσάγεται τὸ ἐκκύκλη-
μα, εἰσκύκλημα ὀνομάζεται. Eadem fere tradit Schol. Hinc

- ΕΥ. ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.
 ΔΙ. Εὐριπίδη. ΕΥ. τί λέλακας; ΔΙ. ἀναβάδην ποιεῖς, 410
 ἐξὸν καταβάδην; οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς.
 ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι' ἐκ τραγωδίας ἔχεις,
 ἐσθῆτ' ἐλεινήν; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς.
 ἀλλ' ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ', Εὐριπίδη,
 δὸς μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος· 415
 δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν·
 αὕτη δὲ θάνατον, ἣν κακῶς λέξω, φέρει.
 ΕΥ. τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁδὲ
 ὁ δύσποτμος γεραιὸς ἠγωνίζετο;
 ΔΙ. οὐκ Οἰνέως ἦν, ἀλλ' ἔτ' ἀθλιωτέρου. 420
 ΕΥ. τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος; ΔΙ. οὐ Φοίνικος, οὐκ·
 ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος.

petita metaphora εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν Vesp. 1475. In Thesm. 96. 265. ἐκκυκλεῖται et εἰσκυκλεῖται Agatho, ut monuit Kusterus.

411. 413. Priore loco πτωχοὺς, posteriore χωλοὺς Rav. Utrobique χωλοὺς vulgo ante Brunckium, qui indicavit Ran. 842. 846. Versum 411. omittunt A. C. In C. prima manus margini adscripsit.

413. ἐλεινήν vulgo: quam formam Atticis abjudicat Porsonus in Praefat. ad Hecub. p. 7. [Noster Ran. 1063. a Porsono laudatus.

Πρῶτον μὲν τοὺς βασιλεύοντας ῥάκι' ἀμπίσχων,
 ἔν' ἐλεινοὶ

τοῖς ἀνθρώποις φαίνονται εἶναι.

Ex Auctario.]

Ibid. Verba οὐκ ἐτὸς spatio relicto omittit A.

416. δεῖ γάρ με λελέξαι edd. ante Kusterum, praeter 1515.

421. οὐ Φοίνικος, οὐ vulgo ante Brunckium. [Noster Ran. 1308. Αὕτη ποθ' ἡ μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν, οὐκ. Soph. Aj. 970. Θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὐ. Menander apud Athen. p. 434. C.

Ἀλεξάνδρου πλέον

τοῦ βασιλέως πέπωκας. οὐκ ἔλαττον, οὐ,

μὰ τὴν Ἀθηναῖν.

Malim ubique, οὐν. Ex Auctario.]

- ΕΥ. ποίας ποθ' ἄν' ἡρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;
 ἀλλ' ἢ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;
 ΔΙ. οὐκ· ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου. 425
- ΕΥ. ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῇ θέλεις πεπλώματα,
 ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὐτοσί;
 ΔΙ. οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κάκεῖνος μὲν ἦν
 χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν.
 ΕΥ. οἶδ' ἄνδρα, Μυσὸν Τήλεφον. ΔΙ. ναί, Τήλεφον· 430
 τούτου δὸς ἀντιβολῶ σε, μοι τὰ σπάργανα.
 ΕΥ. ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα·
 κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν,
 μεταξὺ τῶν Ἰνουῦς. ΘΕ. ἰδού· ταυτὶ λαβέ.
 ΔΙ. ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῇ, 435
 ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.
 Εὐριπίδη, 'πειδὴ περ ἐχαρίσω ταδὶ,
 κάκεῖνά μοι δὸς τὰκόλουθα τῶν ῥακῶν,
 τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον·
 δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον, 440

423. ποίας ποτ' ἄν' ἡρ vulgo ante Brunckium.

Ibid. λακίδας πεπλωμάτων Suidas in ipsis vocibus ex v. 426.

425. πολὺ semel tantum A.

(43) 429. Verba δεινὸς λέγειν non agnoscit Rav. si fides Invernizio habenda est. Potius crediderim verba ναί, Τήλεφον a librario omissa esse.

431. ἀντιβολῶ σ', ἐμοὶ Brunckius.

433. κεῖνται A.

435. Schol. Ταῦτά φησιν, ἐπεὶ πολύτροπα ἦν τὰ ῥάκια, δι' ὧν ἦν πάντα ἐπισκοπῆσαι.

437. 'πειδὴ περ ἐχαρίσω μοι ταδὶ vulgo, consentiente Rav. Brunckius μοι ejecit. 'πειδὴ περ γ' habet B. unde constitui potest diversa scriptura: 'πειδὴ γ' ἐχαρίσω μοι τάδε. Sed Brunckiana melior videtur. [Ante Brunckium legebatur Plut. 1170. Ἴν' εὐθέως διακονικὸς εἶναί μοι δοκῆς. In Pac. 253. uterque codex Brunckianus habet, οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι θάτέρῳ. Pronomen ab Aldo recte omissum, ex codd. invexit Brunckius. *Ex Auctario.*]

440. Hunc versum et sequentem ex Euripidis Telepho desumptos esse monet Schol.

- εἶναι μὲν ὅσπερ εἶμι, φαίνεσθαι δὲ μὴ·
 τοὺς μὲν θεατὰς εἰδέναι μ', ὅς εἰμ' ἐγὼ,
 τοὺς δ' αὖ χορευτὰς ἡλιθίους παρεστάναι,
 ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω.
- ΕΥ. δώσω· πυκνῇ γὰρ λεπτὰ μηχανᾷ φρενί. 443
- ΔΙ. εὐδαιμονοίης, Τηλέφῳ δ' ἄγ' ὡς φρονῶ.
 εὖ γ'· οἷον ἤδη ῥηματίων ἐμπίμπλαμαι.
 ἀτὰρ δέομαι καὶ πτωχικοῦ βακτηρίου.
- ΕΥ. τουτὶ λαβὼν ἄπελθε λαΐνων σταθμῶν.
- ΔΙ. ὦ θύμ', ὁρᾷς γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων, 450
 πολλῶν δεόμενος σκευαρίων, νῦν δὲ γενο-

441. ὅσπερ vulgo. ὅσπερ Brunckius, consentiente Suida in *Εἶναι* et *Φαινόμενα*. [Permutantur ὅσπερ et ὅπερ inferius v. 1025. Scribendum in Eq. 254. Ὅσπερ *Εὐκράτης* ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων. Lys. 1164. Ἄσπερ (vel τᾶσπερ) πάλαι διόμεθα καὶ βλιμάδδομες. In priore loco vulgo legitur, ἄσπερ, in altero, ὅσπερ. In Pac. 676. οὕπερ pro ὅσπερ dedit Brunckius in annotationibus. *Ex Auctario*.]

442. ὅστις εἶμ' ἐγὼ A. B. C. Rav. Eadem scripturae diversitas est in v. 118.

444. αὐτοῖς ῥηματίοις Rav.

Ibid. Hesychius: Σκιμαλίσαι· καταδακτυλίσαι. ubi (44) consulendi interpretes. Verbum est obscoenae significationis, quod a nostro usurpatur etiam in Pac. 549.

446. εὖ σοὶ γένοιτο, Τηλέφῳ δ' ἄγ' ὡς νοῶ senarium Euripideum ex Athen. p. 186. C. satis audacter recepit Brunckius. Paulo diversa sunt tragici verba apud Schol. Καλῶς ἔχοιμι· Τηλέφῳ δ' ἄγ' ὡς φρονῶ. Receptam habere videtur Rav. licet Invernizius ex editione Brunckiana oscitanter retinuerit νοῶ. Praeterea longe τραγικώτερον est φρονῶ quam νοῶ.

447. ἐμπίμπλαμαι A. C. Rav. edd. solenni vitio. ἐμπίμπλαμαι B. Brunckius.

448. αὐτὰρ Rav. Deinde malim δέομαί γε, omisso καί. [Vide meam indiligentiam. δέομαί γε, non monito lectore, sed tamen ex codd. ut videtur, dedit Brunckius. Nam plerumque post ἀτὰρ una alterave voce interposita sequitur γε, nisi imperet aut interroget verbum cui praemittitur ea particula. *Ex Auctario*.]

Ibid. Verba πτωχικοῦ βακτηρίου nostri fabulae *Γήρα* memoria lapsus tribuit Pollux X. 173.

γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδη,
δός μοι σπυρίδιον, διακεκαυμένον λύχνῳ.

ΕΥ. τί δ', ὦ τάλας, σέ τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος;

ΔΙ. χρέος μὲν οὐδέν· βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν. 455

ΕΥ. λυπηρὸς ἴσθ' ὦν, κάποχώρησον δόμων.

ΔΙ. φεῦ.

εὐδαιμονοίης, ὥσπερ ἡ μήτηρ ποτέ.

ΕΥ. ἄπελθέ νῦν μοι. ΔΙ. μὴ, ἀλλὰ μοι δός ἐν μόνον,
κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

ΕΥ. φθείρου λαβὼν τόδ'· ἴσθ' ὀχληρὸς ὦν δόμοις. 460

ΔΙ. οὐπω, μὰ Δί', οἴσθ' οἷ' αὐτὸς ἐργάζει κακά.

ἀλλ', ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη, τουτὶ μόνον

δός μοι, χυτρίδιον σφογγίῳ βεβυσμένον.

452. Εὐριπίδην vulgo, sine praevia distinctione. Εὐριπίδης Suidas in Λιπαρεῖ. Εὐριπίδη B. C. Rav. Brunckius, consentiente Suida in Γλίσχρος.

453. σπυρίδι διακεκαυμένον λύχνον Suidas in Διακεκαυμένον. σπυρίδιον διακεκαυμένῳ λύχνῳ idem in Σπυρίδιον. σπυρίδιον hinc allegat etiam Pollux X. 92.

454. τί δ', ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος vulgo: ubi ἔχεις ex emendatione Scaligeri tacite admiserunt Kusterus et Brunckius. τί δ', ὦ τάλας (τί δ' αὖ τάλας γε in Πλέκος), τοῦδ' ἔχη (ἔχει in Χρέος) τοῦ πλέκους χρέος Suidas in Διακεκαυμένον, Πλέκος et Χρέος. Recepi emendationem a Bentleio propositam.

(45) 459*. κυλίσκιον vulgo, consentiente Rav. κυλίκειον (sic) Schol. pro varia lectione. κυλίκιον Suidas in Ἀποκεκρουσμένον et Κύλιξ. κοτυλίσκιον Brunckius ex Athenaeo p. 479. B. quem describit Eustathius p. 1282, 58.

Ibid. ἀποκεκρουσμένον Athenaei cod. Venetus, unde primi editores fecerunt ἀποκεκομμένον. ἀποκεκρουσμένον, ut vulgo, Eustathius et cod. epitomes apud Schweighaeuserum.

460. φέρου (φέρει ed. 1515.) λαβὼν ταῦτ' vulgo. φθείρου λαβὼν τόδ' optime Rav. Hoc sensu usurpatur φθείρου in Plut. 598. 610. [Athenaeus p. 261. F. Καὶ Σαννυρίων Ιοῖ· Φθείρεσθ', ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες. Vulgo, καὶ Σαννυρίων· Ποῖ φθείρεσθ'. Sannyrionis Io a Suida memoratur. Ex Auctario.]

Ibid. ἴσθι δ' ὀχληρὸς Rav. ubi crediderim librarium voluisse ἴθι.

463. σπογγίῳ Rav. Kusterus et Suidas in Βεβυσμένα.

- ΕΥ. ὦ νῦν ἄφαιρήσει με τὴν τραγωδίαν.
 ἄπελθε ταυτηνὶ λαβών. ΔΙ. ἀπέρχομαι. 465
 καίτοι τί δράσω; δεῖ γὰρ ἐνός, οὐ μὴ τυχών,
 ἀπόλωλ'. ἄκουσον, ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη·
 τουτὶ λαβὼν ἄπειμι, κοῦ πρόσσειμ' ἔτι·
 εἰς τὸ σφυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός.
 ΕΥ. ἀπολεῖς μ'. ἰδού σοι. φρουῖδά μοι τὰ δράματα. 470
 ΔΙ. ἀλλ' οὐκέτ', ἀλλ' ἄπειμι· καὶ γάρ εἰμ' ἄγαν
 ὀχληρὸς οὖν, δοκῶν γε κοιράνους στυγεῖν.

στογγιᾶ diserte Suidas in Σπογγιά. σφογγίῳ A. B. C. edd. fere omnes. De hoc Atticismo consulendus Piersonus ad Moerin p. 360. a Brunckio laudatus. Apud nostrum vulgo legitur σπόγγον Vesp. 600. σπογγιὰν Ran. 482. 487. σπογγεῖ Thesm. 247. σπόγγους Anagyro apud Suidam in Παραλειῦμαι: Ἀλλὰ πάντας χρηὴ παραλοῦσθαι καὶ τοὺς σπόγγους ἔαν: quem versum male sollicitavit Brunckius. Metrum est Euripideum, quo scripta est Nubium parabasis. Similem versum ex Anagyro allegat Suidas in Ἀπλήγιος.

464. ἄνθρωπ' vulgo.

Ibid. ἀφαιρήσεις A. [Ἀφαιρεῖσθαι cum accusativo personae legitur inferius v. 654. Vesp. 1380. Thesm. 935. Ran. 526. 586. 600. et alibi. Ex Auctario.]

465. Noster Av. 948. Ἀπελθε τουτονὶ λαβών. ἀπέρχομαι.

471. Noster Pac. 328. Ἐν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἐλκύσαι, καὶ μηκέτι. Thesm. 846. Ἰλλὸς γεγέννημαι προσδοκῶν ὁ δ' οὐδίπω. (46)

472. οὐ δοκῶν με κοιράνους στυγεῖν vulgo. οὐ δοκῶν μὲν κοιράνους στυγεῖν Schol. οὐ δοκῶν γε τυράννους στυγεῖν Rav. Veriunt interpretes: Non reputans odiosum me fieri regibus. Quae quidem interpretatio huc fere redit: Molestus sum, quia odiosus sum. Eam quam dedi scripturam facile amplectentur omnes, qui Euripidei Telephi argumentum norunt, unde desumptus est versus, auctore Symmacho grammatico apud Schol. In ea fabula Telephus, πτωχικὴν στολὴν indutus, celatoque nomine, Graecorum duces in concione objurgavit: cujus verba παρωδεῖ noster inferius v. 497 — 556. Hinc postea ad Chorum, ut conjicere licet, questus est: Molestus sum, cum principes viros odio habere videar. Caeterum ex altera scripturae diversitate quam exhibet Rav. confirmatur emendatio Canteri in Aesch. Agam. 558.

οἶμοι κακοδαίμων, ὥς ἀπόλωλ'. ἐπελαθόμην,
ἐν ᾧ περ ἐστὶ πάντα μοι τὰ πράγματα.

Εὐριπίδιον, ᾧ γλυκύτετον καὶ φίλτατον, 475
κάκιστ' ἀπολοίμην εἴ τι σ' αἰτήσαιμ' ἔτι,
πλὴν ἐν μόνον, τουτὶ μόνον, τουτὶ μόνον·
σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος.

ΕΥ. ἀνὴρ ὑβρίζει. κλεῖε πηκτὰ δωμαίων.

ΔΙ. ᾧ θύμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα. 480
ἄρ' οἶσθ' ὅσον τὸν ἀγῶν' ἀγωνιεῖ τάχα,

475. Εὐριπίδιον γλυκύτετον, ᾧ (καὶ pro ᾧ Rav.) φι-
τάτιον vulgo. ᾧ Εὐριπίδιον γλυκύτετον, ᾧ φιτάτιον Suidas
in Φιλτάτιον. Noster Eq. 726. "Ἐξελθε δῆτ'. ᾧ δημίδιον, ᾧ
φίλτατον. [Ita noster Eccl. 1129. ὦ δέσποτ', ᾧ μακάριε
καὶ τοῖς ὀλβιε. Vesp. 1512. ὦ Κάρκιν', ᾧ μακάριε τῆς εἰ-
παιδίας. Pac. 1198. ὦ φίλτατ', ᾧ Τρύγαι', ὅς' ἡμᾶς τάγε-
θα. Thesm. 209.

ὦ τοῖς κακοδαίμων, ὥς ἀπόλωλ'. Εὐριπίδη,
ᾧ φίλτατ', ᾧ κηδεστὰ μὴ σαυτὸν προδῶς.

Caeterum nostri locus Eq. 725. unde unum versum attuli,
ita fere ope cod. Ravennatis restituendus est:

ὦ δῆμε, δεῦρ' ἔξελθε. νῆ Δί' ᾧ πάτερ
ἔξελθε δῆτ'. ᾧ δημίδιον, ᾧ φίλτατον,
ἔξελθ', ἵν' εἰδῆς οἷα περιυβρίζομαι.
τίνες οἱ βοῶντες; οὐκ ἄπιτ'; οὐκ ἀπὸ τῆς θύρας;

Ex Auctario.]

478. Hesychius: Σκάνδιξ· λάχανον ἄγριον, παρ' ὃ καὶ
σκανδικοπώλην τὸν Εὐριπίδην λέγουσιν, ἐπειδὴ λαχνοπωλη-
τρίας υἱὸν αὐτὸν εἶναι φασί.

Ibid. Aeschylus Choëph. 748. "Ὀν ἐξέθρεψα μητρόθεν
δεδεγμένη.

479. ἀνὴρ, sine articulo, vulgo ante Brunckium.

Ibid. πακτὰ Brunckius, jubente Scaligero, et Valcke-
nario ad Hippol. 808. Ipsa tragici verba, λῦε πακτὰ δωμα-
ίων, ex Polluce X. 27. allegavit Valckenarius. Ita sane lo-
cuti sunt tragici, sed hanc ἀκρίβειαν in tragicorum imitatione
non semper servant comici. πηκτὰ, ut vulgo, habent Rav.
et Suidas in Κλεῖε, quae forma bis Euripidi tribuitur in indi-
ce Beckiano. Vide Phoen. 492. (ubi scripturam non muta-
vit Porsonus) Cycl. 189.

(47) 480. εὐπορευτέα A. ἐκπορευτέα tacite Dawesius p. 253.
Receptam defendit ἐμπορεύσεται Soph. Oed. Tyr. 456.

[481. Hinc legi posset in Vesp. 4. 'Ἀρ' οἶσθ' οἶον τὸ

- μέλλων ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν λέγειν;
 πρόβαινέ νυν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ' αὐτῇ.
 ἔστηκας; οὐκ εἶ καταπιὼν Εὐριπίδην;
 ἐπήνεσ'. ἄγε νυν, ὦ τάλαινα καρδία, 485
 ἄπελθ' ἐκεῖσε, καῖτα τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ
 παράσχεις, εἰποῦς' ἅττ' ἂν αὐτῇ σοὶ δοκῇ.
 τόλμησον. ἴθι· χώρησον· ἄγαμαι καρδίας.
 ΗΜ. τί δράσεις; τί φήσεις; ἀλλ' ἴσθι νυν 490
 ἀναίσχυντος ὢν, σιδηροῦς τ' ἀνὴρ·
 ὅστις παρασχὼν τῇ πόλει τὸν αὐχένα,
 ἅπασι μέλλεις εἰς λέγειν τάναντία.
 ΗΜ. ἀνὴρ οὐ τρέμει τὸ πρᾶγμα· εἶα νῦν, 495
 ἐπειδήπερ αὐτὸς αἶρεϊ, λέγε.
 ΔΙ. μή μοι φθονήσῃτ', ἄνδρες οἱ θεώμενοι,
 εἰ πτωχὸς ὢν, ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν

κνώδαλον φυλάττομεν. Quod habent plerique libri, ἄρ' οἴσθα γ' οἶον, pro ἄρά γ' οἴσθ' οἶον, auctoritate caret. Barbarum οἴσθας ex B. invexit Brunckius. Ex Auctario.]

483. Hesychius: Γραμμὴ· ἡ ἐπὶ τοῦ δρόμου, ἧς ἐπείβαινον οἱ δρομεῖς.

485. ἐπήνεσά γε νῦν A. C.

486. κατὰ τὴν κεφαλὴν A. C.

487. δοκεῖ vulgo. δοκοῖ B. δοκῇ Dawesius p. 253. Brunckius. [Malim, εἰποῦς' ἅττα καὐτῇ σοὶ δοκεῖ. In Ran. 104. verba, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ, Baccho tribuenda sunt. Ex Auctario.]

488. ἄγ', ἐμὴ καρδία Brunckius ex infelicissima conjectura Dawesii p. 235. Vulgatam tuentur Rav. et, ut opinor, Suidas in Ἀγαμαι καρδίας, ubi ἄγαμαι λήματος ex Rheso v. 245. laudavit Toupus.

490. ἀλλ', quod vulgo desideratur, recepi ex emendatione Hermannii p. 245.

495. ἀνὴρ οὐ τρέμει τὸ πρᾶγμα vulgo, consentiente Rav. Pro τρέμει Brunckius in annotationibus τρεῖ conjicit, quod vix tragicis quidem usurpatum est. Vide Aesch. Theb. 796. Agam. 558. Eum. 429.

Ibid. εἶα νῦν bis Rav.

496. λέγειν vulgo, consentiente Suida in Αἰσῇ· λέγε optime Rav.

497. ἄνδρες ὦ θεώμενοι Rav.

μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τραγωδίαν ποιῶν·
 τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε καὶ τραγωδία. 500
 ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μὲν, δίκαια δέ·
 οὐ γάρ με καὶ νῦν διαβαλεῖ Κλέων, ὅτι
 ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω·
 αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, οὐπὶ Ἀθηναίῳ τ' ἀγών·

Ibid. Haec omnia ex Euripidis Telepho πεπαρωδημένα
 esse monet argumenti scriptor. Euripideae δῆσεως initium
 conservavit Schol.

(48) Μὴ μοι φθονήσῃτ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι,
 εἰ πτωχὸς ὢν τέτληκ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν.
 [Versum Euripideum, μὴ μοι φθονήσῃτ', ἄνδρες Ἑλλήνων
 ἄκροι, mutuatus est etiam Alexis apud Athen. p. 691. F. Ex
 Auctario.]

500. καὶ τραγωδία A. γῆ τραγωδία Brunckius. Vulga-
 tam habet Rav. Recte abest articulus. Vide Eq. 516. Av.
 1444. Alexis apud Athen. p. 164. D.

Μάλ' εὐφυῆς ἄνθρωπος· ἐπὶ τραγωδίαν
 ὥρμηκε νῦν.

[Adde nostrum apud Athen. p. 117. C. Metrum paeoni-
 cum est.

Ἦν μέγα τι χοῦν' ἔτι τραγωδοποιουμουσική,
 ἥνικα Κράτητί τε τάριχος ἐλεφάντινον
 λαμπρὸν ἐκόμιζεν, ἀπόνως παραβεβλημένον,
 ἄλλα τε τοιαῦθ' ἕτερα μυρία, ἐκινχλίζετο.

Caeterum monuit Porsonus ad Hecub. 788. saepius ἱππικὴν et
 μουσικὴν sine articulo usurpari. Hoc de omnibus artibus ve-
 rum est. Ex Auctario.]

502. οὐ γάρ με νῦν γε Rav. In vulgata scriptura καὶ
 minime otiosum est. Vide v. 377. et sequentes.

503. Xenoph. de Rep. Athen. 2, 18. Κωμῶδεῖν δ' αὖ
 καὶ κακῶς λέγειν τὸν μὲν δῆμον οὐκ ἐῷσιν, ἵνα μὴ αὐτοὶ ἀκού-
 ωσι κακῶς· ἰδίᾳ δὲ κελεύουσιν, εἰ τίς τινα βούλεται· εὖ εἰδό-
 τες ὅτι οὐχὶ τοῦ δήμου ἐστὶν, οὐδὲ τοῦ πλήθους ὁ κωμῶδου-
 μενος, ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀλλ' ἢ πλούσιος, ἢ γενναῖος, ἢ δυ-
 νάμενος. Divites fuerunt Callias et Nicias, potentes Pericles,
 Cleon et Hyperbolus, γενναῖοι Euripides et Socrates, cum
 toto philosophorum grege, inter quos et poëtas comicos fla-
 grabat usque ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος πόλεμος.

504. Hesychius: Ἐπὶ Ἀθηναίῳ ἀγών· ἔστιν ἐν τῷ ἄστει
 Ἀθήναιον, περίβολον ἔχων μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ Ἀθηναίου Διονύ-
 σου ἱερὸν, ἐν ᾧ ἐπετελοῦντο οἱ ἀγῶνες Ἀθηναίων, πρὶν τὸ

κοῦ'πω ξένοι πάρεισιν· οὔτε γὰρ φόροι 505
 ἤκουσιν, οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι·
 ἀλλ' ἐσμέν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι·
 τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω.
 ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα,
 καὐτοῖς ὁ Ποσειδῶν, οὐπὶ Ταινάρῳ θεός, 510
 σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας·
 κάμοι γὰρ ἐστὶν ἀμπέλια κεκομμένα·
 ἀτὰρ, φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,

θέατρον οἰκοδομηθῆναι. Haec alii aliter emendant. Malim:
 ἔστιν ἐν τῷ ἄστει περίβολος μέγας, ἔχον ἐν αὐτῷ Ἀθηναίου Διο-
 νύσου ἱερόν.

Ibid. Noster Thesim. 472. monente Kustero: Αὐταὶ γὰρ
 ἔσμεν, κούδεμί' ἐκφορὰ λόγου.

507. Hesychius: Περιεπτισμένη· περιεξεσμένη, περικε-
 καθαρμένη. Pollux VII. 24. "Εστὶ δ' ὅπου καὶ τὸ πτίσαι. καὶ
 ἡ πτισάνη τούτοις προσήκει· καὶ τὸ Ἀριστοφάνους δὲ ἐν Ἀ-
 χαρνεῦσι περιεπτισμένοι, ἀπὸ τούτου ἂν εἴη εἰρημένον.

509. ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν τοὺς Λακεδαιμονίους Rav. ἔγωγε (49)
 μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους Brunckius ex ingenio. [Receptam
 defendit Euripides Or. 517. Ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν γυναῖκας ἀνο-
 σίους. Ex Auctario.]

510. καὐτὸς vulgo. καὐτοῖς optime Rav. Noster Nub.
 1489. Ἐως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλης τὴν οἰκίαν.

Ibid. Thucyd. I. 128. Οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι ἀναστή-
 σαντές ποτε ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἀπὸ Ταινάρου τῶν
 Εἰλώτων ἱκετὰς, ἀπαγαγόντες διέφθειραν· δι' ὃ δὴ καὶ σφίσιν
 αὐτοῖς νομίζουσι τὸν μέγαν σεισμὸν γενέσθαι ἐν Σπάρτῃ. Ni-
 mirum tanta vi concussa est tellus, ὥστε οἰκίαν μηδεμίαν τῶν
 ἐν Λακεδαίμονι ἀντίσχειν, auctore Pausania VII. 25. Hunc
 terrae motum, cujus meminit noster Lys. 1142. Olympiadis
 LXXVII. anno quarto evenisse narrat Diodorus Siculus XI.
 63. Verum eo ipso tempore quo acta est haec fabula, magno
 metu tenebantur Lacedaemonii ne simili clade iterum oppri-
 merentur: proxima enim aestate et superiori hyeme frequen-
 tes terrae motus per universam fere Graeciam exstitisse sci-
 mus ex Thucydide III. 87. 89. Eos in animo habuit poëta.

512. διακεκομμένα Rav. παρακεκομμένα ex v. 517. Sui-
 das in Παρακεκομμένος.

513. Noster Av. 30. a Kustero indicatus: Ἡμεῖς γὰρ,
 ὧνδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ.

τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;
 ἡμῶν γὰρ ἄνδρες, οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω, 515
 μέμνησθε τοῦτό γ', οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω,
 ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα,
 ἄτιμα, καὶ παράσημα, καὶ παράξενά,
 ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια·
 κεῖ που σίκυον ἴδοιεν, ἢ λαγώδιον, 520
 ἢ χοιρίδιον, ἢ σκόροδον, ἢ χόνδρους ἄλλας,

[514. Hunc versum citat Aristides III. p. 396. *Ex Auctario.*]

516. τοῦθ' ὅτ' B. edd. cum elisione minime ferenda. τοῦθ' ὅτι C. Rav. Brunckius. τοῦτο A. unde feci τοῦτό γ'. Vide Nub. 887.

517. Hesychius: Παρακεκομμένον· ἄνανδρον. Vide Ran. 718.

518. Vix dici potest quam saepe hominibus in civitate potentibus, vel alioqui sibi infestis, ξενίαν exprobrarint comici. Hac suspitione notatur Cephisodemus inferius v. 704. Execestides Av. 11. 764. 1527. Acestor 31. Spintharus 762. Lycurgus 1296. Archedemus Ran. 418. Cleopho 681. 1533. Diitrephes a Platone comico apud Schol. ad Av. 798. Cleo-
 (50) phontem ab Euripide tangi in Or. 902. censet Graecus ejus interpres, ubi in concione Argivorum inducitur orator Ἀργεῖος, οὐκ Ἀργεῖος.

519. Haec male acceperunt interpretes. Lanificium lucci causa exercebant Megarenses. Eos in animo habuit noster Pac. 999.

Καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν
 ἐμπλησθῆναι, μεγάλων σκροόδων,
 σικύων πρῶων, μήλων, ῥοιῶν,
 δούλοισι χλανισκιδίων σμικρῶν.

520. εἶδεν vulgo. εἶδειεν B. pro varia lectione. ἴδοιεν A. Rav. Suidas in Σίκυον, Dawesius p. 253. Brunckius.

521. ἢ χόνδρους ἄλως vulgo: ubi ex Atticorum consuetudine saltem rescribi debebat ἄλῶν. Hesychius: Χόνδροι ἄλῶν· παχεῖς ἄλεις. Suidas Χόνδρος· τοῦ στομάχου τὸ ἔντερον· καὶ χόνδροι ἄλῶν· θρόμβοι, παχὺς ἄλς. Sed vera scriptura debetur choliambo Phoenicis Colophonii apud Athen. p. 359. F.

Δότ', ὦγαθοί, τι τῶν ἑκαστος ἐν χερσὶν
 ἔχει, κορώνη· χάλα λήψεται χόνδρον.

Nimirum χόνδρος pro adjectivo usurpatur. Nec dubitari

ταῦτ' ἦν Μεγαρικὰ, καπέπρατ' αὐθημερόν.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ σμικρὰ κάπιχώρια·
πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μεγάραδε
νεανίαί κλέπτουσι μεθυσοκότταβοι·
καὶ οἱ Μεγαρῆς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι,
ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο·

525

potest quin scripturam quam reposui habuerit Schol. Is enim ait: "Ἡ χόνδρους ἄλός· οὕτως οἱ Ἀττικοί. Atqui in vulgata scriptura nihil Atticorum proprium est. Comparativum χονδρότερος in Hederici lexico manuali indicat Schweighaeuserus ad Athenaeum. Caeterum χόνδροις ἁλσὶν opponuntur λεπτοὶ ἅλεις. Noster apud Schol. ad Vesp. 1313. Pollucem VI. 65. et Athen. p. 367. B.

καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν δῆματα;
εἰς ὅξος ἐμβαπτόμενος, ἢ λεπτοὺς ἁλάς;

524. Hunc versum et tres sequentes affert Plutarchus in Pericle (c. 30.) p. 168. E. Μεγαρεῖς δὲ τὸν Ἀνθεμοκρίτου φόνον ἀπαρνούμενοι, τὰς αἰτίας εἰς Ἀσπασίαν καὶ Περικλέα τρέπουσι, χρώμενοι τοῖς περιβοήτοις καὶ δημώδεσι τούτοις ἐκ τῶν Ἀχαρνέων στιχιδίοις, Πορνὴν κ. τ. λ.

Ibid. Hesychius: Σιμαίθα· ἑταίρας Μεγαρικῆς ὄνομα. De scortis Megarensibus proverbium erat Μεγαρικαὶ σφίγγες, ab Hesychio et Suida memoratum. Quod tradit Schol. huius furli auctorem fuisse Alcibiadem, temere dictum videtur, nec bene cum temporis rationibus conciliari potest. (51)

526. καὶ οἱ Μεγαρεῖς vulgo ante Brunckium, consentiente Plutarcho, et Suida in Πεφυσιγγωμένοι. εἰθ' οἱ Μεγαρῆς Athenaeus p. 570. A. qui v. 524. cum quinque sequentibus adducit.

Ibid. Hesychius: Πεφυσιγγωμένοι· ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς σκορόδοις φύσιγγων· ὅπερ ἐστὶν, ἐντεριωνῶν. Recte Erotianus: Σκορόδου φύσιγγα· τὸ ἔξωθεν λέμμα. Consulendus Piersonus ad Moerin p. 397.

527. Ἀσπασίας πόρνας δύο Rav. Ἀσπασίας πόρνας δύο Athenaeus. Ἀσπασίας, quod agnoscit Suidas in Πεφυσιγγωμένοι, pro accusativo plurali accipit Schol. et ex eo Suidas in Ἀσπασίαι δύο ἑταῖραι. Ἀσπασία πόρνα δύο Plutarchus. Omnino retinendus est genitivus Ἀσπασίας, qui non a πόρνα pendet, sed ab ἀντεξέκλεψαν. Noster Eq. 1149. Ἄτ' ἂν κεκλόφωσί μου. Vesp. 1369. Τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα. Ita saepissime. Verba Athenaei sunt: Καὶ Ἀσπασία δὲ ἡ Σωκρατικὴ ἐνεπορεύετο πλήθι καλῶν γυναικῶν, καὶ ἐπλήθυνεν

κάντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερῥάγη
 Ἑλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν.
 ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὐλύμπιος 530
 ἤστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα,
 ἐτίθει νόμους ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους,
 ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτε γῇ μήτ' ἐν ἀγορᾷ,
 μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἡπείρῳ μένειν.
 ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρῆς, ὅτε δὴ ἑπείνων βάδην, 535
 Λακεδαιμονίων ἐδέοντο, τὸ ψήφισμ' ὅπως
 μεταστραφείη τὸ διὰ τὰς λαικαστρίας.

ἀπὸ τῶν ταύτης ἐταιριδῶν ἡ Ἑλλάς, ὡς καὶ ὁ χαριεὶς Ἀριστοφάνης παρασημαίνεται. Huc etiam respicit Harpocratio in Ἀσπασία.

528. κἀκεῖθεν Athenaeus, non male.

530. Ὀλύμπιος A. sine articulo, quem agnoscit Diodorus Siculus XII. 40. Huc respicit Plutarchus Pericle p. 156. B.

531. Locus praeclarus et multis veterum testimoniis celebratus. Cicero in Oratore ad M. Brutum 29. a Kustero indicatus: *Istorum enim iudicio si solum illud est Atticum, ne Pericles quidem dixit Attice, cui primae sine controversia deferrebantur: qui si tenui genere uteretur, nunquam ab Aristophane poeta fulgere, tonare, permiscere Graeciam dictus esset.* Idem Epist. ad Atticum XII. 6. Chreme, tantumne ab re tua est oti tibi, ut etiam Oratorem legas? *macte virtute! mihi quidem gratum, et erit gratius, si non modo in libris tuis, sed etiam in aliorum per librarios tuos Aristophanem reposueris pro Eupoli.* Eupolidi haec tribuit etiam Diodorus Siculus. Consulendus Gesnerus ad Quintilianum II. 16, 19.

(52) Ibid. ἤστραπτ', ἐβρόντα Plinius Epist. I. 20. a Kustero indicatus. Vulgatam, quam agnoscit Aristides III. p. 228. Diodoro Siculo ex quatuor codd. restituit Wesselingius.

532. Alludit ad scolion Timocreontis Rhodii, cujus initium Scholiastae et Suidae in Σκολιὸν debemus: "Ὀφελος, ὃ τυφλὲ πλοῦτε, μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν θαλάσῃ, μήτ' ἐν ἡπείρῳ φανήμεναι, ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά.

533. μήτ' ἐν γῇ vulgo ante Brunckium, accedente Rav. Eadem medicina sanavit Brunckius Eq. 610. Μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺς ἱππέας.

536. τὸ non agnoscunt edd. ante Kusterum.

κούκ ἤθέλομεν ἡμεῖς, δεομένων πολλάκις·
 κἀντεῦθεν ἤδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων.
 ἔρεῖ τις· οὐ χρῆν. ἀλλὰ τί ἐχρῆν, εἶπατε. 540
 φέρ', εἰ Λακεδαιμονίων τις ἐκπλεύσας σκάφει,
 ἀπέδοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων,
 καθῆσθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ.
 καὶ κάρτα μὲν τᾶν εὐθέως καθείλκετε
 τριακοσίας ναῦς· ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα 545
 θορύβου στρατιωτῶν, περὶ τριηράρχου βοῆς,
 μισθοῦ διδομένου, Παλλαδίων χρυσουμένων,
 στοιᾶς στεναχούσης, σιτίων μετρουμένων,
 ἀσκῶν, τροπωτήρων, κάδους ὠνουμένων,
 σκορόδων, ἐλαιῶν, κρομμύων ἐν δικτύοις, 550
 στεφάνων, τριχίδων, αὐλητρίδων, ὑπωπίων·
 τὸ νεώριον δ' αὖ κωπέων πλατουμένων,

538. Ad haec verba consulendus omnino Thucydides I. 139.

540. Verba ἔρεῖ τις οὐ χρῆν ex Telepho desumpta esse monet Schol.

Ibid. ἀλλὰ τί χρῆν vulgo.

543. ἐκαθῆσθ' Brunckius in contextu, qui in annotationibus vulgatam revocat. Recte. Senarius Euripideus esse videtur ex verbis Scholiastae. Porsonus in Praefat. ad Hec. p. 17. ἐκαθήμην, ἐκάθευδον, et similia, tragico abjudicat.

Ibid. ἢ πολλοῦ γε δεῖ cum interrogatione edd. vett.

547. διδομένων edd. vett.

548. στοᾶς vulgo, sed alteram formam ter habet noster Eccl. 676. 684. 686. ΤΟΝ ΑΠΟ ΤΕΣ ΣΤΟΑΣ (τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς) habet tabula lapidea Olympiadis XCII. anno quarto incisa, quam evulgavit Chandlerus in Sylloge Graecarum inscriptionum. Ea hodie in Museo Britannico adservatur. Caeterum recte censet Schol. hic intelligi τὴν ἀλφιτόπωλιν στοᾶν, quam memorat noster etiam in Eccl. 686. (53)

550. ἐλαῶν vulgo, quod senioris est Atticismi.

552. Hesychius a Brunckio emendatus: Κωπεῖς· τὰ εἰς κωπὰς εὐθετα ξύλα. Glossa fortasse pertinet ad Lys. 422. ubi Brunckius, quod mirere, *remiges* in interpretatione Latina reliquit. Plura dabit Valckenarius ad Herod. V. 23. a Brunckio laudatus.

τύλων ψοφούντων, θαλαμίων τροπουμένων,
 αὐλῶν, κελευστῶν, νιγλάρων, συριγμάτων,
 ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἐδράτε· τὸν δὲ Τήλεφον 555
 οὐκ οἴομεσθα; νοῦς ἄρ' ὑμῖν οὐκ ἔνι.

HM. ἄληθες, ὦ πίτριπτε καὶ μιαρῶτατε;
 ταυτὶ σὺ τολμᾷς, πτωχὸς ὢν, ἡμᾶς λέγειν;
 καὶ συκοφάντης εἴ τις ἦν, ὠνείδισας;

HM. νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ λέγει γ', ἅπερ λέγει, 560
 δίκαια πάντα, κούδέν αὐτῶν ψεύδεται.

HM. εἴτ', εἰ δίκαια, τοῦτον εἰπεῖν αὐτ' ἐχρῆν;
 ἀλλ' οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.

553. θαλαμίων A. B. a secunda manu, Brunckius. In Pac. 1232. libri plerique θαλαμιάς habent, quod Brunckius, nescio an consulto, mutavit in θαλαμίας. Quocunque modo scribatur, pro adjectivo accipiendum videtur. Hesychius a Kustero emendatus: Θαλάμιαι (Θαλάμια vulgo) κῶπαι· αἱ κατωτάτω· καὶ οἱ ταύτην ἔχοντες τὴν χώραν, θαλάμιοι λέγονται.

Ibid. τροπωμένων edd. 1607. 1625. 1670. Respexit Portus ad τροπωτήρων v. 549.

554. γεράνων pro νιγλάρων A. νιγλαμίων C. Hesychius: Νίγλαροι· τερετίσματα, περίεργα κρούματα. Vide Pollucem IV. 82. et Hesychii interpretes. Pherecrates apud Plutarchum de Musica p. 1142. A. a Kustero indicatus:

Εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς γὰρ εἰσηνέγκατο
 ἑξαρμονίους, ὑπερβολαίους τ' ἀνοσίους,
 καὶ νιγλάρους, ὥσπερ τε τὰς ῥαφάνους ὅλην
 καμπῶν με κατεμέστωσε.

555. Verba τὸν δὲ Τήλεφον οὐκ οἴομεσθα ex Telepho esse monet Schol.

[556. ἡμῖν non male conjecit nescio quis. Ex Auctario.]

(54) 562. εἰπεῖν ταῦτ' Rav.

563. ἀλλ' οὐτι χαίρων non male Bentleius. Ita noster Vesp. 185.

Οὐτις σύ; ποδαπός; Ἰθακὸς Ἀποδρασιππίδου.

οὐτις; μὰ τὸν Δί', οὐτι χαιρήσων γε σύ.

[Ita Noster Ran. 843. Ἀλλ' οὐτι χαίρων αὐτ' ἐρεῖς. παῦ', Αἰσχύλε. Soph. Oed. Tyr. 363. Ἀλλ' οὐτι χαίρων δὲς γε πημονᾶς ἐρεῖς. Sed interdum usurpatur ἀλλ' οὐδὲ pro ἀλλ' οὐ, ut in hujus fabulae v. 784. Ex Auctario.]

HM. οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς; οὐ μενεῖς; ὥς εἰ θενεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, αὐτὸς ἀρθήσει τάχα. 565

HM. ἰὼ Λάμαχ', ὦ βλέπων ἀστραπὰς,
βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανείς·
ἰὼ Λάμαχ', ὦ φίλ', ὦ φυλέτα·
εἴτε τίς ἐστι, ταξίαρχός τις ἢ

564. θένεις vulgo. θενεῖς A. Scaliger, Brunckius.

566. ἰὼ βλέπων vulgo. ὦ βλέπων Hermannus (de metris) p. 255.

567. Hesychius: Γοργολόφας· ἀπὸ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, καὶ τῆς ἀσπίδος· Γοργόνα γὰρ (ἣν vulgo) ἐπ' αὐτῆς εἶχεν ὁ Λάμαχος· ἵνα τὸν Λάμαχον εἴπῃ. De vocibus huius formae consulendus Valckenarius ad Phoeniss. 120. Ex nostri Nub. 571. et Eurip. Hipp. 1399. restituendum ἱππονόμας Sophocli Aj. 232. ubi vulgo legitur ἱππονόμους contra metrum.

568. ὦ φίλε vulgo sine elisione. ὦ φίλ' B. Brunckius.

569. εἴτ' ἐστὶ τις ταξίαρχος, ἢ στρατηγός, ἢ B. edd. vett. pleraeque. εἴτ' ἐστὶ τις ταξίαρχος, ἢ στρατηγός, εἰ edd. 1538. 1600. 1607. et sequentes. εἴτε τίς ἐστι ταξίαρχος, ἢ στρατηγός, ἢ A. C. Rav. Brunckius, ut legisse videtur Schol. qui hunc versum in dochmium monocolon et iambicum dimetrum dispertit. Verum manifesto vitiosum est στρατηγός inter ταξίαρχος et τειχομάχος positum. Post magnum illum Lamachum, proximo loco nominandus erat is qui dignitate proxime accederet. Ut Latinis nominibus utar, quis unquam ita locutus est: *Dictator, aut praetor, aut consul, aut privatus senator?* Praeterea dicendum erat ἄλλος στρατηγός, cum ex v. 593. satis constet ipsum Lamachum de στρατηγῶν numero fuisse. Itaque verba ἢ στρατηγός delevi, et alterum τις post ταξίαρχος induxi, unde justus efficitur versus dochmius, quales sunt reliqui omnes qui hic Choro tribuuntur. Causa corruptae scripturae fuit τις repetitum, quod librariis (55) displicuisse videtur. Cum haec παρατραγωδῶν dicat noster, aptissima sunt exempla duo quae ex tragicorum scriptis adduxit Porsonus ad Hecub. 1169. (Barnesio 1178.) quem locum ita repraesentat:

Εἴ τις γυναῖκας τῶν πρὶν εἶρηκεν κακῶς,
ἢ νῦν λέγει τις, ἢ πάλιν μέλλει λέγειν.

Prius est ex Orest. 1218.

Φύλασσε δ' ἣν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος,
ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς.

ARIST. ACHARN.

E

τειχομάχος γ' ἀνὴρ, βοηθησάτω 570
τις ἀνύσας· ἐγὼ γὰρ ἔχομαι μέσος.

ΑΑ. πόθεν βοῆς ἤκουσα πολεμιστηρίας;
ποῖ χρὴ βοηθεῖν; ποῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν;
τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος;

ΗΜ. ὦ Λάμαχ' ἦρως, τῶν λόφων καὶ τῶν λόχων. 575

ΗΜ. ὦ Λάμαχ', οὐ γὰρ οὗτος ἄνθρωπος πάλαι

ἐλθὼν ἐς οἶκους φθῆ.

Alterum est ex Soph. Trach. 943.

Τοιαῦτα τάνθάδ' ἐστίν· ὥστ' εἴ τις δύο
ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται,
μάταιός ἐστιν· οὐ γὰρ ἐσθ' ἢ γ' αὔριον,
πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

Emendationem meam egregie confirmare videtur insignis nostri locus Ran. 911. a Porsono in Praefat. ad Hecub. p. 40. emendatus:

Πρώτιστα μὲν γὰρ ἓνα γέ τινα καθίζεν ἐγκαλύψας,
'Αχιλλέα τίν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς.

Magna quidem in priore versu scripturae diversitas est, sed omnes τινὰ habent. Porsonus καθεῖσεν dedit.

570. τειχομάχος ἀνὴρ vulgo. Γε hic valet *saltem*, ut superius v. 516. Nub. 1286. Thesm. 219.

571. τις ἀνύσας vulgo, cum leni spiritu, de quo consulendus Porsonus ad Phoen. 463. Cum saepe apud nostrum occurrat ἀνύσας τι, ut in Eq. 119. Nub. 506. 635. 1253. Vesp. 30. 202. Pac. 275. conjecturae locus est hoc etiam in loco scribendum esse τι ἀνύσας.

Ibid. ἴσχομαι B. edd. ἔχομαι A. C. Schol. Brunckius. Noster Eq. 388. Νῦν γὰρ ἔχεται μέσος. Ran. 469. Ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος. Metaphoram a palaestra petitam esse monet Schol. Invectum est ἴσχομαι ut efficeretur senarius, prima scilicet in ἀνύσας producta. [Adde Nub. 1047. Ἐπίσχεσ' εὐθύς γὰρ σ' ἔχω μέσον λαβὼν ἄφυνκτον. *Ex Auctario.*]

574. Vocem σάγμα hinc allegat Pollux VII. 157. omisso fabulae nomine. Hesychius: Σάγμα· τὸ ἔλυτρον τῆς ἀσπίδος.

575. τῶν φίλων καὶ τῶν λόχων Rav. qui hunc versum (56) Choro vel Hemichorio tribuit, ut ex ingenio fecerat Brunckius. Dicaeopolidi vulgo tribuitur.

576. ἄνθρωπος vulgo, sine articulo. [Eodem sensu usurpatur οὐ γὰρ in Eq. 1392.

ἅπασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακοῤῥοθεῖ;

ΛΑ. οὗτος σὺ τολμᾷς πτωχὸς ὢν λέγειν τάδε;

ΔΙ. ὦ Λάμαχ' ἦρως, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
εἰ πτωχὸς ὢν εἰπὸν τι κάστωμυλάμην.

ΛΑ. τί δ' εἶπας ἡμᾶς; οὐκ ἔρεῖς; ΔΙ. οὐκ οἶδά πω· 580
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὅπλων ἱλιγγιῶ.

ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγκέ μου τὴν μορμόνα.

ΛΑ. ἰδού. ΔΙ. παράθες νυν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί.

ΛΑ. κεῖται. ΔΙ. φέρε νυν ἀπὸ τοῦ κράνους μοι τὸ πτερόν.

Πῶς ἔλαβες αὐτὰς ἑτεόν; οὐ γὰρ ὁ Παφλαγῶν
ἀπέκρουπτε ταύτας ἔνδον, ἵνα σὺ μὴ λάβοις. Vesp. 836.

Τί δ' ἐστὶν ἑτεόν; οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως
ὁ κύων παράξας εἰς τὸν ἵπνον, ὑφαρπάσας
τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκε; Item v. 1299.

Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακόν;

Soph. Aj. 1320. Οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους.
Ex Auctario.]

[577. Hesychius: Κακοῤῥοθεῖ· κακολογεῖ, λοιδορεῖ,
ὑβρίζει. Vocabulum tragicis usitatissimum usurpat noster
etiam in Thesm. 896. *Ex Auctario.*]

578. Lamachi versum omittit Brunckius contra omnes
libros suos et Rav. quia scilicet *nihil Lamachus eorum scire
poterat, quae Dicaeopolis dixisset*. Mihi quidem verba λέ-
γειν τάδε respicere videntur ad κακοῤῥοθεῖ in superiore versu.

[580. Noster Vesp. 1354. Νῦν δ' οὐ κρατῶ πω τῶν
ἐμαυτοῦ χρημάτων. Vulgo, κρατῶ γώ. *Ex Auctario.*]

581. ὢν ante τῶν inserunt edd. ante Kusterum.

582. ἀπένεγκ' ἐμοῦ Brunckius. ἀπενέγκαι μου Suidas
in Μορμώ. Malim: ἀλλ' ἀντιβολῶ, προσένεγκέ μοι τὴν μορ-
μόνα, vel eundem sensum diversis verbis. Vulgata scriptu-
ra prorsus absurda est.

584. Cratinus apud Pollucem X. 76. a Kustero alle-
gatus:

Μῶν βδελυγμία σ' ἔχει;

πτερόν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω.

[Plutarchus de Rep. gerenda p. 801. B. Πλάτων ὁ κωμικὸς
τὸν δημὸν αὐτὸν λέγοντα ποιεῖ·

Λαβοῦ, λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστα μου·

μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύρξιον·

καὶ πάλιν αἰτοῦντα λεκάνην καὶ πτερόν, ὅπως ἐμέσῃ, λέγοντα·
Προσίσταταί μου πρὸς τὸ βῆμα μαντίλη· καὶ· Βόσκει δυσώ-

- ΛΑ. τουτὶ πτίλον σοι. ΔΙ. τῆς κεφαλῆς νύν μου λα οὔ, 585
 ἐν' ἐξεμέσω· βδελύττομαι γὰρ τοὺς λόφους.
 ΛΑ. οὗτος, τί δράσεις; τῷ πτίλῳ μέλλεις ἐμεῖν;
 ΔΙ. πτίλον γὰρ ἐστίν; εἶπέ μοι, τίνος ποτὲ
 ὄρνιθός ἐστιν; ἄρα κομπολαχύθου;
 ΛΑ. οἴμ', ὥς τεθνήξεις. ΔΙ. μηδαμῶς, ὦ Λάμαχε· 590

δη Κέφαλον, αἰσχίστην νόσον. Pro κεφαλῇν, reposui Κέφαλον, oratorem nobilissimum, de quo consulendus Taylorus ad Lysiae vitam p. 103. Ex Auctario.]

589. Verba ὄρνιθός ἐστιν vulgo Lamacho tribuuntur, cum diversa horum verborum distinctione. [Ita noster Av. 276. a Porsono ad Hecub. 208. emendatus: Τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις; ἄτοπος ἄρ' ὀρειβάτης; Quid sibi velit avis κομπολάκνυθος, a nostro v. 1182. hujus fabulae iterum memorata, melius fortasse sciremus, si pro undecim veteris comediae fabulis paucisque fragmentis, omnes CCCLXV. hodie superstites haberemus. Verbum κομπολακεῖν est in Ran. 961. Ad tale quiddam respexisse videtur Cicero Epist. ad Atticum I. 14. Totum hunc locum, quem ego varie meis orationibus, quarum tu Aristarchus es, soleo pingere, de flamma, de ferro, nosti illas ληκύνθους, valde graviter pertexuit. Ex Auctario.]

590. οἴμ' edd. ante Brunckium, quod pro οἴμαι accepit Schol. Vide v. 919.

Ibid. τεθνήσει C. Rav. edd. τεθνήξει A. B. Brunckius. Illud diserte tuentur Schol. et Suidas in Τεθνήση. Eadem scripturae diversitas est in Nub. 1436. Vesp. 654. Activam formam superius v. 325. et in Aesch. Agam. 1288. indicavit (57) Dawesius p. 96. Utrobique mediam formam respuit carminis ratio. Hodie apud Platonem in Gorgia p. 320. D. legitur τεθνήξεται, ubi τεθνήξει diserte agnoscunt Scholiastes a Ruhnkenio editus, et Thomas Magister in Τεθνήξεται. Apud Suidam in Ἐπέσειεν, Portus de suo mutavit τεθνήξοντος in τεθνήξομένοις, Kusterus vero veterem scripturam revocavit. Equidem crediderim veteres Atticos dixisse τεθνήξω, recentiores τεθνήξομαι: τεθνήξω enim nimis Attice dictum videtur Luciano Soloecista p. 570. qui alteram formam Socratis grammatici auctoritate confirmat. Eandem mutationem subiit futurum ζήσω, quod habet noster Plut. 263. et in fabula deperdita apud Clementem Alex. p. 751, 9. Plato de Rep. V. p. 660. D. et IX. p. 741. C. Recentiores ζήσομαι magno consensu. Ἐστήξω habent Eur. Iph. Aul. 675. noster Lys. 634. Thucyd.

οὐ σου κατ' ἰσχύν ἐστιν· εἰ δ' ἰσχυρὸς εἶ,
τί μ' οὐκ ἀπεψώλησας; εὖοπλος γὰρ εἶ.

ΛΑ. ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν, πτωχὸς ὢν;

ΔΙ. ἐγὼ γὰρ εἶμι πτωχός; ΛΑ. ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ;

ΔΙ. ὅστις; πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης, 595
ἀλλ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης·
σὺ δ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.

ΛΑ. ἐχειροτόνησαν γὰρ με. ΔΙ. κόκκυγές γε τρεῖς.

ταῦτ' οὖν ἐγὼ βδελυπτόμενος, ἐσπείσάμην,
ὁρῶν πολιοὺς μὲν ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσι, 600
νεανίας δ', οἴους σὺ, διαδεδρακότας,
τοὺς μὲν ἐπὶ Θράκης, μισθοφοροῦντας τρεῖς δραχμάς,
Τισαμενοφαινίππους, πανουργιππαρχίδας,

III. 37. 102. Xenoph. Anab. II. 4, 5. Plato Conviv. p. 1205. E. de Rep. IX. p. 738. E. Demosth. adv. Lept. p. 468. Ἐσθῆ-
ξεται recte legitur in senario Hegesippi, infimae aetatis comi-
ci, apud Athen. p. 290. D. male apud Xenoph. Paed. VI. 2,
17. Venat. 10. 9. His consideratis, accedo Dawesio activam
formam τεθνήξω apud nostrum ubique restituenti.

591. οὐ σου κατ' ἰσχύν Scaligero debetur. Pronomen
vulgo desideratur. οὐ γὰρ κατ' ἰσχύν tacite emendarunt Ku-
sterus et Brunckius.

598. κόκκυγές τε τρεῖς vulgo ante Brunckium. Nescio
an huc respexerit Hesychius: Κόκκυγες· ἐπὶ ὑπονοηθέντων
πλειόνων εἶναι, καὶ ὀλίγων ὄντων.

601. Fere post decennium, ineunte bello secundo Pe-
loponnesio, ἡλικία προήκων dicitur Lamachus a Plutarcho
Alcibiade p. 200. B. [Ita fere Sallustius Catil. 49. Catulus
ex petitione pontificatus odio incensus, quod extrema aetate,
maxumis honoribus usus, ab adolescentulo Caesare victus
discesserat. Caesarem eo tempore annos sex et triginta na-
tum esse monent interpretes. Ex Auctario.]

603. Tam obscura est horum hominum memoria, ut (58)
quae de illis tradiderit Scholiastes, ex ejus ingenio profecta
videantur. Quippe nihil facilius erat quam dicere: Οὗτος
ἐπὶ πονηρίᾳ διεβάλλετο· οὗτος ἐπὶ συκοφαντίᾳ ἐκωμωδεῖτο.
Nec minus ignoti sunt Dexitheus v. 14. Amphitheus 46. Lacra-
tides 220. Marpsias 701. Ctesias 839. Prepis 843. Nicarchus
908. Ctesipho 1002. [Nostro concinit Eupolis apud Schol.
ineditum ad Aristid. III. p. 374. cujus testimonium debemus
Valckenario Diatrib. p. 252.]

έτέρους δὲ παρὰ Χάρητι, τοὺς δ' ἐν Χαόσι,
Γερητοθεοδώρους, Διομειαλαζόνας, 605
τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ, καὶ Γέλα, καὶ καταγέλα.

ΑΑ. ἐχειροτονήθησαν γάρ. ΔΙ. αἴτιον δὲ τί
ὑμᾶς μὲν αἰεὶ μισθοφορεῖν ἀμηγέπη,
τωνδὲ δὲ μηδέν' ἐτεόν; ὦ Μαριλάδη,
ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολὺς ὢν; ἐνῆ· 610
ἀνένευσε· καὶ τοῦστίν γε σῶφρων κάργάτης.
τί δαὶ Δράκυλλος, ἢ Εὐφορίδης, ἢ Πρινίδης;

Καὶ μηκέτ' ἀντὶ Μιλτιάδου καὶ Περικλέους
ἔασατ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα,
ἐν τοῖς σφυροῖς ἔλκοντα τὴν στρατηγίαν.

Vulgo, καὶ μηκέτ' ἀναξ Μιλτιάδου καὶ Περικλέους. *Ex Auctario.*]

606. Hoc versu Lachetem tangit poëta, quem post triennium in Vespis sub canis persona in scenam produxit. Vide Thucyd. III. 86. 88. 90. 99. 103. 115.

608. ὑμᾶς μὲν ἤδη vulgo. ὑμᾶς μὲν αἰεὶ Rav. Suidas in 'Αμηγέπη.

Ibid. ἀμηγέπου vulgo, consentiente Rav. ἀμηγέποι (librarii vitio pro ἀμηγέπη) Suidas in 'Αμηγέπη. ἀμηγέπη A. B. (pro varia lectione) Brunckius. Quinque adverbia hujus formae ita scribenda sunt apud Suidam: ἀμωσγέπως, ἀμοθενγέποθεν, ἀμοθιγέπου, ἀμηγέπη, ἀμοσεγέποι.

609. ἐτεόν sequentibus conjungunt pleraeque edd.

610. ἐν, ἢ in fine versus A. B. C. edd. vett. ἐνὶ Rav. ἐνῆ Schol. edd. recentiores. ἐνῆ Suidas in ipsa voce. ἐν, ἢ οὐκ Brunckius. Nihil memoratu dignum de hac voce habent interpretes. Fortasse pro ἰδου dictum est, ut ἦν vel ἦνὶ in Eq. 26. Pac. 327. Ran. 1390. Plut. 75. Hunc sensum in distinctione secutus sum.

611. καίτοι γ' ἐστὶ vulgo, quod vitiosum videtur: nam καίτοι γε nulla voce interposita, non nisi in hoc loco animadverti: in Lys. 1035. enim manifesto καίτοι πάννυ γε legendum est, et probabiliter καὶ τ', εὖ ἴσθ' ὅτι, in Nub. 1254. Itaque, mutato ordine, dedi καὶ τοῦστίν γε, ut μὲν τοῦφασκεν Eccl. 410. In Vesp. 599. ubi vulgo legitur καίτοι 'στὶν, καί που 'στὶν repraesentat Rav. Scribendum: καὶ τοῦστίν. Vide Porsonum ad Hecub. 403. 1214. Phoen. 1638. Med. 675.

612. καὶ Εὐφορίδης vulgo ante Brunckium, manentibus verae scripturae vestigiis. Brunckius κεύφορίδης dedit. [Euripides Electra 1097. "Ὅστις δὲ πλοῦτον, ἢ εὐγένειαν εἰσ-

οἷδέν τις ὑμῶν τὰκβάταν' ἢ τοὺς Χαόνας;
 οὐ φασίν· ἀλλ' ὁ Κοισύρας καὶ Λάμαχος·
 οἷς ὑπ' ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρῶην ποτὲ, 615
 ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἐσπέρας,

ιδών. Crasin ἢ εἰς habet noster Eq. 1312. (ex emendatione Dawesii p. 249.) Lys. 2. bis, Ran. 186. 187. bis. ἢ εἰδότος Eurip. Iph. Taur. 1048. ἢ ἀπὸ Soph. Trach. 239. Eurip. Hippol. 803. ἢ ἀπαγε Iph. Aul. 817. ἢ ἀληθὲς Menander apud Stobaeum XII. ἢ ἀμάρτημα Philemo apud Athen. p. 516. F. ἢ ἑξακοσίους noster Av. 1251. ἢ ἐνιαυτῶ Ran. 18. ἢ ἑτέρῳ 64. Adde Damoxenum apud Athen. p. 15. B. Ἐτῶν ἴσως ἐκκαίδεκ' ἢ ἑπτακαίδεκα. Passim usurpatur ἢ οὐ. Quod ad hujus loci scripturam attinet, eadem diversitas conspicitur apud Soph. Phil. 491. ubi monuit me Porsonus legendum esse, Τραχινίαν τε δαιράδ', ἢ τὸν εὐροον. Ex Auctario.]

[613. Caesuram minus usitatam vitasset noster, si scripsisset, τὰκβάτανα καὶ Χαόνας. Praeterea aliquanto melius est Χαόνας quam τοὺς Χαόνας, et articulum hujusmodi nominibus libentius addunt quam omittunt librarii. Vide v. 509. 720. Ex Auctario.]

614. Quis fuerit ὁ Κοισύρας mihi quidem nondum com- (59)
 pertum est. Megacles Coesyrae filius, quem hic tangi arbitrantur Schol. et Brunckius, pater fuit Clisthenis, qui rempublicam constituit post ejectos Pisistratidas. Hujus Megaculis ex filio Hippocrate nepos fuit alter Megacles, Periclis avunculus, avusque Alcibiadis maternus. Sed ὁ Κοισύρας, quem hic irridet noster, manifesto juvenis erat. Neminem Alcmeonidarum his temporibus clarum invenio, praeter Euryptoleum Pisianactis filium, quem Alcibiadis ἀνεψιὸν diserte vocat Xenoph. Hist. Gr. I. 4, 19. Ipsum Alcibiadem intelligi suadent maternum genus a Coesyra ductum, et auctoritas in republica jam inde a prima juventute concessa. Verum ei non conveniunt quae de aere alieno dicuntur.

615. ὑπὲρ ἐράνου vulgo, dactylo ante anapaestum posito, ut monuit Hermannus p. 153. Bentleyi emendationem confirmat Schol. Ὑπὸ τε ἐράνων καὶ ὀφλημάτων. De honesta Lamachi paupertate consulendus Plutarchus Alcibiade p. 202. C. Nicia p. 533. A. Πολιτικοῖς παραγγέλμασι p. 822. E. Aelianus Var. Hist. II. 43. Deinde non displiceret γε pro τε.

616. ἐκχέοντες Athenaeus p. 409. F. Noster Ἡρώσι apud Pollucem VII. 167. Μήποτ' ἀπόνιπτρον θύραζ' ἐκχεῖτε, μηδὲ λούτριον. Vocem ἀπόνιπτρον apud nostrum indicat Pollux VII. 40.

ἅπαντες ἐξίστω παρήνουν οἱ φίλοι.

ΛΑ. ὦ δημοκρατία, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά;

ΔΙ. οὐ δῆτ', εἴαν μὴ μισθοφορῇ γε Λάμαχος.

ΛΑ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν πᾶσι Πελοποννησίοις 620
αἰὲ πολεμήσω, καὶ ταραῶω πανταχῇ,
καὶ ναυσὶ, καὶ πεζοῖσι, κατὰ τὸ καρτερόν.

ΔΙ. ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις
ἅπασι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
πωλεῖν, ἀγοράζειν πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ δὲ μή. 625

ΧΟ. ἄνῃρ νικᾷ τοῖσι λόγοισιν, καὶ τὸν δῆμον μεταπείθει
περὶ τῶν σπονδῶν. ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις
ἐπίωμεν.

ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν τρυγικοῖς ὁ διδάσκαλος
ἡμῶν,

οὕτω παρέβη, πρὸς τὸ θέατρον λέξων ὡς δεξιός ἐστι·
διαβαλλόμενος δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις ταχυ-
βούλοις, 630

ὥς κωμῶδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν, καὶ τὸν δῆμον καθυ-
βρίζει,

ἀποκρίνεσθαι δεῖται νυνὶ πρὸς Ἀθηναίους μεταβούλους.

617. ἐξίστων edd. vett. Recte scriptum in A. B. C.

618. Noster Av. 1570. a Brunckio indicatus: ὦ δημο-
κρατία, ποῖ προβιβᾶς ἡμᾶς ποτε;

621. κατάρξω B. edd. nullo sensu. ταραῶω A. C. Rav.
Brunckius.

623. κηρύττω καὶ edd. κηρύττω γε καὶ A. C. κηρύττω γε
B. Brunckius.

(60) 626. ἄνῃρ sine articulo vulgo ante Brunckium.

Ibid. μεταπείθειν edd. vett.

627. τοὺς ἀναπαίστους vulgo. τοῖς ἀναπαίστοις Rav.
Suidas in Ἀποδύντες. Vulgatam probat Porsonus ad Toupium
IV. p. 498.

628. ἐφέστηκεν vulgo ante Brunckium.

Ibid. τραγικοῖς A. ed. 1515.

629. Verba πρὸς τὸ θέατρον vulgo praecedentibus con-
junguntur. Παραβαίνειν nude dicitur de ea fabulae parte
quae παράβασις vocatur. Vide Eq. 508. (ubi πρὸς τὸ θέα-
τρον habet Ravennas) Pac. 735. Thesm. 785.

Ibid. ἐστὶν vulgo ante Brunckium.

632. ἀποκρίνεσθαι, pro ἀπολογεῖσθαι legitur etiam in

φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιός ὑμῖν ὁ ποιητής,
παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίσαν ἐξαπατάσθαι,
μὴθ' ἥδεσθαι θωπευομένους, μὴτ' εἶναι χαυνοπολί-
τας. 635

πρότερον δ' ὑμᾶς ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ πρέσβεις ἐξα-
πατῶντες
πρῶτον μὲν ἰοστεφάνους ἐκάλουν· καὶ περὶ τοῦτο τις
εἶποι,
εὐθὺς διὰ τοὺς στεφάνους ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων
ἐκάθησθε·

Vesp. 951. Thesm. 186. Eupolis apud Harpocrationem in
Ἀποκρίσις:

Ὡς ὑμῖν πάντως ἐγὼ
ἀποκρινοῦμαι πρὸς τὰ *** κατηγορημένα.

Quae verba, metro Eupolideo scripta, ex parabasi desumpta
videntur.

633. φασὶ edd. ante Kusterum. φησὶ Scaliger.

Ibid. ἄξιός ἡμῖν edd. vett. et Porti. αἴτιος ὑμῖν Brun-
ckius ex emendatione Dawesii p. 254. improbante Porsono ad
Hec. 313. Noster Pac. 918. Πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιός Τρύγαιος
ἄθμονεὺς ἐγὼ. Haec etiam de Dawesii sententia mutavit
Brunckius. Adde Plut. 877. qui locus ab utroque praeter-
missus est.

Νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, πολλοῦ γ' ἄξιός
ἅπασι τοῖς Ἑλλησιν ὁ θεός ἐσθ', ὅτι
τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς.

634. παύσας ἡμῖν Suidas in Ξενικοῖς. πείσας ὑμᾶς con-
jicit Reiskius.

635. Eodem sensu Κεχηναίων πόλιν Athenas vocat in
Eq. 1263.

636. ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἀπὸ τῶν πόλεων vulgo. ἀπὸ τῶν (61)
πόλεων ὑμᾶς οἱ πρέσβεις Brunckius ex emendatione Kusteri.
Recepi scripturam a Bentleio propositam, et a Porsono in
Praefat. ad Hecub. p. 48. confirmatam.

637. καὶ περὶ τοῦτο τις εἶπῃ vulgo. καὶ περὶ τοῦτο τις
εἶπῃ B. Brunckius. καὶ περὶ τοῦτο τις εἶποι A. C. Rav.

Ibid. Alludit poëta ad Pindari verba, Αἰ λιπαραὶ καὶ
ἰοστέφανοι Ἀθῆναι, monente Scholiaste, quo respexit etiam
in Eq. 1329. Ὡ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι
Ἀθῆναι. Consule Heynium ad Pindari fragmenta p. 74. Di-
thyramb. X.

εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας, λιπαράς καλέσειεν
Ἀθήνας,

ἤρρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαράς, ἀφύων τιμὴν πε-
ριάψας. 640

ταῦτα ποιήσας, πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν γεγένηται,
καὶ τοὺς δῆμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας ὥς δημοκρα-
τοῦνται.

τοιγάρτοι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες
ἥξουσιν ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες τὸν ποιητὴν τὸν ἄριστον,
ὅστις γ' εἰπεῖν παρεκινδύνευσ' ἐν Ἀθηναίοις τὰ δί-
καια. 645

οὕτως αὐτοῦ περὶ τῆς τόλμης ἤδη πόρρω κλέος ἦκει.
ὅτε καὶ Βασιλεὺς, Λακεδαιμονίων τὴν πρεσβείαν
βασανίζων,

640. εὔρε το vulgo divisim, consentiente Suida in Ὠ-
πεύει et Λιπαρά. εὔρετο Rav. Suidas in Ἀφύα ἐς πῦρ, Da-
wesius p. 255. Brunckius.

Ibid. ἀφύων vulgo, consentiente Hesychio in Ἀφύων
τιμῇ, et Suida in Ἀφύα ἐς πῦρ, Ὠπεύει et Λιπαρά. Eodem
vitio laborat noster Eq. 666. Hesychius: Ἀφύων τιμῇ· τὸ
ἔλαιον· ἐπεὶ ἐν τούτῳ ἔψονται. Noster apud Athen. p. 96. C.
et alibi: Ἄλις ἀφύης μοι· παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων.
Metrum est υ υ υ υ --.

642. πόλεσι vulgo ante Brunckium.

[643. Hesychius: Τοιγάρτοι· καὶ γὰρ, τοιγάρτοι (f.
τοιγαροῦν). Ex Auctario.]

645. ὅστις παρεκινδύνευσεν Ἀθηναίοις εἰπεῖν vulgo,
consentiente Rav. ὅστις παρεκινδύνευσσε λέγειν ἐν Ἀθηναίοις
Brunckius in annotationibus. Recepi Porsoni emendationem
in Praefat. ad Hecub. p. 47. propositam.

646. οὕτω δ' αὐτοῦ vulgo, cum diversa distinctione.
Noster Eq. 529.

Αἶσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ πλήν, Δωροῖ συκοπέδιλε,
καὶ, τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων. οὕτως ἦνθησεν
ἐκεῖνος.

Adde Nub. 294. Av. 466. 736.

(62) 647. ὅτι καὶ βασιλεὺς Kusterus. Postulat vulgata di-
stinctio ὥστε καὶ βασιλεύς. Dicitur ὅτε καὶ pro ἐπεὶ καὶ etiam
in Nub. 34.

Ibid. τὴν omittunt edd. ante Kusterum.

ἡρώτησεν πρῶτα μὲν αὐτοὺς, πότεροι ταῖς ναυσὶ
κρατοῦσιν·

εἶτα δὲ, τοῦτον τὸν ποιητὴν, ποτέρους εἶποι κακὰ
πολλά·

τούτους γὰρ ἔφη τοὺς ἀνθρώπους πολὺ βελτίους γε-
γενῆσθαι, 650

καὶ τῷ πολέμῳ πολὺ νικήσειν, τοῦτον ξύμβουλον
ἔχοντας.

διὰ τοῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκα-
λοῦνται,

καὶ τὴν Αἴγινα ἀπαιτοῦσιν· καὶ τῆς νήσου μὲν
ἐκείνης

οὐ φροντίζουσ', ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέ-
λωνται.

ἀλλ' ὑμεῖς τοι μήποτ' ἀφῆθ'· ὥς κωμωδήσει τὰ δί-
καια· 655

φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγάθ', ὥστ' εὐδαίμο-
νας εἶναι,

οὐ θωπεύων, οὔθ' ὑποτείνων μισθοὺς, οὔτ' ἐξαπα-
τύλλων,

648. ἡρώτησε vulgo ante Brunckium.

650. πολὺ βελτίους γενήσεσθαι B. ποτὲ βελτίους γεγε-
νησθαι C.

652. διὰ ταῦθ' Rav.

653. ἀπαιτοῦσι vulgo. ἀπαιτοῦσιν B. Brunckius.

654. Hinc praedium in Aegina habuisse Callistratum recte colligit Schol. Aeginae occupationem inter praecipuas belli causas memorat Thucydides I. 139.

655. μήποθ' ἀφήσητ' edd. vett. μήποθ' ἀφήσηθ' recen-
tiores. μήποτ' ἀφήσηθ' A. B. μήποτ' ἀφήσεθ' Rav. μήποτε
δείσηθ' C. Brunckius. Ut constaret versus, κωμωδεῖ conje-
cerat Scaliger: Brunckius vero τοι delevit, quod agnoscunt
A. B. C. et, ut opinor, Rav. licet Invernizius omiserit. κω-
μωδήσει τὰ δίκαια eodem sensu dictum crediderim, quo εἰπεῖν
τὰ δίκαια v. 645. λέγειν τὰ δίκαια Eq. 510.

657. οὐδ' bis Suidas in Ὑποτείνων.

Ibid. ὑποτείνων contra metrum edd. vett. Recte scri-
ptum apud Suidam in ipsa voce.

οὔτε πανουργῶν, οὔτε κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα
διδάσκων.

πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω,
καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω· 660

τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον
ξύμμαχον ἔσται· κού μήποθ' ἄλῳ
περὶ τὴν πόλιν ὦν, ὥσπερ ἐκεῖνος,
δειλὸς καὶ λακκαταπύγων. 665

δεῦρο Μοῦσ' ἐλθέ φλεγυρὰ, πυρὸς ἔχουσα μένος,
ἔντονος, Ἀχαρνική·
οἶον ἐξ ἀνθρώκων πρινίνων
φέψαλος ἀνήλατ' ἐρεθιζόμενος οὐρία ριπίδι, 670
ἥνικ' ἂν ἐπανθρακίδες ὥσι παρακείμεναι,

658. οὐδὲ bis Invernizius.

659. Euripides apud Suidam in Ἀλωτὸν ac Παλαμά-
σθαι, et Ciceron. Epist. ad Att. VI. 1. VIII. 8. (fragm. incert.
Beck. 96.)

(63) Πρὸς ταῦθ' ὅτι χοῆ καὶ παλαμάσθω,
καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω·
τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον
ξύμμαχον ἔσται,
κού μήποθ' ἄλῳ κακὰ πράσσων.

664. λακκοκαταπύγων edd. vett. Kusterus. λακκοκαταπύ-
γων edd. 1607. 1625. 1670. λακαταπύγων A. B. C. Brunckius.
καταπύγων Rav. Ficta vox videtur ex λακκόπρωκτος et κατα-
πύγων.

665. φλεγυρὸν edd. praeter 1515. quae φλογερὸν habet.
φλεγυρὰ A. B. C. Rav. Schol. Suidas, et, ut opinor, Hesy-
chius in ipsa voce: Φλεγυρὰ· ὑβριστική, λαμπρά. Cratinus
apud Athen. p. 344. F.

Λάμπωνα, τὸν οὐ βροτῶν
ψῆφος δύναται φλεγυρὰ
δείπνου φίλων ἀπείργειν·
νῦν δ' αὖθις ἐρυγγάνει·
βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρὸν,
τρίγλη δὲ καὶ μάχοιτο.

671. ἥνικ' ἐπανθρακίδες edd. Particulam inserunt A.
B. C. Rav. Brunckius. Hesychius: Ἀπανθρακίδες· οἱ πρὸς
ὄπτησιν ἐπιτήδαιοι ἰχθύες. et inferius: Ἐπανθρακίδες· τὰ ἐπ'
ἀνθρώκων ὀπτώμενα ἰχθύδια. Hanc scripturam repraesentant

οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα,
οἱ δὲ μάπτωσιν· οὕτω σοβαρὸν ἔλθε μέλος,
εὐτονον, ἀγροικότερον, ὥς ἐμέ, λαβοῦσα, τὸν δη-
μότην. 675

οἱ γέροντες οἱ παλαιοὶ μεμφόμεσθα τῇ πόλει·
οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων, ὧν ἐναυμαχήσαμεν,
γηροβοσκούμεσθ' ὑφ' ὑμῶν, ἀλλὰ δεινὰ πάσχομεν·
οἵτινες γέροντας ἄνδρας ἐμβαλόντες εἰς γραφάς,
ὑπὸ νεανίσκων ἑᾶτε καταγελαῖσθαι ῥητόρων, 680
οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφούς καὶ παρεξηυλημένους,
οἷς Ποσειδῶν ἀσφαλεῖός ἐστιν ἡ βακτηρία.
τονθορύζοντες δὲ γήρα τῷ λίθῳ προσέσταμεν,

noster Vesp. 1127. Pollux VI. 55. et alii. Verbum ἀπανθρα-
κίζω legitur in Av. 1546. Ran. 506.

672. ἀνακυκλῶσι vulgo. ἀνακυκῶσι Brunckius ex Sui-
da in Θασίαν. Athenaeus p. 329. B. a Kustero laudatus.
Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ὀλκᾷ· Ὡ κακοδαίμων, ὅστις ἐν ἄλμῃ
πρῶτον τριχίδων ἀπεβάφθη. τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν
ἐπιτηδεῖους ἰχθῦς εἰς ἄλμην ἀπέβαπτον, ἣν καὶ Θασίαν ἐκά-
λουν ἄλμην. Hesychius: Θασία ἄλμη· εἰς ἣν ὄψα ὀπτώμενα
ἔβαπτον. Hinc nescio quis Thasius Θασία ἄλμη vocatur a
Cratino apud Athen. p. 164. E. ut Σκυθῶν ἐρημία Cephiso-
demus a nostro inferius v. 703.

Ibid. λιπαράμπυκα pro λιπαρὰν per jocum ex Pind. (64)
Nem. VII. 22. a nostro dici monet Brunckius. Vocem in in-
dice Heyniano frustra quaeras.

673. μάπτουσιν vulgo. μάπτωσιν A. Rav. Brunckius.

675. ἀγροικότερον vulgo, ex vicino εὐτονον natum,
consentiente Rav. ἀγροικότερον A. Brunckius.

681. Hesychius: Παρεξηυλημένος· ὑπὸ γήρως τὸν νοῦν
παρεξηυλημένον ἔχων ἀμυδρόν (l. τὸν νοῦν ἀμυδρόν ἔχων)·
μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν γλωσσίδων, τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς· αἱ
γὰρ κατατετρημέναι, ἐξηυλίσθαι (κατατετριμμέναι, ἐξηυλῆ-
σθαι corrigunt) λέγονται.

682. οἷς ὁ Ποσειδῶν Rav.

683. τονθορίζοντες edd. τονθορύζοντες A. B. C. Rav.
Schol. Brunckius, accedente Suida in Λίθῳ. Sic τονθορύζων
Ran. 747. τονθορύσας Vesp. 614. Diversa forma, τονθορο-
γοῦντες, legitur in luculento Pherecratis fragmento apud
Athen. p. 268. F. et Pollucem VI. 58. Plura dabit Valcke-
narius ad Ammonium p. 119.

οὐχ ὁρῶντες οὐδέν, εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἡλύγην·
 ὁ δὲ νεανίας ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν, 685
 εἰς τάχος παίει, ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι·

Ibid. τῷ λίθῳ est τῷ βήματι. Noster Pac. 680. "Ὅστις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ Πηνυκί. Eccl. 87. 'Τπὸ τῷ λίθῳ, τῶν πρυτάνεων καταντικρὺ. Hinc vocatur Cleon in Eq. 956. Λάρος κεχηνῶς ἐπὶ πέτρᾳς δημηγορῶν.

684. Hesychius: Ἠλυγὴ· σκιά. καὶ ἐπηλυγισμός· ἐπισκiasμός, σκότος. Consulendi Piersonus ad Moerin p. 163. Ruhnkenius ad Timaeum p. 117. et Hesychii interpretes.

685. νεανίας accusativus est, quod hactenus latuit interpretes. Verum potius crediderim nostrum scripsisse νεανίαν, licet receptam habeat Suidas in Παίειν. Meminerint tirones συνηγόρων officium fuisse, non reos, sed accusatores (κατηγόρους) consilio suo et eloquentia adjuvare. Iniquum censet poëta senem in iudicio constitutum ab imberbi causidico exagitari. Vide v. 713. et sequentes.

686. Horum verborum sententiam aliquatenus assecuti sunt interpretes, nec tamen usque eo ut omni ulteriori explicatione supersedendum censeam. Recte quidem statuunt illi ab Atticis usurpata esse εἰς κάλλος γράφειν et εἰς τάχος γράφειν eodem sensu quo dixerint recentiores καλλιγραφεῖν et ταχυγραφεῖν: de qua re consulendi in primis grammatici ad Hesychium in Εἰς κάλλος. Hinc metaphoram mutuatus est noster, quippe qui παίειν et ῥήμασι dixit παρ' ὑπόνοιαν, cum exspectasses γράφειν et γράμματα. Nam στρογγύλα γράμματα eae fere litterarum formae fuisse videntur quas hodie minusculas vocamus: quarum cum pleraeque uno calami ductu exarentur, celeritati consulentibus longe accommodatiores sunt quam majusculae sive unciales, quae ex tribus quatuorve lineolis in angulos varie coeuntibus formantur. Has Latine *quadratas* vocari monuit diligentissimus Forcellinus, allatis Petronii verbis: *Canis ingens in pariete erat pictus, superque quadrata littera scriptum, cave canem.* At vero ξυνάπτων non est *copulans*, quae Brunckii est interpretatio, sed potius accipiendum est de brevi concisoque dicendi genere, vel de verborum syllabarumque contractione. Hoc sensu ξυνάπτειν dixit Theopompus apud Athen. p. 423. Α. Ἠρίσταμεν· δεῖ γὰρ ξυνάπτειν τὸν λόγον. Scilicet ἡρίσταμεν usurpavit pro ἡριστήκαμεν. Quod superest, nemini obscurum esse arbitror, quamobrem tantopere festinaverint accusatores. Scilicet iis propositum erat, intra praescriptum temporis spatium, duas puta tresve horas, quam plurima accusationis capita conferre.

καὶ τ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν,
 ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων καὶ ταράττων καὶ κυκῶν.
 ὁ δ' ὑπὸ γήρως μασταρύζει, καὶ τ' ὀφλῶν ἀπέρχεται.
 εἶτα λύζει, καὶ δακρύει, καὶ λέγει πρὸς τοὺς φί-
 λους. 690

οὐ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὀφλῶν ἀπέρχομαι.
 ταῦτα πῶς εἰκότα, γέροντ' ἀπολέσαι, πολὺν
 ἄνδρα, περὶ κλεψύδραν,
 πολλὰ δὴ συμπονήσαντα, καὶ 695

θερμὸν ἀπομορξάμενον ἀνδρικὸν ἰδρῶτα δὴ καὶ πολὺν,
 ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τὴν πόλιν;
 εἶτα Μαραθῶνι μὲν, ὅτ' ἤμεν, ἐδιώκομεν.

νῦν δ' ὑπ' ἀνδρῶν πονηρῶν σφόδρα διωκόμεθα, 700
 καὶ τα προσαλισκόμεθα. πρὸς τάδε τίς ἀντερεῖ Μαρ-
 ψίας;

687. σκανδαληθριστὰς conjunctim Schol. pro varia le-
 ctione. Huc respicit Hesychius: Σκανδαλοθρίστας, καὶ
 σκάνδαλον· τὸ ἐν ταῖς μυάγραις. Σκανδάληθρον memorat
 Pollux VII. 114. X. 156.

[688. Ita Eq. 251. Ἀλλὰ παῖε, καὶ δίωκε, καὶ τάραττε,
 καὶ κύκα. 692. Ὠθῶν κολόκυμα, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν.
 Pac. 320. Ὡς κυκάτω, καὶ πατεῖτω πάντα, καὶ ταραττέτω.
 654. Καὶ κύκηθρον, καὶ τάρακτρον. Malim, κυκήθρα. Ex
 Auctario.]

689. μασταρίζει A. Vulgatam agnoscit Suidas in ipsa
 voce.

689. 691. ὀφλων vulgo utrobique. Praesens est ὀφλι-
 σκάνω.

690. εἶτ' ἀλύει Schol. pro varia lectione, et ex eo
 Suidas in Λύζει.

[698. Verba ὅτ' ἤμεν recte interpretatur Brunckius,
 quum vigebamus. Vide Lys. 666. Minima distinctio post μὲν
 ponenda est. Ex Auctario.]

701. Legendum videtur: καὶ προσέθ' ἀλισκόμεθα. (66)
 Καὶ προσέτι legitur inferius v. 982. Vesp. 1320. Thesm. 416.
 Ran. 490. Receptae propius accederet, καὶ τα πρὸς ἀλισκό-
 μεθα, si ea scriptura exemplis confirmaretur. [καὶ τα προσ-
 αλισκόμεθα, ut vulgo, Suidas in Προσαλισκόμεθα. Ex Au-
 ctario.]

Ibid. Malim, τί ἀντερεῖ, licet receptam habeat Suidas
 in Μαρψίας.

τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κυφόν, ἡλίκον Θουκυδίδην,
 ἐξολέσθαι, συμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ,
 τῷδε τῷ Κηφισοδήμῳ, τῷ λάλῳ ξυνηγόρῳ; 705
 ὥστ' ἐγὼ μὲν ἡλέησα, κἀπεμορξάμην ἰδὼν,
 ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον·
 ὃς, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐκεῖνος ἦν· ἢν Θουκυδίδης,
 οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιάν ῥαδίως ἠνέσχετ' ἂν,

702. Thucydidem Melesiae filium, Periclis in republica gerenda adversarium, memorat noster etiam in Vesp. 947. Ex Plutarcho in Pericle p. 161. F. colligas eum Olympiadis LXXXIV. anno primo ἐξοστρακισθῆναι. Operae pretium esset sparsa de eo veterum testimonia in unum conferre.

Ibid. Verba τῷ γὰρ εἰκὸς leguntur etiam in Thesm. 839. Nec diversa sunt τῷ γὰρ πιστεύειν Nub. 385. τῷ τοῦτο κρίνεις Plut. 48. Subauditur τεκμηρίῳ.

703. συμπλακέντα vulgo ante Brunckium.

Ibid. Hesychius: Σκυθῶν ἐρημία· παροιμία ἀπὸ τῶν φυγόντων ἐξ Ἐφέσου Σκυθῶν διαδοθεῖσα· φοβηθέντες γὰρ καὶ ταραχθέντες, [οὐ] κατὰ γνώμην ἀπῆλθον. τίθεται τοίνυν ἐπὶ τῶν ἐρημουμένων ὑπὸ τινων. Haec vera esse possunt: sed hoc loco Σκυθῶν ἐρημία est ipse Cephisodemus, cujus e majoribus aliquis Scythicam uxorem duxisse videtur: id quod postea Demostheni objectum est. Inde est quod eum v. 707. sagittarium sive servum publicum, et inferius v. 712. patris cognatos Scythas appellat poeta. Cephisodemi meminit noster etiam in Holcasin, a Schol. ad v. 710. et Suida in Εὐ-άθλους δέκα allegatus, ubi duas voces de meo adjeci:

Ἔστι τις πονηρὸς ἡμῖν τοξότης ξυνήγορος
 [τοῖς παλαιοῖς], ὥσπερ Εὐάθλος παρ' ὑμῖν τοῖς
 νέοις.

[706. Malim, ὃν γ' ἐγὼ μὲν ἡλέησα. Receptam tuetur Suidas. Ex Auctario.]

(67) *Ibid.* κἀπομορξάμην vulgo, consentiente Suida in Ὡστ' ἐγὼ. κἀπεμορξάμην Schol. Suidas in Ἀπεμορξάμην, ut legendum viderat Scaliger. Hesychius: Ἀπεμορξάμην· ἐδάκρυσα. Consulendus Porsonus in Praefat. ad Hecub. p. 26.

707. κοιμώμενον Suidas in Ἀπεμορξάμην, qui vulgatum habet in Ὡστ' ἐγὼ.

709. Ἀχαιάν vulgo ὀξύτόνως. Hesychius: Ἀχαιά· ἐπίθετον Δήμητρος, ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν κόρην ἄχους, ὅπερ ἐποιεῖτο ἀναζητοῦσα αὐτήν.

ἀλλὰ κατεπάλαισε μὲν τᾶν πρῶτον Εὐάθλους δέ-
κα, 710

κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρίς χιλίους,
περιετόξευσεν δ' ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγγενεῖς.
ἀλλ' ἐπειδὴ τοὺς γέροντας οὐκ ἔαθ' ὕπνου τυχεῖν,
ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφάς, ὅπως ἂν ἦ
τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς ὁ ξυνήγορος, 715
τοῖς νέοισι δ' εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, χῶ Κλεινίου.
κᾶξελαύνειν χρὴ τὸ λοιπὸν, κἂν φύγη τις, ζημιούν,

Ibid. ἡνέσχετο vulgo. ἡνέσχετ' ἂν Etymologus in 'Α-
χαιᾶ, monente Brunckio.

710. κατεπάλαισε μὲν ἂν vulgo. κατεπάλαισεν ἂν μὲν
Brunckius ex emendatione Kusteri.

712. περιετόξευσε vulgo ante Brunckium.

715. Hesychius: Νωδός· ὁ ὀδόντας οὐκ ἔχων· καὶ ἐν-
νεός, κωφός, μὴ λαλῶν. Vide Plut. 266. et Pollucem II.
96. ubi laudantur Phrynichus et Eubulus. Diversam formam
ex Pherecrate affert idem grammaticus X. 89.

Μάχαιραν ἄρ' ἐνέθηκας; οὐ. τί μ' εὖργασαι;
ἀμάχαιρος ἐπὶ βόεια νοστήσω κρέα,
ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος;

716. Iam ante biennium quam acta est haec fabula, in-
ter claros oratores habitus est Alcibiades, qui vix dum e pue-
ritia egressus erat. Noster Δαιταλεῦσιν apud Galenum V.
p. 706. paullo aliter a Brunckio emendatus:

A. 'Αλλ' εἰ σορέλλη, καὶ μύρον, καὶ ταινία.

B. ἰδοὺ σορέλλη· τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου.

A. ἦ μὴν ἴσως σὺ καταπλαγήσει τῷ χρόνῳ.

B. τὸ καταπλαγήσει τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων.

A. ἀποβήσεται σοι ταῦτά ποι τὰ ῥήματα.

B. παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο τ' ἀποβήσεται.

A. τί ὑποτεκμαίρει, καὶ κακῶς ἄνδρας λέγεις
καλοκαγαθίαν ἀσκοῦντας; B. οἴμ', ὦ Θρασύ-
μαχε,

τίς τοῦτο τῶν ξυνηγόρων γηρύεται;

717. κἦν φύγη τις vulgo, ubi φύγη pro μὴ πίθηται di-
ctum videtur, secus quam a Brunckio aliisque acceptum est.
Demosth. adv. Leptinem p. 498. Εἰ δὲ τοῦτο φεύξονται, καὶ
μὴ ἐθελήσουσι ποιεῖν. Eodem sensu παραβῆ dixit Andocides
in Alcibiadem p. 121. 'Εὰν δέ τις παραβῆ, μεγάλην ζημίαν
ἐπὶ τούτοις ἔθεμεν. Ad verba ἐξελαύνειν τὸν γέροντα τῷ γέ-

- τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ.
ΔΙ. ὄροι μὲν ἀγορᾶς εἰσιν οἷδε τῆς ἐμῆς·
 ἐνταῦθ' ἀγοράζειν πᾶσι Πελοποννησίοις 720
 ἔξεστι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
 ἐφ' ᾧ τε πωλεῖν πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ δὲ μή·
 ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι
 τρεῖς τοὺς λαχόντας τούσδ', ἱμάντας ἐκ λεπρῶν.
 ἐνταῦθα μήτε συκοφάντης εἰσίτω, 725
 μήτ' ἄλλος ὅστις Φασιανός ἐστ' ἀνὴρ.
 ἐγὼ δὲ τὴν στήλην, καθ' ἣν ἐσπείσάμην,
 μέτειμ', ἵνα στήσω φανεράν ἐν τᾷ ἀγορᾷ.
ΜΕ. ἀγορὰ ν' Ἀθάναις, χαῖρε, Μεγαρεῦσιν φίλα·

ροντι, instar omnium allegandus est Antiphanes apud Athen.
 p. 44. A.

Οἶνω [δὲ δεῖ] τὸν οἶνον ἐξελαύνειν,
 σάλπιγγι τὴν σάλπιγγα, τῷ κήρυκι τὸν βοῶντα,
 κόπῳ κόπον, ψόφῳ ψόφον, τριωβόλῳ δὲ πόρνην,
 αὐθαδίαν αὐθαδία, Καλλίστρατον μαγείρῳ,
 στάσει στάσιν, μάχῃ μάχην, ὑπωπίοις δὲ πύκτην,
 πόνῳ πόνον, δίκη δίκην, γυναικὶ τὴν γυναῖκα.

720. τοῖσι Πελοποννησίοις vulgo. πᾶσι Πελοποννη-
 σίοις optime Rav. ut in v. 620. 624.

722. Non male omitteretur hic versus, qui conflatus
 videtur ex v. 625. Πωλεῖν, ἀγοράζειν πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ
 δὲ μή.

724. τοὺς δ' ἱμάντας vulgo. Ad λεπρῶν subauditur
 δερμάτων aut κυνῶν. Noster Δαιταλεῦσιν apud Schol. ad
 Theocriti II. 12.

Τί δαί; λεπρὸν κυνίδιον ἐπρίω τῇ θεῷ
 εἰς τὰς τριόδους;
 Ἰμάς κύνειος est in Vesp. 231. et κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον
 in Eq. 289. ubi Schol. Κυνείω σε δέρματι παίσω.

726. Schol. Φασιανός· ἀντὶ τοῦ, συκοφάντης· παρὰ
 τὴν φᾶσιν. Hesychius ex comico quodam: Φάσακες· συκο-
 φάνται.

(69) 728. ἐν τῇ ᾠδῇ A. edd. etiam v. 838. 848. ἐν τᾷ ἀγορᾷ
 ubique B. C. quod verum est. Articulus semper crasin facit.

729. Facile quivis viderit Dorici sermonis leges parum
 accurate in sequentibus servari. Neque enim revera dixisset
 Megarensis, γρυλλιξεῖτε καὶ κοῖξετε v. 746. neque Boeotius,
 ἐξόπισθέ μου v. 868. Harum diversitatum pars quidem non

ἐπόθουν τυ, ναὶ τὸν φίλιον, ἅπερ ματέρα. 730
 ἀλλ', ὃ πόνηρα κώρι' ἀθλίῳ πατρὸς,
 ἄμβατε ποττὰν μάδδαν, αἶχ' εὖρητέ πα.
 ἀκούετον δὴ· ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα·

minima fortasse librariis tribuenda est: sed tamen non dubitandum est quin nonnulla ab ipso poëta profecta sit. Ita fere in Lys. 183. 198. 1002. 1003. 1305. 1311. cum pro, ὁ-
 μούμεθα, ἐπαινῶ, μογοῦμεν, λυχνοφοροῦντες, ὑμνῶμεν,
 ἀγκονοῦσαι, Spartanis tribuisset ὁμίμεθα, ἐπαινίῳ, μογί-
 μες, λυχνοφορίοντες, ὑμνίῳμες, ἀγκονίῳσαι, nihilo minus
 in v. 1148. ἀδικοῦμες usurpavit, ubi ex analogiae rationibus
 scribendum erat ἀδικίμες.

730. ἐπόθουν τοι Rav. Malim ἐπόθουν τε. Vide v. 779.

Ibid. Pherecrates apud Suidam in Φίλιος et Pollucem
 II. 127.

Τοῖς δὲ κριταῖς
 τοῖς νυνὶ κρίνουσι λέγω,
 μὴ' πιορκεῖν, μηδ' ἀδίκως
 κρίνειν· ἢ, νῆ τὸν Φίλιον,
 μῦθον εἰς ὑμᾶς ἕτερον
 Φερεικράτης λέξει πολὺ τού-
 του κακηγορίστερον.

731. κόριά γ' ἀθλίου vulgo. κόριχ' ἀθλίου Rav. De-
 di Doricum κώρια.

[732. ἐμβᾶτε Schol. in interpretatione. Dixit ἄμβατε
 poëta, quia actores εἰσελθόντες κατὰ τὴν ὀρχήστραν, ἐπὶ τὴν
 σκηνὴν διὰ κλιμάκων ἀναβαίνουνσι, teste Polluce IV. 127.
 Eadem de causa dixit ἀνάδος v. 245. ἀνάβαινε Eq. 149. Vesp.
 398. 1341. Hoc alicubi monuit Brunckius. Ex Auctario.]

Ibid. εὖροιτε Brunckius, quem miror non animadver-
 tisse αἶκα Doricum esse pro ἑάν. εὖρητε Rav. ut vulgo.

733. ποτέχετ' mendosum est, quippe cum dactylum
 ante anapaestum sistat, ut monuit Hermannus p. 153. Aut
 legendum ποτέχετον τὰν γαστέρα, aut reponenda Dorica for-
 ma trisyllaba aoristi, qui Atticis est πρόσχετε vel potius πρόσ-
 χετε. Dorienses πότσχετε dixisse minime affirmarim: Atticos
 κατφθίμενος vel καπφθίμενος dixisse satis constat ex Eurip.
 Suppl. 894. Electr. 1299. Rhes. 378. Numerum dualem cum
 plurali permistum habes cum alibi, tum in Plut. 73. Κακόν
 τι μ' ἐργάσεσθε, κούκ ἀφήσετον. In Nub. 1506. vera scri-
 ptura esse videtur:

Τί γὰρ μαθόνθ' ὑβριζέτην εἰς τοὺς θεοὺς,
 καὶ τῆς σελήνης ἐσκοπεῖσθε τὴν ἔδραν;

(70)

πότερα πεπράσθαι χρήδδεται, ἢ πεινῆν κακῶς;
ΚΟ. πεπράσθαι, πεπράσθαι. 735

Priorem versum insigni diversitate emendarunt librarii et editores, quippe qui nescirent secundam personam dualem nunquam a tertia diversam fuisse. Eodem ductus errore Brunckius εἵχετόν γ' edidit in Soph. Oed. Tyr. 1511. ubi recte vulgo repraesentatur: Σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἵχέτην ἤδη φρένας. Ita Eur. Alc. 664. Τοιάνδε καὶ σὺ χή τεκοῦς' ἡλλαξάτην. Ita quoque Scolion omnium celebratissimum apud Athen. p. 695. B.

Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἴαν,
φίλταθ' Ἀρμόδιε κἀριστόγειτον,
ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.

Haec etiam mutavit Brunckius Analect. I. p. 156. Praeterea vera scriptura aliquoties apud Platonem exhibetur: ut εὐρέτην Euthyd. p. 191. C. ἐπεδημείτην ibid. ἐμαθέτην p. 198. E. ἐκοινωνησάτην de Legg. VI. p. 856. B. εἰπέτην Sympos. pag. 1185. B. In caeteris plerisque veterum scriptorum locis librarios sibi obtemperantes habuerunt grammatici Alexandrini: sed nullum memini vidisse versum qui veram hujus personae formam non admittat. Obstare quidem videtur Homerus Il. Θ. 455. ubi vulgo legitur:

Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῶ,
ἂψ ἐς Ὀλυμπον ἵκεσθον, ἔν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.

Sed in illo loco, quicquid de numero duali statuatur, indubie reponendum est ἵκησθον, ut sit ἂν ἵκησθον futurum Homericum pro ἵξεσθον. Porro scribendum est καμέτην Il. Θ. 448. λαβέτην K. 545. ἐπέτην A. 775. ἡθελέτην 781. ἡλθέτην Aesch. Agam. 1216. ἐφύτην Soph. Oed. Col. 1379. ἐβάτην 1696. ἀπεφυγέτην 1739. ἐλαχέτην 1746. εὐδαιμονοίτην Eur. Med. 1073. ὀρώτην Alc. 213. ἡρκεσάτην El. 1300. ξυνωμνύτην (ubi malim ξυνόμνυτον) Aristoph. Eq. 236. ξυνεβήτην Vesp. 867. ἡλθέτην Av. 112. Thesm. 1158. ἐμελλέτην Plut. 103. φθανοίτην 485. Plura exempla inter legendum observata enotare neglexi. [Grammaticis Alexandrinis debemus etiam primam personam dualem, quam ter tantum apud probatos scriptores offendi. Homerus Il. ψ. 485. Δεῦρό νυν, ἢ τρίποδος περιδῶμεσθον, ἡὲ λέβητος. Soph. Phil. 1079. Λῶω τιν' ἡμῖν· νῶ μὲν οὖν ὀρμῶμεσθον. El. 950. Ἀπεστέρηκε, καὶ μόνα λελείμμεσθον. Ubique reponenda videtur prima persona pluralis, quam in Homero multi agnoscunt. Hiatum facile vites, legendo περιδῶμεσθ'. In Sophocle fraudi fuisse libra-

ME. ἐγὼν γὰ καὐτός φαμι· τίς δ' οὕτως ἄνους,
 ὃς ὑμέ κα πρίαιτο, φανεράν ζαμίαν.
 ἀλλ' ἔστι γάρ μιν Μεγαρικά τις μαχανά·
 χοίρως γὰρ ὑμέ σκευάσας, φασῶ φέρειν.
 περίθεσθε τάσδε τὰς ὀπλάς τῶν χοιρίων. 740
 ὅπως δὲ δοξεῖτ' ἡμεν ἐξ ἀγαθᾶς υῖος·
 ὥς, ναὶ τὸν Ἑρμᾶν, αἵπερ ἰξεῖτ' οἴκαδ'ις,

riis conjicio dualia νῶ et μόνα: qua etiam de causa in Plut. 447. contra omnes libros, quantum scimus, post ἀπολιπόντες Fracinus φευξόμεθον invexit, relicto διαμαχόμεθα in proximo versu. Verum, ut concedam φευξόμεθον Graecum esse, quod quidem aegre concesserim, nostrum ab hac ἀκριβείᾳ longe alienum fuisse docebunt sequentia. Av. 664. Καὶ νῶ θεασώμεσθα τὴν ἀηδόνα. Ran. 885. Εὐχεσθε δὴ καὶ σφῶτι, πρὶν τᾶπη λέγειν. Plut. 608. Ἡ μὲν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐνταυθὶ μεταπέμψεσθον. Locus observatu dignissimus est Ran. 1479.

Χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Διόνυσ', εἴσω. τί δαί;

ἵνα ξενίσω σφῶ πρὶν ἀποπλεῖν. εὖ τοι λέγεις.

Dixit ὀνοματοθήρας Pompeianus apud Athen. p. 98. A. Πρότερον γὰρ συντριβησομεθον, ἔπειθ' οὕτως ἀπολούμεθον. Caeterum ut ad hunc nostri locum revertar, ἀκούετε δὴ conjicit Hermannus, qui observat non amplius isto loco duali verbo Megarensē uti. Hermannī emendationem recepissem, nī obstaret caesura non illa quidem prorsus vitiosa, sed tamen paullo insolentior. Ex Auctario.]

Ibid. Παρὰ προσδοκίαν dici τὰν γαστέρα monet Schol. Noster Eq. 1014. Ἀκουε δὴ νῦν, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν ἐμοί.

736. φημι edd. vett. φαμι recte Schol.

738. ἀλλ' ἔστι γὰρ μοι vulgo. ἀλλ' ἔστι γὰρ μὲν edd. (71) nonnullae. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν Suidas in Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν (inter Ἀλαστήσειεν et Ἀλάστωρ) et Μεγαρικαὶ σφίγγες. Ex priorē Suidae testimonio suspicor eum legisse: ἄλλα' στὶν ἡμῖν.

739. χοίρους vulgo.

Ibid. φέρειν vulgo ante Brunckium.

741. ὅπως δὲ δόξητ' ἡμεν ἀγαθὰ σῶς Suidas in Σῶς et Ὑς.

742. εἵπερ ἰξετ' vulgo.

Ibid. οἴκαδες Schol. edd. 1547. 1607. et sequentes ante Brunckium, consentiente Gregorio de Dialectis p. 106. In v. 779. οἴκαδ'ις habent omnes edd.

- τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τὰς λιμῶ κακῶς.
 ἀλλ' ἀμφίθεσθε καὶ ταδὶ τὰ ρυγχία,
 κῆπειτεν ἐς τὸν σάκκον ὧδ' ἐσβαίνετε. 745
 ὅπως δὲ γρυλλιξεῖτε καὶ κοῖξετε,
 χῆσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν.
 ἐγὼν δὲ καρυξῶ Δικαιοπόλιν γὰ. πᾶ
 Δικαιοπόλις; ἢ λῆς πρίασθαι χοιρία;
 ΔΙ. τί ἀνὴρ Μεγαρικός; ΜΕ. ἀγορασοῦντες ἴκομες. 750
 ΔΙ. πῶς ἔχετε; ΜΕ. διαπεινᾶμες αἰεὶ ποττὸ πῦρ.
 ΔΙ. ἀλλ' ἡδύ τοι, νῆ τὸν Δί', ἣν αὐλὸς παρῇ.
 τί δ' ἄλλο πράττεθ' οἱ Μεγαρῆς νῦν. ΜΕ. οἶα δὴ.
 ὅκα μὲν ἐγὼν τηνῶθεν ἐμπορευόμεν,

743. τὰς λιμοῦ vulgo.

744. ταδὴ edd. vett. ταδὶ A. B. C. edd. recentiores.
 Utramque scripturam memorat Schol.

[745. κῆπειτά γ' ἐς τὸν σάκκον Kusterus. *Ex Auctario.*]

748. καρυξῶ γε vulgo. καρυξῶ γὰ Brunckius. Neutram particulae formam agnoscit Rav. Deinde Δικαιοπόλιν. ὅπα omnes, quod indubie mendosum est. Postulat sententia interrogativum πᾶ. Quid rescribendum sit nondum video.

750. ἀγοράσοντες ἦκομες vulgo. Vide ad v. 820.

751. αἰεὶ Invernizius et Suidas in Διαπεινῶμεν et Διαπίνωμεν. αἰὲς Brunckius in annotationibus.

(72) 753. Μεγαρεῖς vulgo. Μεγαρῆς B. Brunckius.
Ibid. Pro corrupta scriptura οἶα δὴ quid restituendum sit, equidem nondum video. [Verba οἶα δὴ fortasse θαυμαστικῶς accipienda sunt, subaudito πράττομεν. Ita in principio fabulae, ὅσα δὴ δέδηγμαι. Male vertit Brunckius, *Rogas?* *Ex Auctario.*]

754. ἀλλὰ γὰρ ὅκα μὲν γὰ τηνόθεν ἐμπορευόμεν vulgo. Verba ἀλλὰ γὰρ non agnoscunt A. C. Rav. Deinde pro ὅκα μὲν γὰ, ὅκα μὲν ἐγὼν habet A. ὅκα μὲν C. ὅκα μὲν ἐγὼ Rav. ὅκα μὲν γὰ retinet B. ἐγὼν inter μὲν et γὰ superne scripto. Omnes τηνόθεν (τηνῶθεν Rav.) ἐμπορευόμεν habent. Versum ita repraesentat Brunckius: ὅκα μὲν ἐγὼν γὰ τηνόθεν ἐμπορευόμεν. Sed vocis hyperdisyllabae penultima dactylum aut tribrachyn inchoare nequit, monente Dawesio p. 211. et ἐμπορεύονται habet Epicharmus apud Athen. p. 91. C. Quod autem ad ἀλλὰ γὰρ attinet, eadem fere diversitas conspicitur in Eq. 1196. ubi vulgo legitur: ἀλλὰ γὰρ ἐκεῖνοι γ' ὥς ἔμ'

ἄνδρες πρόβουλοι τοῦτ' ἔπρασσον τᾷ πόλει, 755

ὅπως τάχιστα καὶ κάκιστ' ἀπολοίμεθα.

ΔΙ. αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλάξεσθε πραγμάτων. ΜΕ. σὰ μάν;

ΔΙ. τί δ' ἄλλο; Μεγαροῖ πῶς ὁ σῖτος ὦνιος;

ΜΕ. παρ' ἀμὲ πολυτίματος, ἅπερ τοὶ θεοί.

ΔΙ. ἄλας οὖν φέρεις; ΜΕ. οὐχ ὑμέσ αὐτῶν ἄρχετε; 760

ΔΙ. οὐδέ σκόροδα; ΜΕ. ποῖα σκόροδ', ὑμέσ τῶν αἰ,

ὅκκ' ἐσβάλητε, τῶς ἄρωραῖοι μύες,

ἔρχονται. *τίνες;* Pro verbis ἀλλὰ γὰρ ἐκεῖνοί γ', liber Raven-
nas ἐκεῖνοί γὰρ habet, ubi aliquid deesse pro ea qua erat rei
metricae peritia vidit Invernizius. Reponendum, una litte-
rula addita: ἐκεῖνοί γὰρ ὡς ἐμ' ἔρχονται. *τίνες;* [Legitur
τηνῶδε apud Theocritum III. 10. Ex Auctario.]

755. Malim τῶνδρες vel τᾶνδρες. Hoc est in Lys. 1260.
illud fuisse videtur in ejusdem fabulae v. 1099.

Ibid. ἔπραττον vulgo. In v. 763. omnes ἐξορύσσετε
habent.

Ibid. τῇ πόλει vulgo ante Brunckium. Malim τὰν πό-
λιν. [Noster Eq. 351. Τί δαὶ σὺ πίνων τὴν πόλιν πεποίηκας,
ὥστε νυνὶ, et reliqua. Eccl. 560. Οὐ γὰρ ἔτι τοῖς τολμῶσιν
αὐτὴν αἰσχροῖα δοᾶν. Sermo est de civitate. Ex Auctario.]

757. σαμὰν conjunctim edd. σὰ μάν A. B. (in margine)
Brunckius. τί μάν B. in contextu. σὰ μέν C. Recte inter-
pretantur grammatici: τί μὴν; πῶς γὰρ οὐ.

758. Verba τί δ' ἄλλο, Megarensi vulgo tributa, Di-
caepolidi tribuunt A. B. Brunckius. Viderat hoc Scaliger.

Ibid. Μεγαροῖ cum τί δ' ἄλλο conjungit Brunckius:
Noster Eq. 480. Πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὦνιος;

759. παρ' ἀμὲ vulgo, accusativus pro dativo. [παρ'
ἀμὲ diserte agnoscit Gregorius p. 110. (237.) ubi tamen in-
signiter variant codices. Alexidi tribuitur παρ' ἡμᾶς οἰκεῖ a
grammatico apud Montifalconium Biblioth. Coislin. p. 483.
ubi subauditum videtur ἐλθών. In Pac. 261. plerique libri
habent, οὐκ οὖν παρ' Ἀθηναίους μεταθρέξει ταχύ. Ut con-
staret versus, σὺ μεταθρέξει de suo dedit Brunckius. παρ'
Ἀθηναίων μεταθρέξει habent B. Rav. ut Vesp. 680. Μὰ Δί',
ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου καὐτὸς τρεῖς γ' ἀγλῖθας μετέπεμψα. In
Pace scribendum videtur, παρ' Ἀθηναίοισι, subaudito ὄν-
τα. Ex Auctario.]

761. ὦν vulgo. τῶν Rav.

762. ὅκκ' ἐσβαλεῖτε edd. cui scripturae accedit οὐκ εἰς- (73)
βαλεῖται apud Suidam in Εἰσβαλεῖται. ὅκκ' ἐσβάλητε A. B. C.

- πάσσακι τὰς ἀγλῖθας ἐξορύσσετε;
 ΔΙ. τί δαὶ φέρεις; ΜΕ. χοίρως ἐγὼν γὰρ μυστικάς.
 ΔΙ. καλῶς λέγεις. ἐπίδειξον. ΜΕ. ἀλλὰ μὰν καλαί. 765
 ἄντεινον, αἱ λῆς· ὡς παχεῖα καὶ καλά.
 ΔΙ. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα; ΜΕ. χοῖρος, ναὶ Δία.
 ΔΙ. τί λέγεις σύ; ποδαπὴ χοῖρος ἦδε; ΜΕ. Μεγαρικά.
 ἢ οὐ χοῖρος ἔσθ' ἄδ'; ΔΙ. οὐκ ἔμοιγε φαίνεται.
 ΜΕ. οὐ δεινά; θᾶσθε τόνδε· τὰς ἀπιστίας· 770
 οὐ φατὶ τόνδε χοῖρον ἤμεν. ἀλλὰ μὰν,
 αἱ λῆς, περίδου νῦν μοι περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν,

Rav. Brunckius, accedente Gregorio de Dialectis p. 112.
 (244.) Recte sane: tantum enim interest inter ὄκα et ὄκκα,
 quantum inter ὄτε et ὄταν.

Ibid. Plutarchus in Pericle p. 168. E. de psephismate
 Megarensi: Τοὺς δὲ στρατηγούς, ὅταν ὁμνύωσι τὸν πατρικὸν
 ὄρκον, ἐπομνύειν ὅτι καὶ δις ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν Μεγαρικὴν
 ἐμβαλοῦσι.

763. Hesychius: Πασσακίῳ (sic)· πασσάλῳ.

764. χοίρους vulgo.

766. παχεῖαι καὶ καλαί C. edd. παχεῖα καὶ καλά A. B.
 Gregorius pag. 115. (252.) Brunckius. Unam ostendit, mo-
 nente Koenio.

768. ποδαπήδ' ἥστὶ χοῖρος edd. ante Kusterum. πο-
 δαπή δ' ἔστὶ χοῖρος Kusterus et Brunckius. ποδαπή χοῖρος
 ἦδε Rav.

770. θᾶσθε τοῦδε τὰς ἀπιστίας vulgo, in qua scriptura
 nemo est cui non displiceat τὰς ἀπιστίας in numero multitu-
 dinis. Haec ad Chorum vel ad spectatores conversus ait
 Megarensis. Post τόνδε subauditur τὸν χοῖρον obscoeno sen-
 su, qui lusus verborum saepius in hoc diverbio adhibetur.
 Deinde verba τὰς ἀπιστίας usurpantur σχετλιαστικῶς, ut τῶν
 ἀλαζονευμάτων superius v. 87. τῆς ἀνοίας Eq. 350. τῆς μω-
 ρίας Nub. 818. Eccl. 787.

772. περίδου νῦν μοι περὶ θυμιτιδᾶν (θυματιδᾶν A. B.
 C.) ἁλῶν vulgo. περίδου μοι περὶ θυμιτῶν ἁλῶν Suidas in
 Θυμιτίδων ἁλῶν. περίδου μοι περὶ θυμητίδων ἁλῶν idem in
 Περίδου. περὶ θυμητίδαν ἁλῶν caeteris omissis Rav. θυμίτας
 ἁλας habet noster inferius v. 1099. unde hunc versum emen-
 darunt Kusterus et Brunckius. νῦν, quod bis omittit Suidas,
 defenditur ex Nub. 644. Περίδου νῦν ἐμοί. In Eq. 791. le-
 gitur: Ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι.

- αἰ. μὴ ὅτι οὗτος χοῖρος Ἑλλάνων νόμος.
 ΔΙ. ἀλλ' ἔστιν ἀνθρώπου γε. ΜΕ. ναὶ τὸν Διοκλέα,
 ἑμὰ γὰρ τὸ δέ νιν ἤμεναι τίνας δοκεῖς; 775
 ἢ λῆς ἀκοῦσαι φθεγγομένας; ΔΙ. νῆ τοὺς θεοὺς,
 ἔγωγε. ΜΕ. φώνει δὴ τὸ ταχέως, χοιρίον.
 οὐ χρῆσθα σιγῇν, ὧ κάκιστ' ἀπολούμενα.
 πάλιν τὴ γ' ἀποισῶ, ναὶ μὰ τὸν Ἑρμᾶν, οἴκαδ' ἵς.
 ΚΟ. κοῖ, κοῖ. 780
 ΜΕ. αὐτὰ ὅτι χοῖρος. ΔΙ. νῦν γε χοῖρος φαίνεται.
 ἀτὰρ ἐκτραφεῖς γε, κύσθος ἔσται. ΜΕ. πέντ' ἐτῶν,
 σάφ' ἴσθι, ποττὰν ματέρ' εἰκασθήσεται.
 ΔΙ. ἀλλ' οὐδὲ θύσιμός ἐστιν αὐτῇ. ΜΕ. σὰ μάν;
 πᾶ δ' οὐχὶ θύσιμός ἐστι; ΔΙ. κέρκον οὐκ ἔχει. 785
 ΜΕ. νέα γάρ ἐστιν· ἀλλὰ δελφικουμένα

775. σὺ vulgo ante Brunckium.

(74)

Ibid. εἶμεναι A. B. C. Gregorius p. 103. (227.)

777. σὺ A. B. C. edd. vett.

Ibid. χοιρίον Rav. Dorvillius ad Charit. p. 239. Brunckius. χοιρίδιον vulgo.

778. σιγῆς A. B. C. Rav. edd. vett. σιγᾶς Schol. edd. recentiores. σιγῇν Gregorius p. 105. (228.) Brunckius.

Ibid. ἀπολούμενα vulgo ante Kusterum.

779. πάλιν τ' ἀποισῶ bene Rav. Vulgatam habet Gregorius p. 106. (231.) [Malim, ναὶ τὸν Ἑρμᾶν, ut v. 742. *Ex Auctario.*]

782. Verba πέντ' ἐτῶν vulgo male Dicaeopolidi continentur. Vertendum, *intra quinquennium*, ut Vesp. 260. Ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον, *quatruiduo ad summum*: ubi longe diversa dant interpretes.

784. αὐτῇ edd. Invernizius. αὐτῇ. A. B. C. Brunckius: quae vox reponenda videtur etiam in Av. 821. Ἀρ' ἔστιν αὐτῇ. Νεφελοκοκκυγία. In Lys. 603. ταυτασγί, et in 604. τουτονγί malim, ubi pro vulgato τουτονί, quod in metrum peccat, suspectam vocem τουτονδί invexit Brunckius. [Eadem pronominis forma nostro restituenda videtur Ran. 1504.

Καὶ δὲς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων,

καὶ τουτονγί τοῖσι πορισταῖς,

Μύρμηκί θ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ,

τόδε δ' Ἀρχεμόρῳ.

Subaudiuntur ξίφος, βρόχος, et κώνειον. *Ex Auctario.*]

ἔξει μεγάλην τε καὶ παχεῖαν κήρυθραν.

ἀλλ', αἱ τράφεν λῆς, ἅδε τοι χοῖρος καλά.

ΔΙ. ὥς συγγενῆς ὁ κύσθος αὐτῆς θάτέρα.

ΜΕ. ὁμοματρία γάρ ἐστι κῆκ ταύτῳ πατρός. 790

αἱ δ' ἂν παχυνθῇ κἀναχνοανθῇ τριχί,

κάλλιστός ἐστι χοῖρος Ἀφροδίτῃ θύεν.

ΔΙ. ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τᾶφροδίτῃ θύεται.

ΜΕ. οὐ χοῖρος Ἀφροδίτῃ; μόνα γὰρ δαιμόνων.

καὶ γίγνεται γὰρ τᾶνδε τᾶν χοίρων τὸ κρῆς 795

ἄδιστον, ἂν τὸν ὀδελὸν ἀμπεπαρμένον.

ΔΙ. ἤδη δ' ἄνευ τῆς μητρὸς ἐσθλοῖεν ἄν;

788. χοῖρος edd. vett. quae scriptura non temere reji-

cienda est. χοῖρος, ut vulgo, Athenaeus p. 374. F. In Lys.

(75) 599. vulgo legitur, consentiente Ravennate:

Σὺ δὲ δὴ τί μαθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις;

Χοιρίου ἐστὶ σοφὸν ὠνήσει.

μελιτοῦτταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω.

Edd. nonnullae in secundo versu χοιρίον ἐστὶ habent, quod ex mera conjectura profectum videtur. Brunckius καίριος ἐσσί γε dedit, quam scripturam defendi posse putat ex Eurip. Hel. 1250. Πιστὴ γὰρ ἐσσί σὺ πόσει φεύγουσά με: ubi malim, πιστὴ γὰρ εἰ σύ. In Aristophane legendum opinor, χοιρίον ἐσται; quae conjectura lucem accipit ex Pac. 374.

Εἰς χοιρίδιόν μοι νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς.

δεῖ γὰρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι.

790. ταύτου vulgo. τωτουῦ A. B. Gregorius p. 108. τωτουῦ Brunckius.

791. ἀλλ' ἂν παχυνθῇ Rav.

Ibid. κἀναχνοανθῇ τριχί A. B. C. κἀναχνοανθῇ γ' ἐν τριχί edd. ante Brunckium, qui κἀναχνοανθῇ τᾷ τριχί dedit.

792. ἐσται Rav. sed vulgata scriptura exquisitior videtur. Noster Eq. 1359.

Οὐκ ἔστιν ὑμῖν τοῖς δικασταῖς ἄλφιτα, εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην.

Ibid. θύειν vulgo.

793. τῇ φροδίτῃ vulgo.

794. μόνα γε vulgo ante Brunckium.

796. ἐς τὸν ὀδελόν B.

Ibid. ἐμπεπαρμένον vulgo. Vide v. 1007. In Lys. 1096. pro ἐμβαλώμεθα recte legendum vidit Brunckius ἀμβαλώμεθα.

ME. ναὶ τὸν Ποτεῖδᾶ, καὶ ἄνευ γὰρ τῷ πατρός.
 ΔΙ. τί δ' ἐσθίει μάλιστα; ME. πάνθ' ἃ καὶ διδῶς.
 αὐτὸς δ' ἐρώτη. ΔΙ. χοῖρε, χοῖρε. ΚΟ. κοῖ, κοῖ. 800
 ΔΙ. τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους; ΚΟ. κοῖ, κοῖ, κοῖ.
 ΔΙ. τί δαί; Φιβάλεως ἰσχάδας; ΚΟ. κοῖ, κοῖ.
 ΔΙ. τί δαί σύ; τρώγοις ἂν; ΚΟ. κοῖ, κοῖ, κοῖ.
 ΔΙ. ὥς ὅξυ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατε.
 ἐνεγκάτω τις ἐνδοθεν τῶν ἰσχάδων. 805
 τοῖς χοιριδίοισιν. ἄρα τρώξονται; βαβαί.

798. Ποτείδαν edd. Ποτεῖδα A. Ποπίδα C. Ποτειδᾶ B. Brunckius in annotationibus.

Ibid. ἂν καὶ ἄνευ γὰρ edd. καὶ ἄνευ γὰρ omisso ἂν A. C. καὶ ἄνευ γὰρ B. Brunckius.

799. πάνθ' ἃ καὶ δίδως vulgo, consentiente Rav. πάνθ' (76) ἃ καὶ διδῶς Brunckius. Scripturam quam dedi habuisse videtur Schol. qui interpretatur: Ἀτινα ἂν παραβάλης. Producitur κα superius v. 735. et saepissime apud Theocritum. Vide Idyll. I. 4. 5. 8. III. 27. V. 21. VIII. 68. Ita, sed ex emendatione, Epicharmus apud Athen. p. 236. A. Καίκα τις ἀντίον τι λῆ τήνῃ λέγειν. Idem paullo inferius: Ἄς κα μ' ἄκρατος οἶνος ἀμφέπη φρένας. In Eq. 201. cod. Ravennas habet: Αἶκα μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας [μᾶλλον] ἔλονται.

800. ἐρώτησον A. Deinde pro χοῖρε, χοῖρε, malim χοιρίον.

801. κοῖ bis tantum edd. Ter A. B. C. Brunckius.

803. τί δὲ σῦκα τρώγοις αὐτὸς ἂν edd. vett. pleraeque. τί δαί σῦκα τρώγοις αὐτὸς ἂν edd. 1525. 1547. 1607. et sequentes ante Brunckium. τί δαί σῦκα τρώγοις ἂν αὐτὸς A. τί δαί σὺ κατρώγοις αὐτὸς ἂν B. τί δαί σὺ κατατρώγοις ἂν αὐτὸς C. Cod. Ravennatis scripturam male expressit Invernizius. Omnes κοῖ bis habent. Brunckius dedit: τί δαί σύ; καὶ τρώγοις ἂν αὐτάς, priore κοῖ in unam syllabam contracto, quod minime ferri potest. Itaque, deleta altero pronomine, tertium κοῖ de meo invexi. Haec ad alteram puellam conversus dicit Dicaeopolis ut monuit Brunckius. Verba τί δαί σὺ eodem sensu usurpantur in Av. 136. Lys. 136. Similia sunt τί δαί σὺ φῆς Av. 1615. 1676. τί δαί λέγεις σὺ Ran. 1454.

804. κεκράγατον Brunckius ex ingenio. Vulgatam habent Rav. et Suidas in Φίβαλις.

806. τρώξονται Rav. quod ad γρούξονται alludere videtur. Vulgatam habet Suidas in ipsa voce.

- οἷον βοθιάζουσ', ὧ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις.
 ποδαπαὶ τὰ χοιρί'; ὥς Τραγασαῖα φαίνεται.
 ἀλλ' οὐχὶ πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχάδας.
 ΜΕ. ἐγὼν γὰρ αὐτᾶν τάνδε μίαν ἀνειλόμαν. 810
 ΔΙ. νῆ τὸν Δί', ἀστεῖω γε τὼ βοσκήματε.
 πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια, λέγε.
 ΜΕ. τὸ μὲν ἄτερον τοῦτο, σκορόδων τροπαλίδος·
 τὸ δ' ἄτερον, αἱ λῆς, χοίνικος μόνας ἁλῶν.
 ΔΙ. ὠνήσομαί σοι· περίμεν' αὐτοῦ. ΜΕ. ταῦτα δὴ. 815
 Ἑρμᾶ ἔμπολαῖε, τὰν γυναῖκα τὰν ἐμὴν

808. χοιρία sine elisione A. B. C.

Ibid. De Tragasis consulendus Stephanus Byzantinus, (77) qui ad hunc versum et 853. respexit. In hoc loco ludit poeta παρὰ τὸ τραγεῖν, in altero, παρὰ τὸν τράγον. Hoc monuit Kusterus.

810. ἐγὼ γὰρ αὐτῶν vulgo.

Ibid. ἀνειλόμην A. B. C.

[812. Ita v. 815. ὠνήσομαί σοι. Pac. 1261. Τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ' ὠνήσομαι. Ran. 1229. Ἐγὼ πρίωμαί τῷδ'; *Ex Auctario.*]

813. Recte Schol. Ἀστείως δὲ ὁ Μεγαρεὺς ἅμα καὶ περιπαθῶς ταῦτα παρὰ τοῦ Δικαιοπόλιδος ζητεῖ, ἃ πρότερον οἱ Μεγαρεῖς ἄλλοις παρεῖχον. Vide v. 761. 762.

Ibid. ἕτερον vulgo ante Brunckium, consentiente Suida in Πόσου πρίωμαι, qui proximo versu ἄτερον habet, ut omnes libri.

Ibid. τούτων vulgo, consentiente Suida in Πόσου πρίωμαι. Noster superius v. 117. τὸν ἕτερον τουτονὶ habet. [Scribendum τὸ μὲν ἄτερον τουτί. *Ex Auctario.*]

Ibid. τροπαλίδος vulgo. τροφαλλίδος Suidas in Πόσου πρίωμαι. τροπηλίδος idem in Τροπηλὶς, qui ex ordine litterarum τροπιλὶς legisse videtur. Mendose Hesychius: Τριοπηλὶς· δέσμη σκορόδων. et inferius: Τριτοπηλὶς· σκορόδων δέσμη· ἀπὸ τοῦ πεπιλησθαι καὶ συνεστράφθαι. Alii grammatici τροπηλὶς habent, quod verum videtur, et in Doricum τροπαλὶς mutandum est.

815. Verba ταῦτα δὴ pessime vertit Brunckius: *Haec quidem prospere cesserunt.* Subauditur δράσω, ut in Vesp. 851. Eodem sensu usurpatur ταῦτά νυν Vesp. 1008. et ταῦτα nude Eq. 111. Vesp. 142. Pac. 275.

816. Ἑρμ' ἔμπολαῖε vulgo, consentiente Schol. diserte.

ουτω μ' ἀποδόσθαι, τάν τ' ἐμαυτῷ ματέρα.

ΣΥ. ὦ ἄνθρωπε, ποδαπός; ΜΕ. χοιροπώλας Μεγαρικός.

ΣΥ. τὰ χοιρίδια τοίνυν ἐγὼ φανῶ ταδὶ πολέμια, καὶ σέ. ΜΕ. τοῦτ' ἐκεῖν' ἔκει πάλιν, 820 ὅθενπερ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἀμῖν ἔφυ.

ΣΥ. κλάων μεγαριεῖς. οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον;

ΜΕ. Δικαιοπόλι, Δικαιοπόλι, φαντάζομαι.

ΔΙ. ὑπὸ τοῦ; τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν; ἄγορανόμοι, τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε; 825 τί δαὶ παθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος;

ΣΥ. οὐ γὰρ φανῶ τοὺς πολεμίους; ΔΙ. κλάων γε σὺ, εἰ μὴ ἐτέρωσε συκοφαντήσεις τρέχων.

Ἑρμῇ ἂν πολλαῖε Β. Ἑρμᾷ ἂν πολλαῖε Scaliger, Kusterus et Brunckius.

817. ἐμαυτοῦ vulgo ante Brunckium.

818. ἄνθρωπε vulgo. ὦ ἄνθρωπε Rav.

819. τοίνυν γ' ἐγὼ Β. edd. τοίνυν ἐγὼ Α. C. Brunckius.

820. ἔκει Β. edd. Invernizius. ἔκει Α. C. Brunckius, (78) quod vulgo legitur in Lys. 87. Superius v. 742. omnes libri ἔξετ' habent. In v. 750. et Lys. 1077. vulgo legitur ἤκομες.

821. ἄμιν edd. 1515. Malim ἀμῖν γ'.

823. Hesychius: Φαντάζομαι· συκοφαντοῦμαι.

824. ὑπὸ του Brunckius, qui ex Α. C. haec verba Megarensi continuat.

Ibid. οἷδ' ἄγορανόμοι et οἱ δ' ἄγορανόμοι edd. ἄγορανόμος Α. ὦ ἄγορανόμοι Β. ἄγορανόμοι C. ὦ ἄγορανόμοι Brunckius. Dicitur ἄγορανόμοι, ut οἱ τοξόται superius v. 54. Haec Megarensi tribuunt edd. ante Brunckium, consentiente C.

826. τῇ μαθὼν vulgo, consentiente Rav. τῇ παθὼν Scaliger. τί δὴ παθὼν Brunckius in annotationibus, quod verum videtur. Noster inferius v. 912. Τί δαὶ κακὸν παθὼν. Vide etiam Nub. 340. 402. 1506. Vesp. 251. Pac. 701. Lys. 599. Plut. 908.

828. εἰ μὴ ἔτέρωσε vulgo. εἰ μήτ' ἔτέρωσε Rav. εἰ μή γ' ἔτέρωσε Brunckius in annotationibus. Sententiam meam de hac re quam potero brevissime exponam. Quoties μὴ a voce excipitur cujus prima littera post quamvis fere longam vocalem elidi potest, apostrophum elisionis notam adhibendam censeo. Itaque malim μὴ γὰρ quam μὴ ἐγὰρ repraesentare, similique ratione, μὴ στί, μὴ χῶ, μὴ γραφον, μὴ ν, μὴ ξ, μὴ πί. Reliquas voces plene scripserim: ut μὴ ἀλλὰ,

- ΜΕ. οἷον τὸ κακὸν ἐν ταῖς Ἀθήναις τοῦτ' ἐνι.
 ΔΙ. θάρρει, Μεγαρίκ'· ἀλλ' ἥς ἀπέδου τὰ χοιρία 830
 τιμῆς, λαβέ ταυτὶ τὰ σκόροδα καὶ τοὺς ἄλλας,
 καὶ χαῖρε πόλλ'. ΜΕ. ἀλλ' ἀμὲν οὐκ ἐπιχώριον.
 ΔΙ. πολυπραγμοσύνης νυν εἰς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί.
 ΜΕ. ὦ χοιρίδια, πειρήσθε κἄν τις πῶ πατρός
 παίειν ἐφ' ἀλλ' τὰν μάδδαν, αἶκα τις διδῶ. 835
 ΧΟ. εὐδαιμονεῖ γ' ἄνθρωπος. οὐκ ἤκουσας οἱ προβαίνει

μὴ αὐτὸν, μὴ ἔλθοι, μὴ εὖρω, μὴ ἡμεῖς, μὴ οὐ, in quibus non elisionem sed crasin fieri existimo. Idem de ἡ ante vocalem statuendum est. Caeterum fallitur Brunckius, qui in Ran. 64. ἡ ἕτερα pro quatuor syllabis exhibet. Edd. ἡ ἕτερα habent, unde scribendum ἡ ἑτέρα φράσω. Adverbium ἑτέρα legitur etiam in Nub. 813. Pac. 1245. [Adde Eq. 35. Οὐ προσβιβάσεις μ', ἀλλ' ἑτέρα πη σκεπτέον. Ita scribendus est iste versiculus. Adverbium θάτερα, quod vulgo legitur apud Soph. Trach. 272. nostro restituendum est Vesp. 497. Eccl. 498. *Ex Auctario.*]

(87) *Ibid.* ἰών vulgo. τρέχων Rav. Noster Av. 991. Οὐκ οὖν ἑτέρωσε χρησμολογήσεις ἐκτρέχων.

(79) 830. τὰ χοιρίδι' ἀπέδου vulgo. Nunquam senarium claudit vox trisyllaba quae duas priores corripit, nisi praecedat monosyllaba: ut ἐν ἀγορᾷ superius v. 533. Eq. 1245. 1373. ὁ βασιλεὺς inferius v. 1224. ὁ Παφλαγὼν Eq. 136. 1392. τὸ θύριον Thesm. 27. 28. δύ' ὀβολῶ Rav. 141. τὰ τεμάχη 517. τίν' ἔχετον 1422. τὸ παράπαν Plut. 351. τὸν ἕτερον 397. τὰ μεγάλα 845. Plura exempla apud nostrum non offendi. Quod ad hunc locum attinet, scripsit poeta χοιρία, quod imperiti librarii in χοιρίδια mutarunt, ut in v. 777. factum est. Deinde mutatus est ordo verborum, ut versus numeris suis restitueretur.

832. πολλά γ' et ἀλλὰ μὲν vulgo. γ' omittit Rav. et μὲν pro μὲν habet. ἀλλὰ μὲν Schol.

835. τὰν μάζαν vulgo ante Portum. Vide v. 732.

Ibid. Hesychius: Παίει· τύπτει, πλήττει, κρούει, δέρει· ἢ ἐσθίει. Postremo sensu latet hoc verbum in Epicharmi fragmento apud Athen. p. 236. A. Οὐ λῶντι παίων, ἀλλὰ μαστιγῶντί με. Cognatum est verbum Ionicum πατέομαι, ab Herodoto aliisque usurpatum, cujus futurum πάσομαι et aoristus ἐπάσάμην nonnunquam apud Atticos scriptores inveniuntur.

836. ἄνθρωπος vulgo sine articulo ante Brunckium.

τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλευματος; καρπώσεται γὰρ ἄνὴρ
ἐν τᾷγορᾷ καθήμενος.

κἂν εἰσὶν τις, Κτησίας,
ἢ συκοφάντης ἄλλος, οἱ- 840
μῶζων καθεδεῖται.

οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται.

οὐδ' ἐναπομόρξεται Πρέπης τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι.

οὐδ' ὥστιεῖ Κλεωνύμῳ·
χλαῖναν δ' ἔχων φανήν, δίδει· 845

κοῦ ξυντυχῶν σ' Ὑπέρβολος
δικῶν ἀναπλήσει.

οὐδ' ἐντυχῶν ἐν τᾷγορᾷ πρόσεισί σοι βαδίζων

Κρατῖνος, αἰὲ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ,
ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων, 850

837. ἄνὴρ vulgo sine articulo ante Brunckium.

839. εἰσῆει Invernizius. (18)

842. ὑποφαίνων Rav.

Ibid. πημανεῖ Suidas in ipsa voce. Futurum πημανού- (80)
μενος passivo sensu usurpatur in Soph. Aj. 1155. neque πη-
μαίνομαι active sumptum memini legisse, praeterquam in hoc
nostri loco, quem sanum esse minime crediderim. Non male
legeretur πημανεῖ τις.

843. ἐξομόρξεται vulgo. ἐναπομόρξεται Suidas in ipsa
voce, probante Kustero, quam scripturam confirmant Scho-
liastae verba: Ἐναποψήσεται, ἐναπομάξεται. Eurip. Bacch.
341. a Brunckio laudatus: Μηδ' ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν
ἐμοί.

Ibid. Πρέπης bis Suidas in Ἐναπομόρξεται.

Ibid. σου pro σοι A.

846. ξυντυχῶν Ὑπέρβολος vulgo. Pronomen agnoscunt
Rav. Suidas in Ὑπέρβολον.

848. ὁ δ' ἐντυχῶν vitio typographi ed. 1498. unde ὁ
δ' ἐντυχῶν edd. 1515. 1525. 1540. 1547. 1584.

849. Malim: Κρατῖνος αὖ, κεκαρμένος. Vide v. 854.

Ibid. κεκαρμένον edd. vett. praeter 1525. quae κεκαρ-
μένον habet. κεκαρμένος edd. recentiores et Suidas in Μοιχός.

Ibid. Hesychius: Μιᾷ μαχαίρᾳ· τὴν λεγομένην κῆπον
κουράν μιᾷ μαχαίρᾳ ἐκείροντο. Adeundi Hesychii interpretes
et Pollux II. 32. X. 140.

850. οὐδ' ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων vulgo, dactylo ante

ο ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικὴν,
 ὅζων κακὸν τῶν μασχαλῶν
 πατρὸς Τραγασαίου.
 οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται Παύσων ὁ παμπόνηρος,
 Λυσίστρατός τ' ἐν τὰγορᾷ, Χολαργέων ὄνειδος, 855

anapaestum posito, quod vidit Hermannus p. 153. οὐδ' ὥσπερ
 ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων Suidas in "Οζων, quod eodem redit.
 Bentleyi emendationem confirmant Scholiastae verba: Παρ'
 ὑπόνοιαν δὲ ἔφη τὸ Ἀρτέμων· οὐ γὰρ τοῦτον ἀλλὰ τὸν Κρα-
 τῖνον βούλεται δηλώσειν. Hesychius: Περιπόνηρος Ἀρτέμων·
 παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν Περιφόρητος Ἀρτέμων. εἰσὶ δὲ Ἀρτέ-
 μωνες δύο. Athenaeus p. 533. E. Χαμαιλέων δ' ὁ Ποντικός,
 ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος, προθεῖς τὸ, Ξανθῇ δ' Εὐρουπύλῃ
 μέλει ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων, τὴν προσηγορίαν ταύτην λα-
 βεῖν τὸν Ἀρτέμωνα, διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα περιφέρεσθαι
 ἐπὶ κλίνης· καὶ γὰρ Ἀνακρέων αὐτὸν ἐκ πενίας εἰς τρυφὴν
 ὁρμησαί φησιν, ἐν τούτοις:

- (81) Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον καλύμματ' ἐσφηκωμένα,
 καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ᾧσι, καὶ ψιλὸν περὶ
 (82) πλευρῇσι * * * βοός,
 νεόπλυτον εἶλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἄρτοπώλῃσι
 κἀθελοπόροισιν ὁμιλέων, ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων,
 κίβδηλον εὗρίσκων βίον,
 πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τεθεῖς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν
 τροχῷ,
 πολλὰ δὲ νῶτα σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθεῖς, κόμην
 πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος·
 νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεα φορέων καθέρ-
 ματα,
 πάϊς Κύκῃς, καὶ σκιαδίσκην ἑλεφαντίνην φορέει
 γυναιξὶν αὐτῶς * * *

In Anacreontis versibus, quae probabiliter emendare non
 potui, intacta reliqui. Meminerint tirones in vocibus νεό-
 πλυτον, ὁμιλέων, σατινέων, χρύσεα, φορέων, φορέει, crasin
 adhiberi. De hoc Artemone et altero juniore, qui Periclis
 aetate vixit, consulendus Plutarchus in Pericle p. 167. B.
 [Nescio an ex eodem Anacreontis carmine desumptus sit ver-
 sus quem conservavit Ammonius in Γῆμαι: Καὶ θαλάμοις, ἐν
 ᾧ κείνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο. Argumentum plane simile
 est, nec diversum metrum, modo legas, καὶ θάλαμ', ἐν τῷ. Sed
 huiusmodi emendationes periculo non carent. Ex Auctario.]

852. ὅζων κακῶν A. C. ὅζων κακ bis Suidas in "Οζων.

855. Λυσίστρατός τ' ἐν ἀγορᾷ vulgo. Λυσίστρατός τ'

ὁ περιαιουργὸς τοῖς κακοῖς,
 βιγῶν τε καὶ πεινῶν αἰεὶ
 πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας
 τοῦ μηνὸς ἐκάστου.

ΒΟ. ἔττω Ἡρακλῆς, ἔκαμόν γα τὰν τύλαν κακῶς. 860
 κατάρθου τὸ τὰν γλάχων' ἀτρέμας, Ἴσμηνία·
 ὑμέσ δ', ὅσοι Θείβαθεν αὐληταὶ πάρα,
 τοῖς ὀστίνοις φυσῆτε τὸν πρωκτὸν κυνός.

ΔΙ. παῦ' εἰς κόρακας· οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν;
 πόθεν προσέπτανθ' οἱ κακῶς ἀπολούμενοι 865
 ἐπὶ τὴν θύραν μοι, Χαιριδῆς βομβαύλιοι.

ΒΟ. νεὶ τὸν Ἰόλαον, ἐπιχάριττως γ', ὦ ξένε·

ἀγορᾷ edd. 1540. 1586. *Λυσίστρατός τ' ἐν τᾷγορᾷ* B. C. *Λυσίστρατός τ' ἐν τῇ ᾠγορᾷ* Brunckius.

858. Verba πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας eodem sensu comparent in Eccl. 808. Liceat mihi obiter monere, pro menstruo temporis intervallo libentius dixisse Atticos τριάκοντα ἡμέρας quam μῆνα, ut Galli hodierni pro *une semaine*, *deux semaines*, usurpant, *huit jours*, *quinze jours*. Sic σπονδὰς τριακονθημέρους dicebant, non μηνιαίους.

860. τὸν τύλον diserte Schol. qui tamen τραχήλου τύλαν ex Teleclide allegat. Scholiasten describit Suidas in Τύλα, qui τὰν τύλαν, ut vulgo, in hoc versu repraesentat, quod in v. 954. habent omnes libri ex necessitate. Pollux VII. 133. Τύλη δ' ἐκαλεῖτο, ἥ ἐπὶ τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀχθῶν γινομένη τριβή. Utramque formam hoc sensu agnoscit Hesychius. Masculinum τύλος, *clavus ligneus*, superius legitur v. 553. (82)

861. Qui hic est Ismenias, inferius v. 954. Ismenichus vocatur.

862. Θείαθεν A. C. Θήβαθεν B.

863. φυσᾶντε Suidas in Πρωκτός, qui vulgatam habet in Ὀστίνοις.

864. παῦ' εἰς κόρακας legitur etiam Av. 889.

865. προσέπταν vulgo. προσέπτανθ' recte Invernizius.

866. Χαιριδεῖς vulgo ante Brunckium, qui Atticam formam reposuit.

Ibid. Hesychius: Βομβαύλιος· ὁ αὐλητής· ἀπὸ τοῦ βομβεῖν.

867. νῆ τὸν Ἰόλαον vulgo. νῆ τὸν Ἰώλαον Rav. νεὶ τὸν Ἰόλαον A. νεὶ τὸν Ἰόλαον Brunckius.

Θείβαθε γὰρ φυσᾶντες ἐξόπισθέ μου,
 τᾶνθεια τὰς γλάχωνος ἀπέκειξαν χαμαί.
 ἀλλ' εἴτι βούλει, πρίασο, τῶν ἐγὼ φέρω, 870
 τῶν ὀρταλίχων, ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων.

ΔΙ. ὦ χαῖρε κολλικοφάγε Βοιωτίδιον.
 τί φέρεις; ΒΟ. ὅς' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἀπλῶς,
 ὀρίγανον, γλαχὼ, ψιάθως, θρυαλλίδας,
 νάσσας, κολιοῦς, ἀτταγᾶς, φαλαρίδας, 875
 τροχίλως, κολύμβως. ΔΙ. ὥσπερ χειμῶν ἄρα

Ibid. ἐπιχαρίτως ἂν γ' edd. ἐπιχαρίτως γ' ἂν Brunckius.
 ἐπιχαρίτως γ' A. B. C. Rav. Dictum videtur ἐπιχαρίττως pro
 ἐπιχαρίστως, ut ἴττω pro ἴστω. Vide v. 884.

868. Θείβαθι vulgo. Θήβαθι B.

Ibid. φυσῶντες A.

869. καὶ τᾶνθεια edd. τᾶνθεια omisso καὶ A. C. τᾶν-
 θεια B. Brunckius.

Ibid. ἀπέκειξαν vulgo. ἀπέκειξαν edd. 1607. 1625. 1670.
 quibuscum facit Hesychius a Brunckio indicatus: Ἀπέκειξαν·
 ἀποπεσεῖν φουσῶντες ἐποίησαν.

Ibid. χαμούς A.

870. Malim τῶν ἰὼ φέρω.

871. Ὀρτάλιχοι et τετραπτερυλλίδες manifesto sunt aves
 (83) et quadrupedes. Gallos gallinaceos et locustas vel cicadas hic
 intelligi falso existimant interpretes.

872. Erotianus: Κόλλικες· ἀρτίσκων εἶδος, ὡς πλα-
 κούντων, ὧν καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι μέμνηται, λέ-
 γων· Ὡ χαῖρε κολλικοφάγε. τινὲς δὲ τὰ ἱτροία ἐνόμισαν. Hunc
 versum allegant Athenaeus p. 112 F. et Stephanus Byzanti-
 nus in Βοιωτία. Observatu dignum est κολλικοφάγε Βοιωτί-
 διον, ut τέκνον φίλε.

873. ὅς' ἔστ' ἂν B. C. edd. soloece. ὅς' ἐστὶν A. Rav.
 Brunckius. Verum non abest suspicio a poëtae manu profe-
 ctum esse: ὅς' ἔστ' ἀγάθ' ἐν γε Βοιωτοῖς ἀπλῶς. Non bene
 desideratur praepositio.

874. Malim γλάχω penacute, ut talis sit accusativus
 quales sunt εἰκῶ, βελτίω.

Ibid. ψιάθους vulgo ante Brunckium.

875. κολιοιούς vulgo ante Brunckium.

876. τροχίλους, κολύμβους vulgo ante Brunckium, con-
 sentiente Athenaeo p. 395. F. Hesychius: Κόλυμβοι· αἱ
 κολυμβάδες τὰ ὕρνεα, ἢ ζωύφια ἐν κολυμβήθραις.

- 878 ὀρνιθίας, εἰς τὴν ἀγορὰν ἐληλυθας.
 BO. καὶ μὰν φέρω χᾶνας, λαγῶς, ἀλώπεκας,
 σκάλοπας, ἐχίνως, αἰελούρως, πυκτίδας,
 ἰκτίδας, ἐνύδριας, ἐγγέλεις Κωπαῖδας. 880
 ΔΙ. ὦ τερπνότατον σὺ τέμαχος ἀνθρώποις φέρων,
 888 δός μοι προσειπεῖν, εἰ φέρεις, τὰς ἐγγέλεις.
 BO. πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπᾶδων κορᾶν,
 ἔκβαθι τᾶδε, κῆπιχαρίττα τῷ ξένῳ.

879. σκάλωπας vitio typographi edd. 1525. 1547. in schol. tantum, unde in contextum receperunt Portus et sequentes ante Brunckium. Hesychius: Σκάλοψ· σκαλοπέτα, ἀσπάλαξ, ζῶον γεωρύχον τυφλόν.

Ibid. αἰλούρως edd. 1547. 1607. Kusterus. αἰαλούρως edd. 1625. 1670. De hac voce consulendus Piersonus ad Moerin p. 36.

Ibid. πυκτίδας A. C. De hoc animale altum apud grammaticos est silentium.

880. ἰκτίδας ἐνύδρους vulgo. ἰκτῖδας ἐνύδρους Brunckius. Festive vertit Frischlinus: *Pluviales ictidas*. ἰκτίδας, ἐνύδρεις optime Scaliger. Metri gratia dedi ἐνύδριας, quae forma Βοιωτιάζοντι accommodatior est. Est autem ἐνύδρις, sive ἐνυδρίς (accentus enim incertus est) Latinis *Lutra*, nostratibus an *Otter*. Hesychius: "Ενυδρος (sic)· ζῶον ποτάμιον ἀμφίβιον ὅμοιον κάστορι. Ad hanc pertinere videntur Scholiastae verba a Suida descripta: "Ἰκτιδας (sic)· εἶδος ζῴου, ὡς οἱ κάστορες· ἢ ἐνυδρον· ἔστι δὲ ἰχθυοφάγον. Le-
 gerim: ἔστι δὲ ἐνυδρον καὶ ἰχθυοφάγον. Ἰκτὶς autem, sive ἰκτὶς, mustelae genus est. *Viverram* vocant interpretes. (84)

Ibid. Malim ἐγγέλεας, ut ἐνύδριας.

883. Aeschylus Ὀπλων κρίσει apud Schol. Δέσποινα πεντήκοντα Νηρηῶδων χοροῦ.

Ibid. Hesychius: Πρέσβειρα· προτιμητὴ, ἀρχηγέτις. Vide Lys. 86.

Ibid. Κωπαῖδων vulgo, et Κωπαῖδ' inferius v. 962. In huiusmodi vocibus vel produci debet vocalis ante I, vel crasis adhiberi. Noster Pac. 1005. Καὶ Κωπᾶδων ἐλθεῖν σπυρίδας. Apud Sophoclem Trach. 74. 237. 401. pro Εὐβοῖδα, Εὐβοίς, reponi debet Εὐβῶδα, Εὐβῶις. Geminatum ἰῶτα nunquam usurpant Attici, nisi utrumque extra diphthongum sit, ut in Διὶ, περίθι.

884. τῷδε vulgo, ad τῷ ξένῳ relatum, accedente Invernizio. τῶνδε A. τῷδε (τῷ σπυριδίῳ scilicet) Brunckius.

- ΔΙ. ὦ φιλτάτῃ σὺ, καὶ πάλαι ποθουμένη, 885
 ἦλθες ποθεινὴ μὲν τραγωδικοῖς χοροῖς,
 φίλῃ δὲ Μορύχῳ. δμῶες, ἐξενέγκατε
 τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα.
 σκέψασθε, παῖδες, τὴν ἀρίστην ἐγγέλυν, 890
 ἥκουσαν ἔκτῳ μόλις ἔτει ποθουμένην.
 προσείπατ' αὐτὴν, ὦ τέκν'· ἄνθρακας δ' ἐγὼ
 ὑμῖν παρέξω τῇσδε τῆς ξένης χάριν.
 ἀλλ' εἴσφερ' αὐτὴν· μηδὲ γὰρ θανὼν ποτε

Dedi τῇδε Doricum pro δεῦρο. Sappho: 'Ἀλλὰ τῷδ' ἔλθ',
 αἵποκα κατέρωτα.

Ibid. κῆπιχάριττα antepenacutē vulgo ante Brunckium.
 Verbum esse videtur, neque tamen Etymologo assentiri pos-
 sum, qui pro καπιχαρίζου dictum putat.

886. τραγωδικοῖς A.

887. Ex hoc loco male intellecto, tragicum poëtam
 fuisse Morychum temere statuit Scholiastes: quasi dixisset
 comicus: φίλῃ μὲν κωμωδοῖς, φίλῃ δὲ τραγωδοῖς. Praeter
 nostrum Vesp. 506. 1142. Pac. 1008. audiendus de eo Plato
 comicus εἰρωνευόμενος apud Schol. ad Nub. 109.

ὦ θεῖε Μόρυχε, νῦν γὰρ εὐδαίμων ἔφυσ,
 καὶ Γλαυκέτης ἢ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας,
 οἳ ζῆτε τερπνὸν οὐδὲν ἐνθυμούμενοι.

Quod tradit Schol. ad v. 61. hujus fabulae, eum ex numero
 legatorum ad regem Persarum fuisse, quos deridet poëta, un-
 de hauserit plane nescio.

- (85) *Ibid.* Athenaeus p. 297. D. Φησὶ γοῦν Ἀγαθαρχίδης ἐν
 ἕκτῃ Εὐρωπαϊκῶν, τὰς ὑπερφυεῖς τῶν Κωπαίδων ἐγγέλεων,
 ἱερείων τρόπον στεφανοῦντας καὶ κατευχομένους, οὐκας τε
 ἐπιβάλλοντας, θύειν τοῖς θεοῖς τοὺς Βοιωτοὺς, καὶ πρὸς τὸν
 ξένον τὸν διαποροῦντα τὸ τοῦ ἔθους (γένους vulgo) παράδο-
 ξον, καὶ πυνθανόμενον, ἐν μόνον εἰδέναι φῆσαι τὸν Βοιωτὸν,
 φάσκειν τε ὅτι δεῖ τηρεῖν τὰ προγονικὰ νόμιμα, καὶ ὅτι μὴ
 καθήκει τοῖς ἄλλοις ὑπὲρ αὐτῶν ἀπολογίζεσθαι.

888. Vocem ῥιπίδα hinc allegat Pollux X. 94. Usur-
 patur etiam v. 670.

889. τὴν κρατίστην ἐγγέλυν Athenaeus p. 299. B. et ex
 eo Eustathius p. 1240, 18. monente Brunckio.

891. ὦ τέν' vitium typographicum ed. Aldinae pleras-
 que veteres invasit. Recte scriptum in edd. 1538. 1600.

893. Eurip. Alc. 368. a Brunckio allegatus:

- σου χωρὶς εἶην ἐντετευτλανωμένης.
- ΒΟ. ἐμοὶ δὲ τιμὰ τᾶσδε παῖ γενήσεται; 895
- ΔΙ. ἀγορᾶς τέλος ταύτην γέ που δώσεις ἐμοί·
ἀλλ' εἴτι πωλεῖς τῶνδε τῶν ἄλλων, λέγε.
- ΒΟ. ἰώγα ταῦτα πάντα. ΔΙ. φέρε, πάσου λέγεις;
ἢ φορτί' ἕτερ' ἐνθένδ' ἐκεῖσ' ἄξεις; ΒΟ. ἰώ·
ὅτι γ' ἔστ' Ἀθάνας, ἐν Βοιωτοῖσιν δὲ μή. 900
- ΔΙ. ἀφύας ἄρ' ἄξεις πριάμενος Φαληρικὰς,
ἢ κέραμον; ΒΟ. ἀφύας ἢ κέραμον; ἀλλ' ἐντ' ἐκεῖ.
ἀλλ' ὅτι παρ' ἀμὶ μὴ 'στὶ, τᾶδε δ' αὖ πολὺ.
- ΔΙ. ἐγῶδα τοίνυν· συκοφάντην ἔξαγε,
ὥσπερ κέραμον ἐνδησάμενος. ΒΟ. νεῖ τὼ σιῶ, 905
λάβοιμι μὲν τὰν κέρδος ἀγαγὼν καὶ πολὺ,
ἅπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλὰς πλέων.

Μηδὲ γὰρ θανῶν ποτε
σου χωρὶς εἶην, τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί.

895. παῖ vulgo. παῖ A. Rav. quod Invernizius pro vocativo *puer*, accipit. πεῖ perperam Brunckius.

898. ἰώγε A. ἰώνγα Brunckius. Hesychius: Ἰώγα· ἔγωγε· Βοιωτοί.

899. ἐνθένδε κεῖσ' A. B. edd. ἐνθένδ' ἐκεῖσ' C. Brunckius.

Ibid. ἰών vulgo, Dicaeopolidi continuatum. ἰώ B. Boeoto tributum. Utramque scripturam memorat Schol.

900. Ἀθάνας vulgo, ubi praepositio minus recte omititur. Vestigia verae scripturae servat Schol. qui Ἀθάνας habet.

Ibid. ἐν Βοιωτοῖσι vulgo ante Kusterum.

903. παρ' ἀμὶν vulgo. (86)

Ibid. μὴ 'στὶ Vat. Kusterus et Brunckius. Verbum substantivum vulgo desideratur.

904. Vulgo distinguunt: ἐγῶδα· τοίνυν συκοφάντην ἔξαγε. Noster Vesp. 856. Κάλλιστα τοίνυν· πάντα γὰρ πάρεστι νῶν.

905. νῆ τὼ σιῶ vulgo. νεῖ τὼ σιῶ A. νεῖ τὼ σιῶ Brunckius.

907. ἀλιτρίας πολλὰς vulgo ante Brunckium. Nescio an huc respexerit Hesychius inter Ἀλᾶτο et Ἀλαυρίδας: Ἀλατρίας· ἀμαρτωλίας.

Ibid. πλέον Brunckius. πλέων pro participio accepisse videntur librarii. Recte interpretatur Frischlinus.

- ΔΙ. καὶ μὴν ὁδὶ Νίκαρχος ἔρχεται φανῶν.
 ΒΟ. μικρός γὰ μακρός οὗτος. ΔΙ. ἀλλ' ἅπαν κακόν.
 ΝΙ. ταυτὶ τίνος τὰ φορτί' ἐστί; ΒΟ. τῷδ' ἐμὰ, 910
 Θείβαθεν, ἵττω Δεὺς. ΝΙ. ἐγὼ τοίνυν ὁδὶ
 φαίνω πολέμια ταῦτα. ΒΟ. τί δαὶ κακὸν παθὼν,
 ὀρναπετίοισι πόλεμον ἦρα καὶ μάχαν;
 ΝΙ. καὶ σέ γε φανῶ πρὸς τοῖσδε. ΒΟ. τί ἀδικεῖμένος;

910. τῷδ' ἐμὰ edd. τῷδ' ἐμὰ A. B. Kusterus. τῷδ' ἐμὰ C. τῷδ' ἐμοῦς Brunckius. Sic ἦδ' ἐγὼ Lys. 94. Nullus dubito quin sub ἐμὰ lateat Dorica forma genitivi ἐμοῦ, tam in hoc versu quam in 775. Donec vero res ad liquidum perducta sit, nolim receptam scripturam cum Brunckio mutare. Magnum corruptelae locum dederunt pronominum formae Doricae. In Lys. 998. ante Brunckium legebatur: Ἀπὸ Πᾶνος οὐκ· ἀλλ' ἀρχὰ μὲν οἶω Λαμπιτῶ. Is ἀλλ' eiecit, et οἶω mutavit in οἶα, sola. Ni magnopere fallor, scribendum: οὐκ· ἀλλ' ἀρχέν οἶο Λαμπιτῶ. et v. sequente, ἔπειτα τᾶλλαι. Vide ejusdem fabulae v. 81. 156. 1256.

911. Θήβαθεν B. C.

Ibid. ἵττω Ζεὺς vulgo. ἵττω Δεὺς scholiorum ed. Aldina. Hesychius: Δεὺς· Ζεὺς. Plato Phaedone p. 47. C. Καὶ ὁ Κέβης, ἡρέμα ἐπιγελάσας, ἵττω Ζεὺς, φησὶν ὁ Θηβαῖος. Idem Epist. p. 1290. C. ἵττω Ζεὺς, φησὶν ὁ Θηβαῖος. Haec loca indicavit Kusterus.

Ibid. τοίνυν γ' ὁδὶ edd. τοίνυν ὁδὶ A. B. C. Brunckius.

- (87) 912. Parum dubito quin scripserit poeta: φαίνω πολέμια ταυταγί. τί δαὶ παθὼν. Valde interpolatorem sapit istud κακόν.

(88) 913. ἦρω edd. vett. ἦρω recentiores. ἦρα A. Brunckius. Dorienses scilicet AO in terminationibus verborum in A longum contrahunt: ut διαπεινᾶμες superius v. 751. φυνδᾶντες 868. unde pro ἐῶντι malim ἐᾶντι Lys. 1005. [ὀπτᾶντες habet Epicharmus apud Athen. p. 309. F. ἀσάμενοι Alcaeus p. 430. B. quod male, meo quidem iudicio, in ἀσώμενοι mutatum voluit Bentley ad Horat. Carm. III. 2. 1. Ex Auctario.]

914. γε omittit Rav.

Ibid. ἀδικεῖμένος pro ἡδικημένος Boeotice dictum statuunt grammatici: quod si verum est, eodem jure pro αὐληται v. 862. et γενήσεται v. 895. scribendum erit αὐλειται et γενείσεται. Aliquanto numerosius esset ἀδικεῖμένος prima brevi, pro ἀδικούμενος, si modo constaret eam participii formam in hujusmodi verbis a Boeotis usurpatum esse. Non

- NI. ἐγὼ φράσω σοι τῶν περιεστώτων χάριν· 915
 ἐκ τῶν πολεμίων γ' εἰσάγεις θρυαλλίδα.
 ΔΙ. ἔπειτα φαίνεις δῆτα καὶ θρυαλλίδα;
 NI. αὕτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον.
 ΔΙ. νεώριον θρυαλλίς; NI. οἶμαι. ΔΙ. τίνι τρόπῳ;
 NI. ἐνθεὶς ἂν εἰς τίφην ἀνὴρ Βοιωτίας, 920

longe dissimilia sunt δινῆντες (fortasse δίνηντες) quod habet Sappho apud Dionysium Halic. de Comp. Verb. p. 177. et φορήμεθα in Alcaeï fragmento apud Heraclidem Ponticum in Opusc. Mythol. Galei p. 413.

915. φάσω edd. vett.

916. πολεμίων εἰσάγεις C. edd. Suidas in Θρυαλλίς. Particulam inserunt A. B. Rav.

Ibid. θρυαλλίδας vulgo. θρυαλλίδα Suidas in Θρυαλλίς.

917. διὰ θρυαλλίδας B. edd. διὰ θρυαλλίδος Bentleius. θρυαλλίδας omissa praepositione A. C. Versus in Rav. desideratur. τὰς θρυαλλίδας conjicit Brunckius, unde feci καὶ θρυαλλίδα.

919. Malim, deleta Nicarchi persona: νεώριον θρυαλλίς; οἶμοι, τίνι τρόπῳ; Superius v. 590. οἶμοι in οἶμαι mutarunt librarii. Οἶμοι hic indignantis est, ut in Eq. 183. Οἶμοι, τί ποτ' ἔσθ', ὅτι σπαντὸν οὐ φῆς ἄξιον;

920. ἐς σίλφην ex glossemate Suidas in Θρυαλλίς, qui vulgatam habet in Νεώρια. Phrynichus p. 152. (p. 300. ed. Lob.) Σίλφην, καὶ τοῦτο διεφθαρμένον· τίλφην (l. τίφην) γὰρ οἱ παλαιοὶ λέγουσι.

Ibid. Sensus hujus loci latuit interpretes, qui τίφην (88) male pro animalculo quodam accipiunt. Est autem τίφη frumenti genus, in palustribus, ut opinor, locis habitans, qualis est Boeotia: τίφος enim palus est. An diversum fuerit ab eo quod hodie oryza dicitur, viderint hujus rei peritiores. Quod autem dicit Nicarchus, hoc fere videtur: periculum esse ne ἐλλύχνιον accensum per cavum et fistulosum τίφης culmum spiritu oris in navale propellat Boeotus. Similia ex Anna Comnena Alex. p. 383. protulit Gibbonius EII. 20. Τοῦτο μετὰ θείου τριβόμενον, ἐμβάλλεται εἰς αὐλίσκου κάλαμον, καὶ ἐμφυσᾶται παρὰ τοῦ παίζοντος λαβρῶ καὶ συνέχει πνεῦματι. [Cum haec scriberem, nondum Suidae verba animadverteram: Σίλφη· ὄνομα ζωυφίου· καὶ σίλφας λέγουσιν εἶδη ἀκατίων. Quo auctore haec dixerit grammaticus nondum mihi compertum est. Si vera sunt, τίφην apud nostrum pro navicula accipiendam censeo. Ex Auctario.]

- ἄψας ἂν εἰσπέμψειεν εἰς τὸ νεώριον
 δι' ὑδρορρόης, βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν·
 κεῖπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἅπαξ,
 σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς. ΔΙ. ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
 σελαγοῖντ' ἂν ὑπὸ τίφης τε καὶ θρυαλλίδος; 925
- ΝΙ. μαρτύρομαι. ΔΙ. ξυλλάμβαν' αὐτοῦ τὸ στόμα.
 δός μοι φορυτὸν, ἵν' αὐτὸν ἐνδήσας φέρω,
 ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῇ φερόμενος.
- ΧΟ. ἐνδησον, ὦ βέλτιστε, τῷ
 ξένῳ καλῶς τὴν ἐμπολήν·
 οὕτω δ' ὅπως 930

922. ὑδρορρόας vulgo, consentiente Suida in *Θρυαλλίδος*. ὑδρορρόας B. Brunckius. Scripturam mutavi hic et inferius v. 1186. ex analogia compositorum διαρρόη, ἐκροή, ἐπιρρόη.

924. σελαγοῖντ' ἂν αἰ νηῦς vulgo, consentiente Rav. Pier-soni emendationem ad Moerin p. 266. merito recepit Brunckius. Confirmant eam verba Scholiastae a Piersono indica-ta: Ἐὰν ἄψηται, φησὶ, μόνον, εὐθύς καίονται. Idem paul-lo inferius: Σελαγοῖντ' ἂν· αἰ ναῦς δηλονότι.

927. δήσας Suidas in *Φορυτός*.

Ibid. φέρη B. pro varia lectione, Brunckius. Alii, servato φέρω, quod agnoscunt Rav. et Suidas in *Φορυτός*, hunc versum et sequentem Boeoto tribuunt. Verum si haec de Boeoto accipiantur, legendum erit ἐνδησάμενος, ut supe-rius v. 905. Mihi quidem nondum liquet. Fortasse scripsit poëta: ἐνδήσω φέρειν.

928. φορούμενος vulgo, quod manifesto librariis de-betur, qui nesciebant mediam syllabam in καταγῇ longam es-se. φερόμενος Brunckius. Tribrachyn ante anapaestum in hoc versu animadvertit Hermannus p. 159. Rav. et Suidas in *Φορυτός* omnia habent ut vulgo.

(89) 929 — 951. Haec antistrophica sunt. Primus antistro-phes versus est 940.

929. ὦ λῶστε Schol. qui forsitan legit: ἐνδησον οὖν.

930. οὕτως, ὅπως vulgo, nulla distinctione post ἐμ-πολήν adhibita. Noster Ran. 905.

Ἄλλ' ὥς τάχιστα χρὴ λέγειν· οὕτω δ', ὅπως ἐρεῖτον
 ἄστεϊα, καὶ μήτ' εἰκόνας, μήθ' οἳ ἂν ἄλλος εἴποι.

Caeterum hunc locum allegat Moeris p. 155. ubi nihil inter ἐμπολήν et ὅπως habent codd. [Vulgo legitur in Eccl. 300.

μὴ καὶ φέρων κατάξει.

ΔΙ. ἔμοι μελήσει ταῦτ'· ἐπεὶ
τοι καὶ φοφεῖ λάλον τι καὶ
πυρορράγες,
κἄλλως θεοῖσιν ἐχθρόν.

ΧΟ. τί χρήσεταιί ποτ' αὐτῷ;

935

ΔΙ. πάγχρηστον ἄγγος ἔσται,
κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν,
φαίνειν ὑπευθύνους λυχνοῦ-
χος, καὶ κύλιξ
τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.

ΧΟ. πῶς δ' ἂν πεποιθοίη τις ἄγ-
γείῳ τοιούτῳ χρώμενος

940

Ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομαι (alii ὠθήσομεν). Pro ὅρα magis placeret οὕτω. Vide etiam quae ad v. 127. dixi de Eccl. 82. Ex Auctario.]

931. ἂν μὴ φέρων κατάξει vulgo. Omittunt ἂν omnes Moeridis codices. Deinde alii μὲν φέρων κατάξει habent, alii μὲν φέρων κατάξει, alii μὴ καὶ φέρων κατάξει, quod unice verum existimo.

934. περιρράγες B. πυρορράγες, ut vulgo, Pollux VII. 164.

937. Schol. Τριπτὴρ δικῶν· δέον εἰπεῖν, ἀλῶν. Legendum ἐλαῶν ex Polluce VII. 151. Ὁ δὲ κρατὴρ εἰς ὃν ἀπορ-
ρεῖ τοῦ ἐλαίου τὸ πιεζόμενον, τριπτὴρ. Similia habet X. 130.

938. Pollux X. 116. Ὁ δὲ νῦν φανὸς, καὶ λυχνοῦχος, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνέυσιν ἔφη; ubi plura de hac voce grammaticus. Consulendus etiam Athenaeus p. 699. F. ubi quaedam antehac inedita ex cod. Veneto protulit Schweighaeuserus. Laternam vertere debuit Brunckius. Pherecrates apud Athenaeum:

Ἀνυσὸν ποτ' ἐξελθὼν, σκότος γὰρ γίγνεται,
καὶ τὸν λυχνοῦχον ἔκφερ', ἐνθὲς τὸν λύχνον.

Alexis ibidem:

Ὡστ' ἐξελὼν ἐκ τοῦ λυχνοῦχου τὸν λύχνον,
μικροῦ κατακαύσας ἔλαθ' ἑαυτόν.

Ibid. ὑπευθύνους Pollux loco laudato.

939*. τὰ πράγματα dixit παρὰ προσδοκίαν pro τὰ φάρμακα. (90)

940. πεποιθείη edd. vett. et Porti, sed πεποιθοίη Schol. in omnibus edd. Similia sunt ἐκπεφευγοίην Soph. Oed. Tyr.

840. προεληλυθοίης Xenoph. Paed. II. 4. 17. Nullus dubito,

- κατ' οἰκίαν,
 τοσόνδ' αἰὲς ψοφοῦντι;
 ΔΙ. ἰσχυρόν ἐστιν, ὦ γάθ', ὥστ'
 οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἴ-
 περ ἐκ ποδῶν 945
 κατωκάρῃ κρέμαιτο.
 ΧΟ. ἤδη καλῶς ἔχει σοι.
 ΒΟ. μέλλω γέ τοι θερίδδεν.
 ΧΟ. ἀλλ', ὦ ξένων βέλτιστε, [συνθέριζε,] καὶ
 τοῦτον λαβὼν, πρόσβαλλ' ὅπου 950
 βούλει, φέρων
 πρὸς πάντα συκοφάντην.
 ΔΙ. μόλις γ' ἐνέδησα τὸν κακῶς ἀπολούμενον.
 αἴρου λαβὼν τὸν κέραμον, ὦ Βοιωτίε.
 ΒΟ. ὑπόκυπτε τὰν τύλαν ἰὼν, Ἴσμήνιχε.
 ΔΙ. χῶπως κατοίσσεις αὐτὸν εὐλαβούμενος. 955
 πάντως μὲν οἴσεις οὐδὲν ὑγιές· ἀλλ' ὅμως.

quin hanc formam semper usurpaverint Attici. Cratinus apud Athen. p. 305. B. Τρίγλη δ' εἰ μὲν ἐδηδοκοίη τένθου τινὸς ἀνδρός. Similes versus habet Pherecrates apud Athen. p. 685. A.

944. ἰσχυρόν ἐστ' Rav.

946. κατωκάρῃ κρέμαιτο γε vulgo. Particulam non agnoscit Rav.

948. θερίδδεν vulgo ante Brunckium. Haec verba non satis intelligo. Grammaticorum interpretationes parum ad rem sunt. Θερίδδεν pro εὖ πράττειν dictum videtur.

949. Verbum συνθέριζε, quod metro adversatur, et ex glossemate natum videtur, uncinis inclusi.

949*. πρόσβαλλ' vulgo. πρόσβαλλ' optime Rav.

954. Repraesentavi hunc versum ut eum ex Rav. edidit Invernizius. Pro ἰὼν vulgo legitur ὦ. Longe aliter ex (91) B. Brunckius: ἴθι δῆθ' (δῆ cod.) ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, Ἴσμήνιχε. Hunc versum διὰ μέσου esse facile videbit lector.

955. Hic versus et tres sequentes vulgo Boeoto continuantur. Boeoto v. 955. Dicaeopolidi sequentes tribuunt B. Brunckius.

956. Revocavi distinctionem post ὅμως, quam agnoscunt tres omnium vetustissimae editiones. Praeter hujus fabulae v. 402. 408. ita locutus est noster in Lys. 144. Ὅμως γὰρ μάν· δεῖ τὰς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ· versum recte constituit

κἄν τοῦτο κερδάνῃς ἄγων τὸ φορτίον,
εὐδαιμονήσεις συκοφαντῶν γ' οὔνεκα.

ΘΕ. Δικαιοπόλι. ΔΙ. τί ἐστὶ; τί με βωστρεῖς; ΘΕ. ὅτι;
ἐκέλευε Λάμαχος σε ταύτης τῆς δραχμῆς 960
εἰς τοὺς Χόας αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν·
τριῶν δραχμῶν δ' ἐκέλευε Κωπαῖδ' ἐγγέλυν.

ΔΙ. ὁ ποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἐγγέλυν;

ΘΕ. ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὅς τὴν Γοργόνα 965
πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.

Tyrwhittus in Animadvers. ad Toupium IV. p. 420. Ita Eurip. Hec. 842.

Πιθοῦ· παρὰσχες χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι
τιμωρόν· εἰ καὶ μηδέν ἐστίν, ἀλλ' ὅμως.

957. κερδάνοις Brunckius, inconsulto lectore. Malim
κερδαίνῃς vel κερδῆνῃς.

959. τίς ἐστὶ vulgo.

Ibid. Distinctio post ὅτι, quam in v. 106. restituit
Brunckius, hic vulgo desideratur. Idem vitium est in Eq. 742.

960. ἐκέλευσε vulgo. Vide v. 962. 1051. 1073.

962. Κωπαῖδ' vulgo: de qua scriptura jam dixi ad
v. 883.

963. ὁποῖος vulgo conjunctim. ὁ ποῖος divisim scho-
liorum ed. Aldina et Porsonus ad Phoen. 892. Noster supe-
rius v. 418. Τὰ ποῖα τρύχη; Nub. 1270. Τὰ ποῖα ταῦτα χρή-
μαθ'; Simillima de Demosthene habet Timocles apud Athen.
p. 224. A. cujus verba ex hoc nostri loco ita fortasse resti-
tuenda sunt:

Οὐκ οὖν κελεύεις νῦν με πάντα μᾶλλον ἢ
τὰ προσόντα φράζειν; πάννυ γε. δράσω τοῦτό σοι.
καὶ πρῶτα μέντοι παύσεται σοι Βριάρεως
ὀργιζόμενος. ὁ ποῖος οὗτος Βριάρεως;
ὁ τοὺς καταπέλτας τὰς τε λόγχας ἑσθίων,
μισῶν λόγους τ' ἄνθρωπος, οὐδὲ πώποτε
ἀντίθετον εἰπὼν οὐδέν, ἀλλ' Ἀρη βλέπων.

964. Noster Pac. 241. Ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὁ κα- (92)
τὰ τοῖν σκελοῖν.

Ibid. ὅς γε τὴν Γοργόνα Rav. unde legerim, ὅς γε Γορ-
γόνα, sine articulo, ut v. 574. 1181.

965. Aeschylus Theb. 390. de Tydeo:

Τοιαῦτ' αὐτῶν, τρεῖς κατασκίους λόφους
σεῖει, κρᾶνους χαίτωμ'. ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ
χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον.

ΔΙ. οὐκ ἂν, μὰ Δί', εἰ δοίη γέ μοι τὴν ἀσπίδα·
 ἀλλ' ἐπὶ ταρίχη τοὺς λόφους κραδαινέτω.
 ἦν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.
 ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τόδε λαβὼν τὸ φορτίον,
 εἴσειμ' ὑπαὶ πτερύγων κιχλᾶν καὶ κοψίχων. 970

ΧΟ. εἶδες, ὦ πᾶσα πόλι, τὸν φρόνιμον ἄνδρα, τὸν ὑπέρ-
 σοφον,
 οἷ' ἔχει σπείσάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν,
 ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ
 χρήσιμα, τὰ δ' αὖ πρέπει
 χλιαρὰ κατεσθίειν. 975
 αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδ' γε πορίζεται.
 οὐδέποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι.

[966. εἰ δοίη γ' ἐμοὶ Brunckius. *Ex Auctario.*]

968. Hesychius: 'Απολιγαίνειν· ἀφηδύνειν, ἀποφθέγγεσθαι· ἢ ὁξέως ἀποτρέχειν. Idem: Λιγαίνει· τέρπει, ἄδει, μαστιγοῖ, κηρύττει, κλαίει· ἢ ὁξέως ἀφορμᾷ. Elymologus: 'Απολιγαίνειν· ἀφηδύνειν, ἢ παραφθέγγεσθαι, ἢ βάζεσθαι. Pro nihili voce βάζεσθαι, βιάζεσθαι praebeet lexicon vetus apud H. Stephanum, qui sensus huic loco satis convenit.

970. ὑπαὶ et κιχλᾶν agnoscit Schol. qui haec ex carmine desumpta putat. Legebatur ὑπαὶ πτερύγων etiam in Av. 1426. ubi ὑπὸ ex A. reposuit Brunckius. Grammatici sententiae nonnihil accedit auctoritatis ex Av. 1300.

Ἡῖδον δ' ὑπὸ φιλορυνθίας πάντες μέλη,
 ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη,
 ἢ πηνέλοψ, ἢ χήν τις, ἢ περιστερὰ,
 ἢ πτέρυγες, ἢ πτεροῦ τι καὶ σμικρὸν προσῆν.

971 — 999. Haec antistrophica esse, unum vero pedem initio antistrophes deesse, primus omnium monuit Hermannus p. 364. Quod cum nesciret Brunckius, statim post verba χλιαρὰ κατεσθίειν v. 975. mutato ordine invexit duos versiculos, qui in omnibus libris recte leguntur ante verba ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ v. 988. Veterem ordinem ex Ray. restituit Invernizius.

971. Verba εἶδες ὦ vulgo bis leguntur. Semel tantum ea habuisse videtur Schol. qui quinque priores versus hujus carminis in monometrum, tetrametrum, monometrum, tetrametrum et tres dimetros dispertit. Pro monometro et tetrametro malui pentametrum exhibere.

[977. Οὐδέποτ' ἐγὼ τοῦτον ὑποδέξομαι Suidas in ipsis

οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἀρμόδιον ἄσεται
 συγκατακλινεῖς, ὅτι παροίνιος ἀνὴρ ἔφυ·
 ὅστις ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας, 980
 εἰργάσατο πάντα κακὰ, κἀνέτρεπε, κἀξέχει,
 κἀμάχετο· καὶ προσέτι πολλὰ προκαλουμένου·
 πῖνε, κατὰκεισο, λαβέ τήνδε φιλοτησίαν·
 τὰς χάρακας ἤπτε πολὺ μᾶλλον ἐν τῷ πυρὶ,
 ἐξέχει θ' ἡμῶν βία τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων. 985
 *** τῷδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον· ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ,
 τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν
 θυρῶν.

ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ

vocibus. Οὐδέποτε' ἐγὼ τοῦτον εἰσδέξομαι idem in Πάροινοσ.
Ex Auctario.]

[978. Allusio ad scolion deperditum. Illud fortasse
 fuit cujus initium legitur Vesp. 1226. Οὐδεὶς πώποτ' ἀνὴρ
 ἐγένετ' Ἀθηναῖος. Malim, γένετ' ἐν γ' Ἀθήναις. *Ex Au-*
ctario.]

979. συγκατακλινεῖς vulgo ante Brunckium.

(93)

[*Ibid.* Aut hic παροινικὸς legendum est, aut παροι-
 νιώτατος Vesp. 1300. Vulgatam utriusque loci scripturam
 agnoscit Suidas in ipsis vocibus. Vocem παροινικῶς usurpat
 Cicero Epist. ad Atticum X. 10. *Ex Auctario.*]

981. κἀνέτρεπε vulgo, qui aoristus neque Atticis in
 usu est, neque huic loco convenit aoristus.

982. προσκαλουμένου C. προσκαλουμένους A. B. unde
 προκαλουμένους perperam Brunckius. Vulgatam tuentur Schol.
 diserte et Invernizius.

985. τῶν ἀμπέλων dictum est παρὰ προσδοκίαν, pro
 τῶν ἀμφορέων.

986. τῷδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον edd. τάδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον B.
 C. τὰ δ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον Schol. καὶ τ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον Rav.
 τῷδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον A. Brunckius.

Ibid. θαμὰ pro ἅμα Rav.

Ibid. μεγάλα γε edd. μεγάλα δὴ A. B. Rav. Brunckius.
 Neutram particulam agnoscit C.

987. τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυ-
 ρῶν vulgo. τοῦ βίου ἐξέβαλλε δεῖγμα πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν
 Rav. τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα πρὸ τῶν θυρῶν πτερὰ Suidas
 in Δεῖγμα. Brunckii emendationem recepi.

988. Verba ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ, cum reliqua parte

καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις
 ξύντροφε Διαλλαγή,
 080 ὥς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἄρ' ἐλάνθανες. 990
 πῶς ἂν ἐμέ καὶ σέ τις ἔρως ξυναγάγοι λαβὼν,
 ὥσπερ ὁ γεγραμμένος, ἔχων στέφανον ἀνθέμων;
 ἢ πάνυ γερόντιον ἴσως νενόμικας με σύ·
 ἀλλὰ σε λαβὼν, τρία δοκῶ γ' ἂν ἔτι προσβαλεῖν·
 080 πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν· 995
 εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων·
 καὶ τὸ τρίτον ἡμερίδος ὄσχον, ὁ γέρων ὁδὶ,
 καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν γ' ἐλαῖδας κύκλω,
 ὥστ' ἀλείφεσθαί σ' ἀπ' αὐτῶν, καὶ μέ, ταῖς νουμηνίαις.
 ΚΗ. ἀκούετε λεῶ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας 1000

hujus carminis, vulgo Dicaeopolidi tribuuntur. Fortasse inducebatur muta persona Διαλλαγή, *Pav*, quod in Lys. 1114. factum videmus.

(94) 991. ἐμέ τε καὶ σέ *Rav*.

993. ἢ πάνυ vulgo, cum interpretatione.

996. Vocem σύκιδας ex nostri Lemniis allegat Pollux

VII. 152. Cum vero in fabularum nominibus saepissime erraret, veri simile est eum huc respexisse. Φυτευτήρια τῶν σύκων interpretatur.

Ibid. Hesychius: Μοσχίδια· μοσχεύματα. et paullo superius: Μοσχεύματα· τὰ νεόφυτα.

997. ὄρχον edd. κλάδον ex glossemate A. B. C. Schol. ὄσχον *Rav*. Brunckius ex conjectura.

998. ἅπαν ἐλαῖδας ἐν κύκλω vulgo. ἐλαῖδας, quod metro parum convenit, agnoscit Suidas in ipsa voce. Versus strophicus 984. constat ex duobus paeonibus primis, totidemque creticis.

1000. λεῶς Ammonius in Χόας, et Kusterus in contextu, qui in annotationibus recte λεῶ dedit, ut in *Pac.* 551. *Av.* 448.

Ibid. τὰς χοὰς C. edd. Suidas in Ἀσκός Κτησιφῶντος. τῆς χοὰς Ammonius. τοὺς χόας A. B. Brunckius, quod in Suida habet codex apud H. Stephanum in *Thes. Ling. Gr.* IV. p. 481. D. Caeterum nugantur grammatici, qui discrimen statuunt inter χόας et χοᾶς. Χοεὺς, unde χοῦς contractum volunt, veteribus ignotum erat. Producuntur accusativi χόα et χόας eodem jure quo βασιλέα et βασιλέας. Genitivus χοῶς, ut νεῶς, est apud nostrum in *Pac.* 537. *Thesm.* 347. Dati-

πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὃς δ' ἂν ἐκπύῃ
πρώτιστος, ἄσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

ΔΙ. ὦ παῖδες, ὦ γυναῖκες, οὐκ ἤκούσατε;
τί δρᾶτε; τοῦ κήρυκος οὐκ ἀκούετε;
ἀναβράττετ', ἐξοπτᾶτε, τρέπετ', ἀφέλκετε 1005
τὰ λαγῶα ταχέως, τοὺς στεφάνους ἀνείρετε.
φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπήξω τὰς κίχλας.

ΧΟ. ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας,
μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας,
ὦ ἄνθρωπε, τῆς παρούσης. 1010

ΔΙ. τί δῆτ', ἐπειδὴν τὰς κίχλας

vum χοῖ habet Anaxandrides apud Athen. p. 131. B. Plura-
le χόες, *congiū*, usurpatur a Platone Theaet. p. 127. D. Ac- (95)
centum accusativi singularis saepius in hac fabula non moni-
to lectore mutavi.

1002. Hesychius: Ἀσκὸν λήψεται· ἄσκος νικητήριον
ἐτίθετο, καὶ μετὰ σάλπιγγος ἔπινον· νικητήριον· στέφανον.
Haec mutila et corrupta sunt. Vocem ἀσκίδιον ex hac fabula
allegat Pollux X. 71. et Θάσια ἀμφορείδια X. 72. Illud legitur
in Eccl. 306. hoc in Eccl. 1119. Athenaeus p. 437. B. Τί-
μαιος δὲ φησὶν, ὡς Διονύσιος ὁ τύραννος τῇ τῶν Χοῶν ἐορ-
τῇ τῷ πρώτῳ ἐκπιόντι χόα, ἄθλον ἔθηκε στέφανον χρυσοῦν,
καὶ ὅτι πρῶτος ἐξέπιδε Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος. Plura de hoc
certamine habet Athenaeus lectu non indigna.

1006. ταχέως vulgo sequentibus conjungitur.

1007. ἵν' ἀναπείρω vulgo, consentiente Suida in Ἀνα-
πείρατε. Verbum πείρω rarissime ab Atticis poëtis usurpa-
tur. Διαπείρας habet Eurip. Phoen. 26. ἐμπείρας tragicus in-
certus Rhés. 514. ἀναπαρῶ Macho apud Athenaeum p. 349.
C. qui inter Atticos minime est habendus. Doricum est ἀμ-
πεπαρμένον, quod legitur superius v. 796. In hoc versu ἵνα
πήξω laudat Pollux X. 95. unde Bentleius in Epistola ad Hem-
sterhusium p. 303. fecit: ἵν' ἀναπήξω. Noster Eccl. 843.
Λαγῶ' ἀναπηγνύασι.

1010. ἄνθρωπε vulgo, accedente Suidas in Ζηλῶ.

1011. Ita Nub. 154. Τί δῆτ' ἂν, ἕτερον εἰ πύθοιο Σω-
κράτους φρόντισμα; 769. Ἐγωγε. φέρε, τί δῆτ' ἂν, εἰ ταύ-
την λαβὼν, et reliqua. Pac. 859. Τί δῆτ', ἐπειδὴν νυμφίον
μ' ὁρᾶτε λαμπρὸν ὄντα; 863. Οἶμαι. τί δῆθ' ὅταν ξυνῶν τῶν
τιτθίων ἔχωμαι; 916. Τί δῆτ', ἐπειδὴν ἐκπύης οἴνου νέου λε-

οπτομένους ἴδητε;

ΧΟ. οἴμαι σε καὶ τοῦτ' εὖ λέγειν.

ΔΙ. τὸ πῦρ ὑποσκάλευε.

ΧΟ. ἤκουσας ὥς μαγειρικῶς, 1015
κομψῶς τε, καὶ δειπνητικῶς
αὐτῷ διακονεῖται;

ΓΕ. οἴμοι τάλας. ΔΙ. ὦ Ἡρακλεῖς, τίς οὐτοσί.

ΓΕ. ἀνὴρ κακοδαίμων. ΔΙ. κατὰ σεαυτὸν νυν τρέπου.

ΓΕ. ὦ φίλτατε, σπονδαὶ γάρ εἰσι σοὶ μόνῳ, 1020
μέτρησον εἰρήνης τί μοι κεῖς πέντ' ἔτη.

ΔΙ. τί ἔπαθες; ΓΕ. ἐπετρίβην ἀπολέσας τὸ βόε.

ΔΙ. πόθεν; ΓΕ. ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι.

ΔΙ. ὦ τρεῖς κακοδαίμων, εἴτα λευκὸν ἀμπέχει;

ΓΕ. καὶ ταῦτα μέντοι, νῆ Δί', ὥπερ μ' ἐτρεφέτην 1025
ἐν πᾶσι βολίτοις. ΔΙ. εἴτα νυνὶ τοῦ δέει;

ΓΕ. ἀπόλωλα τῷ φθαλμῷ, δακρύων τὸ βόε.

ἀλλ', εἴτι κήδει Δερκέτου Φυλασίου,

παστήν; Lys. 399. Τί δῆτ' ἂν, εἰ πύθοιο καὶ τὴν τῶνδ'
ὑβριν; Plura hujus ellipseos exempla non habet noster.

(96) 1012. ἴδητ' edd. ἴδητε A. B. C. Brunckius.

1017. αὐτῷ γε edd. αὐτῷ A. B. (a prima manu) C. Brunckius. Consimile mendum indicavit Brunckius in Plut. 1170. Media forma διακονεῖσθαι, *ministerium sibi praestare*, legitur etiam in Soph. Phil. 287.

1019. Monet Kusterus hunc versum in Nub. 1263. occurrere. Sensus non valde dissimilis est in Av. 12. Οἴμοι. σὺ μὲν, ὦ τᾶν, τὴν ὁδὸν ταύτην ἴθι.

1021. καὶ πέντ' ἔτη vulgo, quod habuisse videtur Schol. qui sic interpretatur: Ἀντὶ τοῦ, εἰς πέντ' ἔτη. καὶ πέντ' ἔτη Scaliger.

[1022. τί δ' ἔπαθες Kusterus et Brunckius. Ex Auctario.]

Ibid. ἐπετρίβειν edd. vett. pleraeque. ἐπιτρίβειν edd. 1525. 1547. 1607. 1625. 1670.

1023. πόθεν γ' edd. πόθεν A. B. C. Brunckius.

1025. ὥπερ A. edd. ὥπερ B. C. Brunckius.

Ibid. ἐτραφέτην A. forma Atticis inusitata.

1026. Hesychius: Βολίτοις· βολβίτοις. Vel huc respexit, vel ad Eq. 658. Alludit poëta ad usitatissimum illud, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς.

ὑπάλειψον εἰρήνην με τῷ φθαλμῷ ταχύ.

ΔΙ. ἀλλ', ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω. 1030

ΓΕ. ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἣν πῶς κομίσωμαι τῷ βόε.

ΔΙ. οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ κλαῖε πρὸς τοὺς Πιττάλου.

ΓΕ. σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἔνα
εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί.

ΔΙ. οὐδ' ἂν στριβιλικίγξ· ἀλλ' ἀπιὼν οἴμωζέ ποι. 1035

ΓΕ. οἴμοι κακοδαίμων, τοῖν γεωργοῖν βοιδίῳιν.

ΧΟ. ἀνὴρ ἀνηύρηκέν τι ταῖς
σπονδαῖσιν ἡδὺ, κούκ ἔοι-
κεν οὐδενὶ μεταδώσειν.

ΔΙ. κατὰ χειρὶ σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι· 1040
τὰς σηπίας στάθευε.

ΧΟ. ἤκουσας ὀρθιασμάτων;

ΔΙ. ὀπτᾶτε τὰ γχέλεια.

ΧΟ. ἀποκτενεῖς λιμῶ με, καὶ
τοὺς γείτονας κνίσῃ τε καὶ 1045

1030. Plato Gorgia p. 350. E. Καὶ εἰ ἐπιχειρήσαντες (97)
δημοσιεύειν, παρεκαλοῦμεν ἀλλήλους, ὥς ἱκανοὶ ἰατροὶ ὄντες.
Paullo inferius apud Platonem τῷ δημοσιεύειν opponitur ἰδιω-
τεύειν, *medicinam privatim exercere*.

1032. κλαῖε vulgo ante Brunckium. ἀπελθε πρὸς τοῦ
Σπιττάλου Suidas in Σπίτταλος.

1033. Ita noster superius v. 191. Σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς
δεκέτεις γεῦσαι λαβών. Lys. 904. Σὺ δ' ἀλλὰ κατακλίνηθι
μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνον. Pac. 660. Ἡ δ' ἀλλὰ πρὸς σέ μικρὸν
εἰπάτω μόνον. Adde Nub. 1364. 1369. Antiphanes apud
Athen. p. 446. C. Σὺ δ' ἀλλὰ πῖθι. τοῦτο μὲν σοι πείσομαι.

1034. ἐνστάξον Suidas in Σπίτταλος, qua voce usus est
noster in Vesp. 702. Vulgatam habet Pollux X. 168.

1035. οἴμωζέ που Invernizius.

1036. βοιδίῳιν vulgo. Consulendus Piersonus ad Moe-
rin p. 276.

1037. ἀνὴρ ἀνεύρηκε vulgo. ἀνὴρ ἀνεύρηκεν Brunckius.

1039. Hinc manifestum est veteres dixisse οὐδ' ἐνὶ δι-
visim, ut monuit Porsonus in Praefat. ad Hecub. p. 34.

1044. Haec vulgo male distinguuntur. Vertendum:
Me quidem fame enecabis, vicinos vero tuos nidore et cla-
more.

1045. κνίσῃ vulgo. De scriptura hujus vocis certant (98)

φωνῇ, τοιαῦτα λάσκων.

ΔΙ. ὀπτᾶτε ταυτὶ, καὶ καλῶς ξανθίζετε.

ΠΑ. Δικαιόπολι. ΔΙ. τίς οὔτοσί; τίς οὔτοσί;

ΠΑ. ἔπεμψέ τίς σοι νυμφίος ταυτὶ κρέα
ἐκ τῶν γάμων. ΔΙ. καλῶς γε ποιῶν, ὅστις ἦν. 1050

ΠΑ. ἐκέλευε δ' ἐγγέαι σε, τῶν κρεῶν χάριν,
ἵνα μὴ στρατεύοιτ', ἀλλὰ βινοίῃ μένων,
εἰς τὸν ἀλάβαστον, κύαθον εἰρήνης ἕνα.

grammatici. Si κνίσσα dixissent veteres, in κνίττα mutassent Attici.

1049. ταυτὶ τὰ κρέα A. B. ταυτὶ κρέα, ut vulgo, C. Rav. Brunckius, cum censeret articulum non recte abesse posse, versum ex ingenio ita refinxit: ἔπεμψέ τίς σοι τὰ κρέα ταῦτα νυμφίος. Nec male, modo ταυτὶ omnium librorum consensu stabilitum retinuisset: nam legitur in Pac. 192. Ἡ- κεις δὲ κατὰ τί; τὰ κρέα ταυτί σοι φέρων. In hoc loco σοι, quod agnoscit Suidas in *Μιαρία*, omittunt Aldus aliique nonnulli, qui κρέα pro iambo accepisse videntur: ex quo errore in hoc versu, quem nunc tractamus, natam corruptam scripturam facile quivis conjiciat. Sed si rem altius considerasset Brunckius, articulum recte abesse vidisset. Ita saepe solent Attici, quando δεικτικῶς loquuntur. Dixit noster ταυ- τασὶ λαβὼν ὀκτὼ δραχμὰς superius v. 130. τρία γε ταυτὶ γεύ- ματα 187. τουτὶ πτίλον σοι 585. τήνδε μαζίσκην Eq. 1166. τουτὶ τέμαχος 1177. τουτονὶ φαγεῖν ἐλατῆρος 1181. οὔτοι μύκητες Vesp. 262. τηνδὶ δὲ χλαῖναν 1132. οἶδὶ πρέσβεις Lys. 1072. παιδάριον τουτὶ Thesm. 1203. τουτονὶ νεκρὸν Ran. 170. τονδὶ λύχνον Eccl. 27. Ita Callias apud Athen. p. 487. A. Καὶ δέξαι τηνδὶ μετανιπτρίδα τῆς ὑγείας. Caeterum κρέα pro iambo accepit Brunckius ad Nub. 339. licet in Thesm. 558. recte dedisset: κρέ' ἐξ Ἀπατουρίων.

1050. καλῶς ποιῶν, ὅστις περ ἦν edd. καλῶς γε ποιῶν, ὅστις ἦν A. B. Brunckius. καλῶς ποιῶν, ὅστις ἦν C.

1053. εἰς τὸν ἀλάβαστρον B. edd. εἰς τὸν ἀλάβαστον A. C. Suidas in *Ἀλαβαστοθήκας*. ἀλάβαστρον agnoscit etiam Rav. In Lys. 947. ubi vulgo ἀλάβαστρον editur, ἀλάβαστρον habet C. monente Brunckio, qui post Maussacum ad Harpocratio- nem in *Ἀλαβαστοθήκαι*, laudat Thomam Magistrum in *Ἀλά- βαστρον*, et Eustathium p. 1161, 29. Observandum est, non
(99) temere a sponso, mitti vas unguentarium, cujus maximus usus in nuptiis erat. Ita noster Plut. 529. Οὔτε μύροιςιν μυρίσαι στακτοῖς, ὅποταν νύμφην ἀγάγησθον. Adde Lys.

- ΔΙ. ἀπόφερ', ἀπόφερε τὰ κρέα, καὶ μὲ μοι δίδου·
ὥς οὐκ ἂν ἐγγέαιμι χιλίων δραχμῶν. 1055
ἀλλ' αὐτῇ τίς ἐστίν; ΠΑ. ἡ νυμφεύτρια
δεῖται παρὰ τῆς νύμφης τι σοὶ λέξαι μόνω.
ΔΙ. φέρε δὴ, τί σὺ λέγεις; ὥς γελοῖον, ὦ θεοί,
τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖταί μου σφόδρα,
ὅπως ἂν οἰκουρῇ τὸ πέος τοῦ νυμφίου. 1060
φέρε δεῦρο τὰς σπονδάς, ἵν' αὐτῇ δῶ μόνῃ,
ὅτι γυνή' ἐστι, τοῦ πολέμου τ' οὐκ ἀξία.
ὑπεχ' ὥδε δεῦρο τοῦξάλειπτρον, ὃ γύναι·
οἶσθ' ὥς ποιεῖται τοῦτο; τῇ νύμφῃ φράσον,
ὅταν στρατιώτας καταλέγωσι, τουτῶι 1065
νύκτωρ ἀλειφέτω τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
ἀπόφερε τὰς σπονδάς· φέρε τὴν οἰνήρυσιν,
ἵν' οἶνον ἐγγέω λαβὼν εἰς τοὺς Χόας.
ΧΟ. καὶ μὴν ὁδὶ τίς τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακῶς,

943. Caeterum Brunckius, qui quinto abhinc versu ταυτὶ κρέα Attici dici posse negaverat, mirabili sane inconstantia hic ἐς τόνδ' ἀλάβαστον dedit.

Ibid. κύσθον Vat. quod verum censet Kusterus.

1055. μυρίων δραχμῶν Rav. Si fides Suidae habenda est, χιλίων δραχμῶν dicebant Attici, utraque voce circumflexa.

1056. Hesychius: Νυμφεύτρια· ἡ συμπεμπομένη ὑπὸ τῶν γονέων τῇ νύμφῃ παράνυμφος. Paulo aliter Pollux III.

41. Ἡ δὲ διοικουμένη τὰ περὶ τὸν γάμον γυνή, νυμφεύτρια. ἡ αὐτὴ δὲ καὶ θαλαμεύτρια.

1063. Hesychius: Ἐξάλιγτρον (sic)· σκεῦος ἀργυροῦν φιάλῃ παραπλήσιον, ἐξ οὗ ἐν τοῖς συμποσίοις ἤλειπον τὸ (i. ἡλείφοντο) μύρον. Vocem ἐξάλειπτρον hinc allegat Pollux X. 121.

1064. Suspicio poetam οἶσθ' ὥς ποιείσθω τοῦτο scripsisse: quam formam, et cognatam οἶσθ' ὃ δρᾶσον, parum intellexere librarii. Mansit in Eur. Iph. Taur. 1203. Οἶσθα νυν ὅ μοι γενέσθω. Eodem sensu ἀλλ' ὥς γενέσθω dixit tragicus in Hec. 888. Iph. Taur. 603. Tro. 721.

Ibid. φράσον edd. ante Kusterum. Vide v. 362. 915.

1066. τὸ omittit Rav.

1067. Hesychius: Οἰνήρυσιν· ἀγγεῖον, ὥς κοτύλη, μεθ' οὗ τὸν οἶνον ἀντλοῦσιν.

- ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν, ἐπείγεται. 1070
- ΚΗ. ἰὼ πόνοι τε, καὶ μάχαι, καὶ Λάμαχοι.
- ΛΑ. τίς ἀμφιχαλκοφάλαρα δώματα κτυπεῖ;
- ΚΗ. ἰέναι σ' ἐκέλευον οἱ στρατηγοὶ τήμερον,
ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους,
κᾶπειτα τηρεῖν νιφόμενον τὰς εἰσβολάς. 1075
- ὕπὸ τοὺς Χόας γὰρ καὶ Χύτρος αὐτοῖσί τις
ἤγγειλε ληστὰς ἐμβαλεῖν Βοιωτίους.
- ΛΑ. ἰὼ στρατηγοὶ πλείονες ἢ βελτίονες.
οὐ δεινὰ μὴ' ἔξῆναί με μηδ' ἐορτάσαι;
- ΔΙ. ἰὼ στράτευμα πολεμολαμαχαϊκόν.

(100) 1071. Hunc versum cum 1073. et quatuor sequentibus, qui vulgo Nuncio tribuuntur, Praeconi ex v. 1084. restitui.

1072. ἀμφὶ χαλκοφάλαρα divisim Brunckius, accedente Suida in *Τίς ἀμφί*.

1076. Lenaeorum sive Anthesteriorum primus dies *Πιθοιγία* dictus est, secundus *Χόες*, tertius *Χύτροι*, ut ex disertis veterum testimoniis satis novimus. Celebrabantur *Χόες* Anthesterionis die duodecimo, qui Olympiadis LXXXVIII. anno tertio, ex Dodwelli rationibus incidit in Februarii diem Iulianum decimum tertium, Gregorianum vero octavum.

1079. Hic versus vulgo Dicaeopolidi tribuitur, consentiente Schol. diserte. Vide v. 960.

1079. Hic versus ex Euripidis *Telepho* desumptus mihi videtur, licet nihil de eo monuerit Scholiastes. Videsis quae de argumento ejus fabulae dixi ad v. 472. Quod cum ita sit, admitti potest *πλέονες*, quod in tragico senario necessarium est, in comico longe numerosius quam *πλείονες*.

1081. Malim αἰὲν pro ἤδη, quam scripturae diversitatem superius habuimus v. 608.

1082. βούλει διαμάχεσθαι *Γηρυόνι* (sic) Suidas in *Βούλει*. βούλει διαμάχεσθαι *Γηρυόνῃ* idem in *Γηρυόνῃς*. Scripsit fortasse poeta, *Γηρύονι*, quae forma restituenda videtur Euripidi *Herc.* 1271.

(101) *Ποίους ποτ' ἢ λέοντας, ἢ τρισωμάτους*
Γηρύονας, ἢ γίγαντας, ἢ τετρασκελῆ
κενταυροπληθῆ πόλεμον οὐκ ἐξήνυσα.

Vulgo satis inepte, *τρисωμάτους Τυφῶνας*. Sed *Τυφῶς* apud Atticos, quantum memini, non crescit in obliquis. *Τυφῶν'*, quod passim occurrit, in *Τυφῶν* mutandum est. Apud Ae-

- ΛΑ. οἴμοι κακοδαίμων, καταγελαῖς ἤδη σύ μου;
 ΔΙ. βούλει μάχεσθαι Γηρυόνη τετραπτίλῳ;
 ΛΑ. αἶ, αἶ.
 οἶαν ὁ κήρυξ ἀγγελίαν ἡγγειλέ μοι.
 ΔΙ. αἶ, αἶ· τίνα δ' αὖ μοι προστρέχει τις ἀγγελῶν;
 ΑΓ. Δικαιοπόλι. ΔΙ. τί ἐστίν; ΑΓ. ἐπὶ δεῖπνον ταχὺ 1085
 βάδιζε, τὴν κίστην λαβὼν καὶ τὸν χόα·
 ὁ τοῦ Διονύσου γάρ σ' ἱερεὺς μεταπέμπεται.
 ἀλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι·
 τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἐστὶν παρεσκευασμένα,
 κλῖναι, τράπεζαι, προσκεφάλαια, στρώματα, 1090
 στέφανοι, μύρον, τραγήμαθ', αἶ πόρναι πάρα,
 ἄμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἱτρία,
 ὀρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἀρμοδίου, καλαί.
 ἀλλ' ὥς τάχιστα σπεῦδε. ΛΑ. κακοδαίμων ἐγώ.
 ΔΙ. καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα. 1095

schylum Prom. 354. legerim: Τυφὼν, ἅπασιν ὅστις ἀντέστη θεοῖς.

[1083. ἡγγειλ' ἐμοί Brunckius. Ex Auctario.]

1084. προστρέχεις ἀγγελῶν Rav.

1086. κίστιν Schol. ad hunc locum et ad v. 961. edd.

Suidas in Χοᾷ. κίστην A. B. C. Rav. Brunckius. Pollux X.

136. Κίσται, καὶ κιστίδες, ὡς ἐν Ἀχαρνεῦσιν Ἀριστοφάνης.

Respexit grammaticus ad v. 1138. ubi κιστίδος non nisi per

jocum dicitur. In aliis locis semper exhibetur κίστη. Vide

inferius v. 1098. Eq. 1211. 1216. Vesp. 529. Pac. 666. Lys.

1184. Thesm. 284.

1086. Moris erat ut in Bacchi festo sacerdos ejus lau-

tam coenam pararet. Compellat eum in theatro sedentem hi-

strio Ran. 297. Ἱερεῦ, διαφύλαξον μ', ἵν' ὦ σοι ξυμπότης.

In Eq. 536. reposuerim, καὶ μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ θεᾶσθαι λιπα-

ρὸν παρὰ τῷ Διονύσῳ.

1091. στέφος Suidas in Ἱτρία.

1092. Athenaeus p. 646. C. Ἱτρίον· πεμμάτιον λεπτὸν

διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γεγόμενον. — Ἀριστοφάνης Ἀχαρ-

νεῦσι· Πλακοῦντες, σησαμοῦντες, Ἱτρία. Accentus incer-

tus est.

1095. Ἐπιγράφεσθαι, patronum adscisco, legitur et-

iam in Pac. 684. Sensus hujus loci talis fere videtur: jure (102)

κακοδαίμονα esse Lamachum, qui δαίμονα elegerit magnam

ξύγκλειε, καὶ δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω.

ΛΑ. παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὸν γύλιον ἐμοί.

ΔΙ. παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὴν κίστην ἐμοί.

ΛΑ. ἄλας θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα.

ΔΙ. ἐμοὶ δὲ τεμάχη· κρομμύοις γὰρ ἄχθομαι. 1100

ΛΑ. θρίον ταρίχους οἶσε δεῦρο, παῖ, σαπροῦ.

ΔΙ. κάμοι σὺ δημοῦ θρίον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ.

ΛΑ. ἐνεγκε δεῦρο τὴν πτερὰ τὴν τοῦ κράνους.

ΔΙ. ἐμοὶ δὲ τὰς φάττας γε φέρε, καὶ τὰς κίχλας.

ΛΑ. καλὸν γε καὶ λευκὸν τὸ τῆς στρουθοῦ πτερόν. 1105

ΔΙ. καλὸν γε καὶ ξανθὸν τὸ τῆς φάττης κρέας.

ΛΑ. ὦ ἄνθρωπε, παῦσαι καταγελῶν μου τῶν ὀπλων.

ΔΙ. ὦ ἄνθρωπε, βούλει μὴ βλέπειν εἰς τὰς κίχλας;

illam Gorgonem. Nihil in hoc versu mutat Suidas in Ἐπεγράφου.

1096. σύγκλειε vulgo.

1099. ἄλας θυμίτας (θυμητίδας Suidas) δούς ἐμοί Schol. ad v. 772. et Suidas in Περιίδου.

1101. οἶσε σαπροῦ δεῦρό μοι edd. οἶσε, παῖ, σαπροῦ δεῦρο C. οἶσε δεῦρο, παῖ, σαπροῦ A. B. Rav. Brunckius, accedente Suida in Θρία. παῖ et μοι permista habes v. 1099. παῖ et μου v. 1102.

1102. κάμοι δὲ δὴ σὺ, παῖ, θρίον edd. κάμοι δὴ σὺ, παῖ, θρίον C. κάμοι σὺ δὴ, παῖ, θρίον A. B. Brunckius. Carmini quidem satisfacit scriptura a Brunckio recepta: verum cum complura θρίων essent genera, veri simile est Dicaeopolidem non minus quam Lamachum id nominasse quod sibi afferri vellet. Itaque pro Brunckiano δὴ, παῖ, levi mutatione dedi δημοῦ, ex Eq. 954. Δημοῦ βοείου θρίον ἐξωπιημένον. Verba Pollucis VI. 57. de hoc cibi genere, non nihil emendatiora quam vulgo leguntur, apponam: Τὸ δὲ θρίον ὧδε ἐσκευάζε· στέαρ ὕειον ἐφθὼν λαβὼν μετὰ γάλακτος, ἐμίγνυ χονδροπαχῇ· συμφυράσας δ' αὐτὰ χλωρῷ τυρῷ καὶ λεκίθοις ὧων καὶ ἐγκεφάλοις, περιβαλὼν συκῆς φύλλον εὐώδει, ζωμῷ ὀρνιθείῳ ἢ ἐριφείῳ ἐνήψεν· ἔπειτα ἐξαιρῶν, ἀφῆρει τὸ φύλλον, καὶ ἐνέβαλλεν εἰς ἀγγεῖον μέλιτος ζέοντος. καὶ τὸ μὲν ὄνομα τῷ ἐδέσματι προσέθηκε τὸ φύλλον· ἡ δὲ μίξις πάντα ἐξ ἴσων δέχεται· τῶν δὲ λεκίθων, πλεῖον· ἐπεὶ πηγνύουσι καὶ συννιστᾷσι. Abest a lexicis χονδροπαχῆς.

1103. τῷ πτερῷ τῷ ἧ edd. velt.

- ΛΑ. τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων.
 ΔΙ. κάμοι λεκάνιον τῶν λαγῶν δὸς κρεῶν. 1110
 ΛΑ. ἀλλ' ἢ τριχοβρῶτες τοὺς λόφους μου κατέφαγον.
 ΔΙ. ἀλλ' ἢ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκυν κατέδομαι.
 ΛΑ. ὦ ἄνθρωπε, βούλει μὴ προσαγορεύειν ἐμέ;
 ΔΙ. οὐκ· ἀλλ' ἐγὼ χῶ παῖς ἐρίζομεν πάλαι.
 βούλει περιδόσθαι, κάπιτρέψαι Λαμάχῳ, 1115
 πότερον ἀκρίδες ἢ διόν ἐστιν, ἢ κίχλαι;
 ΛΑ. οἴμ', ὡς ὑβρίζεις. ΔΙ. τὰς ἀκρίδας κρίνει πολύ.
 ΛΑ. παῖ, παῖ, καθελὼν μοι τὸ δόρυ δεῦρ' ἔξω φέρε.
 ΔΙ. παῖ, παῖ, σὺ δ' ἀφελὼν δεῦρο τὴν χορδὴν φέρε.
 ΛΑ. φέρε, τοῦ δόρατος ἀφελκύσωμαι τοῦλυτρον. 1120
 ἔχ', ἀντέχου, παῖ. ΔΙ. καὶ σὺ, παῖ, τοῦδ' ἀντέχου.
 ΛΑ. τοὺς κιλλίβαντας οἶσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος.

1109. λοφεῖον, *cristulam*, Schol. pro varia lectione. (103)

1110. Hunc versum omisso δὸς allegat Pollux VI. 86. propter vocem λεκάνιον, quam inferius X. 76. ex Polyzelo profert:

Λεκανίῳ γὰρ ἐναπονίψει πρῶτον, εἴτ' ἐνεξεμεῖ.
 εἴτ' ἐνεκπλυνεῖ δὲ, καὶ ἐναποπατήσει, Μάνια.

Quae verba paullo aliter emendavit Bentleius in Epistola ad Hemsterhusium p. 229.

1111. τριχόβρωτες vulgo. τριχοβρῶτες Pollux II. 24. Suidas in ipsa voce. Utramque scripturam agnoscit Schol. Hesychius: Τρίχοβρος (sic)· θηρίδιον κατεσθίον τοὺς λόφους τῶν περικεφαλαίων.

1112. μίμαρκιν edd. Schol. et Suidas in Μίμαρις· μίμαρκυν A. B. C. Rav. Brunckius. Hanc scripturam exhibet Diphilus apud Athen. p. 401. A. Utramque agnoscunt grammatici. Hesychius: Μιλάρκης (sic)· λαγωῦ χορδή. Idem. Μιμάρκης· κοιλία καὶ ἔντερα τοῦ ἱερείου μεθ' αἵματος σκευάζόμενα. μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ λαγῶν αὐτῇ ἐχρῶντο· ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ ὄσ· ὁ δὲ Φερεικράτης παίζων καὶ ἐπὶ ὄνου φησί. Consentit Pollux VI. 56.

1122. τοὺς σκιλίβαντες Rav. Versum allegat Pollux X. 146. qui κιλλίβαντας inter σκεύη στρατιωτικὰ recenset. Scholiastae nostro sunt τρισκελῇ τινα σκευάσματα, ἐφ' ὧν ἐπιτιθέασιν τὰς ἀσπίδας, ἐπειδὴν κάμωσι πολεμοῦντες. Ultima verba ex mera conjectura adjecit grammaticus, cum non videret ideo a Lamacho posci τοὺς κιλλίβαντας, ut clypeum iis innixum emundaret. Inde est quod tum demum terribilem il-

- ΔΙ. καὶ τῆς ἐμῆς τοὺς κριβανίτας ἔκφερε.
 ΛΑ. φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον.
 ΔΙ. κάμοι πλακοῦντος τυρόνωτον δὸς κύκλον. 1125
 ΛΑ. ταῦτ' οὐ κατάγελῶς ἐστὶν ἀνθρώποις πλατύς;
 ΔΙ. ταῦτ' οὐ πλακοῦς δῆτ' ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκύς;
 ΛΑ. κατάχει σὺ, παῖ, τοῦλαιον ἐκ τοῦ χαλκίου.
 ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευξόμενον.
 ΔΙ. κατάχει σὺ τὸ μέλι. κἀνθάδ' εὐδηλος γέρων 1130
 κλάειν κελεύων Λάμαχον τὸν Γοργάσου.
 ΛΑ. φέρε δεῦρο, παῖ, θώρακα πολεμιστήριον.

(104) lum clypeum afferri jubet, cum τοὺς κιλλίβαντας in conspectu spectatorum rite collocarit. Tali instrumento utebantur pictores, teste Polluce VII. 129. Ἐφ' οὗ δὲ οἱ πίνακες ἐρεΐδονται ὅταν γράφονται, ξύλον ἐστὶ τρισκελές· καλεῖται δὲ ὀκρίβας καὶ κιλλίβας. Verum notissimus usus, ut opinor, erat ad mensam sustentandam. Hesychius: Κιλλίβαντες· τραπέζων βάσεις καὶ ὑποθέματα· ἢ τρισκελεῖς τράπεζαι.

1123. Verba τῆς ἐμῆς a Dicaeopolide δεικτικῶς dicuntur, digito ad κίστην admoto, vel ad ventrem, quae quidem Scholiastae sententia est.

Ibid. Panes κριβανίτας memorat noster etiam Γῆρα apud Athen. p. 109. F. unde in Plut. 765. κριβανιτῶν ὄραμαθῶν rescribendum videtur. Superius v. 87. βοῦς κριβανίτας ludens dixit. Panes ἰπνίτας et ἐσχαρίτας recenset Athenaeus p. 109. C.

1128. ἐν τῷ χαλκίῳ vulgo, quod post κατάχει minime Graecum est, licet diserte a Schol. agnoscatur, quem describit Suidas in Κατάχει. ἐκ τοῦ χαλκίου optime Pollux X. 92. Hesychius ex Eupolide: Χαλκίον μακρόν· τὴν ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν. Satis ridicule sistitur in scena Lamachus scutum oleo detergens, donec Dicaeopolidis imaginem reddat.

1129. ὄρῳ male A. Subauditur ἐν τῇ ἀσπίδι. Verba δειλίας φευξόμενον recte vertit Brunckius: *Reum timiditatis futurum*. Sic διώξομαί σε δειλίας Eq. 368.

1131. κελεύω vulgo, cum plena distinctione post γέρον. κελεύων B. Rav. Brunckius, ut in libro suo emendaverat Bentleius.

Ibid. Ut Clisthenem Sibyrtii filium superius v. 118. per jocos appellat noster, ita patrem Gorgasum Lamacho tribuit, qui revera Xenophanis filius erat, teste Thucydide VI. 8.

1132. φέρε, παῖ, δεῦρο Rav. Malim, φέρε δεῦρό μοι.

- ΔΙ. ἔξαιρε, παῖ, θώρακα καὶ μοῖ τὸν χόα.
 ΛΑ. ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.
 ΔΙ. ἐν τῷδε πρὸς τοὺς συμπότας θωρήξομαι. 1135
 ΛΑ. τὰ στρώματ', ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς ἀσπίδος·
 ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τὸν γύλιον οἴσω λαβών.
 ΔΙ. τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κιστίδος·
 ἐγὼ δὲ τοίματιον λαβών ἐξέρχομαι.
 ΛΑ. τὴν ἀσπίδ' αἶρου, καὶ βάδιζ', ὦ παῖ, λαβών. 1140
 νίφει. βαβαιάξ· χειμέρια τὰ πράγματα.
 ΔΙ. αἶρου τὸ δεῖπνον· συμποτικὰ τὰ πράγματα.
 ΧΟ. ἴτε δὴ χαίροντες ἐπὶ στρατιάν.
 ὥς ἀνομοίαν ἔρχεσθον ὁδόν.
 τῷ μὲν πίνειν στεφανωσαμένῳ· 1145
 σοὶ δὲ ῥιγῶν καὶ προφυλάττειν·
 τῷ δὲ καθεύδειν μετὰ παιδίσκης
 ὠραιοτάτης,
 ἀνατριβομένῳ γε τὸ δεῖνα.

1135. συμπότας vulgo ante Brunckium. Versum omit. (105)
 tit A.

1137. 1138. Hos versus diverso ordine quam vulgo
 leguntur non male exhibet Rav. Neutrum agnoscit A.

1138. κίστιδος vulgo. κιστίδος penacutē Pollux X. 136.
 et Suidas diserte in Κίστις. Ita κλίνη, κλινὶς, τήθη, τηθίς.

1141. Hunc versum omittit Rav. sequentem A.

1142. συμποτικὰ vulgo ante Brunckium.

1145. Subauditur ἰτητέον, τρεπτέον, βαδιστέον.

1146. ῥιγῶντι προφυλάττειν edd. ῥιγοῦν καὶ προφυλάτ-
 τειν A. Brunckius. ῥιουγνῶν καὶ προφυλάττειν C. ῥιγῶν καὶ
 προφυλάττειν B. Rav. Doricas formas ab Atticis usurpatas,
 διψῆν, πεινῆν, ῥιγῶν, saepe mutarunt librarii. De ῥιγῶν
 vide Brunckium ad Av. 935.

1147. τῷδε καθεύδειν Brunckius. ὧδε καθεύδειν C.
 unde οὐδὲ conjeceram. Verum recte se habere videtur vul-
 gata. In rerum diversarum collatione, post transitum a prio-
 re ad posteriorem, saepe redit oratio ad priorem. Exemplo
 erunt tres primi versus hujus fabulae et Plut. 751 — 759.

1149. ἀνατριβομένῳ γε τὸ δεῖνα vulgo, consentiente
 Rav. Versum ex ingenio ita refinxit Brunckius: σοὶ δ' ἀνα-
 τρίβειν γε τὸ δεῖνα: in qua scriptura perperam usurpatur
 activa forma. Nimis obscoena sunt quae contra vulgatam (106)

Ἀντίμαχον τὸν Ψακάδος, 1150
τὸν μέλεον τῶν μελέων ποιητὴν,
ὥς μὲν ἀπλῶ λόγῳ, κακῶς
ἐξολέσειεν ὁ Ζεὺς·
ὅς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα Δή-
ναια χορηγῶν, ἀπέκλεισ' ἄδειπνον· 1155
ὃν ἔτ' ἐπίδοιμι τευθίδος
δεόμενον, ἢ δ' ὠπτημένη,

scripturam disputavit Brunckius, quam ut in eo confutando operam meam impendam. Remitto lectorem ad Vesp. 739. 1341. ubi fere similia leguntur.

1150. Ψεκάδος B. Suidas in Ἀντίμαχος. Ψεκάδα Suidas in Τευθίδες et Ψεκάς. Ψακάδα legisse videtur Schol. Ψακάδος Rav. ut vulgo. Ad Nub. 1022. ὁ ψαδακὸς λεγόμενος habet Scholiorum ed. Aldina, ὁ ψεκάς λεγόμενος aliae, ὁ ψεκάδος λεγόμενος ex Schol. Suidas in Ἀντιμάχου.

1151. τὸν ξυγγραφῇ, τὸν μελέων τὸν ποιητὴν edd. vett. τὸν ξυγγραφῇ, τῶν (τῶν Portus) μελέων τὸν ποιητὴν edd. recentiores. τὸν ξυγγραφῇ, τὸν μελέων ποιητὴν A. B. C. Brunckius. τὸν ξυγγραφῇ, τῶν μελέων ποιητὴν Val. Rav. Verba Ἀντίμαχον τὸν συγγραφέα interpretationi suae praefigit Scholiastes. μέλεον pro μελέων conjiciunt Kusterus aliique. Ex tanta diversitate eam retinui scripturam quam repraesentant Vaticanus et Ravennas, mutato ξυγγραφῇ, quod ex glossemate irrepsisse videtur, in μέλεον. Ludit poeta in similitudine vocum μέλος et μέλεος. Trisyllabum μελέων in chori carmine usurpatur Av. 744. 750. Conferendus Antiphanes apud Athen. p. 643. E.

Οἱ νῦν δὲ κισσόπληκτα, καὶ κορηναῖα, καὶ ἀνθρεσιπότατα μέλεα μελέοις ὀνόμασι ποιοῦσιν, ἐμπλέκοντες ἄλλότρια μέλη.

1155. ἀπέλυσ' ἄδειπνον edd. ἀπέλυσεν ἄδειπνον A. B. C. Schol. ἄδειπνον ἀπέλυσεν Suidas in Τευθίδες. ἀπέκλεισε δειπνῶν Rav. ἀπέκλεισε δειπνῶν altera scriptura apud Scholiasten.

1156. ὃν γ' ἔτ' ἐπίδοιμι edd. ὃν ἔτ' ἴδοιμι Suidas in Τευθίδες. ὃν ποτέ γ' ἐπίδοιμι Brunckius. ὃν ἔτ' ἐπίδοιμι A. B. C. Rav. Suidas in Ψεκάς.

1158. ἐπὶ τραπέζῃ vulgo. ἐπὶ τραπέζῃς Suidas in Τευθίδες et Ψεκάς. Dativus est in Eq. 783. Ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὗ (107) φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως. Thesm. 1182. Καθεζομένη δ' ἐπὶ τοῖσι γόνασι τοῦ Σκύθου.

σίζουσα, πάραλος, ἐπὶ τραπέζης κειμένη,
 ὀκέλλοι· κατὰ μέλλοντος λαβεῖν 1160
 αὐτοῦ, κύων ἀρπάσασα φεύγοι.
 τοῦτο μὲν αὐτῷ κακὸν ἔν·
 καὶ ἕτερον νυκτερινὸν γένοιτο·
 ἡπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ 1165
 ἱππασίας βαδίζων,
 εἶτα κατὰξειέ τις αὐ-
 τοῦ μεθύων τῆς κεφαλῆς Ὀρέστης
 μαινόμενος· ὁ δὲ λίθον λαβεῖν
 βουλόμενος, ἐν σκότῳ λάβοι
 τῇ χειρὶ πελεθὸν ἀρτίως κεχεσμένον 1170

1161. ἀρπάσας φάγοι Suidas in Τευθίδες et Ψεκάς.

1165. Hesychius: Ἠπιαλῶν· δῖγῶν· τὸ γὰρ πρὸ τοῦ
 πυρετοῦ δῖγος, ἡπιάλῳ φασιν. Noster secundis Thesmopho-
 riazusis apud Schol. ad Vesp. 1038. Ἀμα δ' ἡπιάλον πυρε-
 τοῦ προδρόμον.

Ibid. βαδίζει Suidas in Ἠπιάλος, unde forsan conje-
 ceris, βαδίζοι· κατὰ. Verum receptam scripturam, de qua
 dixi superius ad v. 335. diserte tuetur Schol. a Kustero emen-
 datus: Ἠπιαλῶν δὲ εἶπε καὶ βαδίζων, ἀντὶ τοῦ, ἡπιαλοῦν-
 τος καὶ βαδίζοντος.

1167. τὴν κεφαλὴν Rav. τῆς κεφαλῆς, ut vulgo, Schol.
 diserte, quae scriptura repraesentatur superius v. 1180. Vesp.
 1428. Pac. 71. et subinde apud alios scriptores. Nempe
 subauditur τὸ ὅσπου· quod enim dixit Lucianus Timone
 p. 161. Κατέαγα τοῦ κρανίου, non magis Atticum est quam
 ἵπτατο, ἀπαντῶμενος, καθεσθεις, et reliqua portenta, quae
 Lexiphani suo exprobrat. Cum vero dixerit Plato Gorgia
 p. 320. D. Κἂν τινα δόξη μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγένοι
 δεῖν, in hoc nostri loco pro αὐτοῦ non mihi displiceret αὐ-
 τόν. Lucianum et Platonem allegavit Thomas Magister in
 Καταγῆναι.

1168. ὁ δὲ λίθον βαλεῖν A. C. edd. ὁ δ' αὖ λίθον βα-
 λεῖν Brunckius. ὁ δὲ λίθον λαβεῖν B. Rav.

1170. σπέλεθον metro repugnante A. C. Schol. ad Eccl.
 595. Suidas in Σπέλεθος. De his vocibus, quarum altera est
 Attica, altera recentioris Graecitatis, accurate, ut solet,
 disputavit Piersonus ad Moerin p. 310. quem tamen fugit ex
 emendatione Kusteri profectum esse τῶν δὲ σπελέθων Eccl.

ἐπάξειεν δ' ἔχων τὸν μάρμαρον,

καῖπειθ' ἁμαρτῶν βάλοι Κρατῖνον.

ΑΓ. ὦ δμῶες, οἱ κατ' οἶκόν ἐστε Λαμάρχου,

ὔδωρ, ὔδωρ ἐν χυτριδίῳ θερμαίνετε, 1175

ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε,

ἔρι' οἰσυπηρὰ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν.

ἄνῆρ τέτρωται χάρακι, διαπηδῶν τάφρον,

καὶ τὸ σφυρόν παλινόρρον ἐξεκόκκισε,

καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσὼν, 1180

καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος.

πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου πεσὼν

πρὸς ταῖς πέτραισι, δεινὸν ἐξηύδα μέλος·

ὦ κλεινὸν ὄμμα, νῦν πανύστατόν σ' ἰδὼν

596. ubi veteres libri τῶν σπελέθων habent, καὶ τῶν σπελέθων Brunckius.

(108) 1171. ἐπαῖξειεν edd. vett. pleraeque. ἐπαῖξειε vett. quaedam cum recentioribus. ἐπάξειεν Brunckius ex A. B.

1175. ἐν χυτρίῳ vulgo. ἐν χυτριδίῳ Rav. Dawesius p. 204. Brunckius.

1176. ἔργ' οἰσυπηρὰ A. B. C. edd. vett. ἔρι' οἰσυπηρὰ Schol. Pollux VII. 28. et alii. Versum vacuo spatio relicto omittit Rav.

Ibid. λαμπάδια, contra metrum, Suidas in ipsa voce, sed non recto litterarum ordine. Hesychius: Λαμπάδιον· τὴν λεπτὴν κειρίαν, ἣ ἐπιδοῦσιν. Inter medici instrumenta memorat Pollux X. 149.

1177. ἄνῆρ vulgo, sine articulo.

1179. παλινόρον vulgo, consentiente Suida in ipsa voce. Hesychius inter Παλινώρους et Παλίους: Παλίνωρον [ἐξεκόκκισεν]. εἰς τοῦπίσω ἐξέκλασεν καὶ ἐξέβαλεν· ἀπὸ τῶν ἐκκοκκισομένων ῥοιῶν. Cum ad Homericum παλινόρρος Il. Γ. 33. quod habet Aesch. Agam. 159. respicere videatur poëta, dedi παλινόρρον, quod a recepta scriptura non multum abscedit. Philetaero comico ἀμπαλίνωρος tribuitur ab Hesychio et Suida in ipsa voce. Hinc fortasse hoc loco παλίνωρον scribendum erat.

Ibid. ἐξεκόκκισεν vulgo ante Brunckium. ἐξεκόκκυσε legisse videtur Schol. ἐξεκόμισε Suidas in Παλινόρον.

1182. Vide Plut. 277. et meam annotationem ad v. 335. Noster apud Pollucem VII. 67. Ἀλλὰ, τὸ στρόφιον λυθὲν, τὰ κάρυά μου ξέπιπτε.

λείπω φάος γε τοῦμόν· οὐκέτ' εἴμ' ἐγώ. 1185

τοσαῦτα λέξας, εἰς ὑδρορρόην πεσών,

ἀνίσταται τε καὶ ξυναντᾷ δραπέταις

λησταῖς, ἐλαύνων καὶ κατασπέρχων δορί.

ὁδὶ δὲ καὐτός· ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.

ΛΑ. ἀταταταταί. 1190

στυγερὰ τάδε γε κρυερὰ πάθεα.

τάλας ἐγὼ, διόλλυμαι,

δορὸς ὑπὸ πολεμίου τυπεῖς.

ἐκεῖνο δ' αἰακτὸν, οἰμωκτὸν ἄν γένοιτό μοι, 1195

Δικαιοπόλις εἴ μ' ἴδοι τετρωμένον,

κατ' ἐγγάνοι ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν.

ΔΙ. ἀταταταταί.

τῶν τιθίων, ὥς σκληρὰ καὶ Κυδώνια.

φιλήσατόν με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω, 1200

τὸ περιπεταστὸν κάπιμανδαλωτόν·

1187. 1188. ξυναντᾷ δραπέταις, ληστὰς ἐλαύνων vulgo. (109)

1189. Ita Vesp. 1360. 'Οδὶ δὲ καὐτός· ἐπὶ σὲ κα' μ' εἰ-
κε θεῖν. Av. 1718. 'Οδὶ δὲ καὐτός ἐστιν· ἀλλὰ χορὴ θεᾶς.

1190. 1198. ἀτταπαττατά vulgo in priore loco, ἀτ-
ταλαττατά in altero. ἀτταταῖ, ἀτταταῖ Rav. utrobique. ἀττα-
ταταταί Suidas in 'Εποποιῖ.

1195. ἐκεῖνο δ' οὖν αἰακτὸν ἄν (ἄν γ' Brunckius) οἰ-
μωκτὸν ἄν γένοιτό μοι edd. ἐκεῖνο δ' οὖν αἰακτὸν, οἰμωκτὸν
γένοιτ' ἄν μοι B. Recepi scripturam quam habent A. C. Rav.
Eodem carminis genere usus est noster in Av. 851. 895. Lys.
616. (ubi delendum γε) 639. nec dissimiles sunt hujus fabu-
lae 300. 346.

1196. Δικαιοπόλις γὰρ εἴ μ' ἴδοι vulgo. Δικαιοπόλις
ἄν μ' ἴδοι Rav. Similes versus sunt Ran. 394. Nub. 1154.
1155.

Βοάσομαι τᾶρα τὰν ὑπέρτονον
βοάν. ἰὼ, κλάετ', ὠ' βολοσιτάται.

1197. κατεγγάνοι γε ταῖς ἐμαῖσιν ἄν τύχαις vulgo. κατ'
ἐγγανεῖται ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν Rav. κατεγγάνοι, nihili vocem,
diserte agnoscit Schol. Metrum est ut in v. 1161. 1172. 1202.
Haec omnia vulgo aliter distinguuntur.

1201. κάπιμανδαλωτόν ἄν edd. ante Brunckium, qui
ἄν mutavit in αὖ. Neutram particulam agnoscunt A. B. C.
Rav. Similes sunt Ran. 398. 399. 401. 403. 405. Καπ' εὐ-

τὸν γὰρ χόα πρῶτος ἐκπέπωκα.

ΛΑ. ὦ συμφορὰ τάλαινα τῶν ἐμῶν κακῶν.

ἰὼ, ἰὼ, τραυμάτων ἐπωδύνων.

1205

ΔΙ. ἰὴ, ἰὴ, χαῖρε Λαμαχίππιον.

ΛΑ. στυγερός ἐγώ. ΔΙ. μογερός ἐγώ.

ΛΑ. τί με σὺ κυνεῖς; ΔΙ. τί με σὺ δάκνεις;

ΛΑ. τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ συμβολῆς βαρείας.

1210

ΔΙ. τοῖς Χουσί γάρ τις συμβολὰς ἐπράττετο;

τελεία τὸν τε σανδαλίσκον. 407. Ἀζημίους παίζειν τε καὶ χορεύειν. 409. 410. 412.

- (110) *Ibid.* Hesychius: Μανδαλωτόν· φίλημα ποιὸν οὕτω καλεῖται. Huc potius respexisse videtur grammaticus quam ad Thesm. 132. Cum diversa φιλημάτων genera essent περιπεταστὸν et μανδαλωτόν, pro κᾶπιμανδαλωτόν, quod agnoscit Suidas in Περιπεταστὸν, malim καὶ τὸ μανδαλωτόν. Tertium genus Χύτρα memoratur ab Eunico apud Pollucem X. 100. Λαβοῦσα τῶν ὠτων φίλησον τὴν χύτραν.

1202. τὸν γὰρ χόα νῦν πρῶτος ἐκπέπωκά γε edd. νῦν et γε omittunt A. C. Rav. Brunckius. γε non agnoscit B. qui νῦν habet.

1203. συμφορὰ vulgo ante Brunckium.

1206. ὦ χαῖρε, Λαμαχίππιον vulgo. χαῖρε, Λαμαχιππίδιον Rav.

1208. κινεῖς contra metrum A. B. Schol. pro varia lectione. Male vertit Brunckius: Blande compellas. Dicaeopolis Lamachum osculatur, qui eum indignabundus remordet.

1210. τῆς ἐν μάχῃ νῦν συμβολῆς B. edd. νῦν omittunt A. C. Rav. Brunckius. Similes versus sunt Vesp. 248 — 272. (a Brunckio indicati) Eq. 757. 758. 837. 838. Lys. 256. 258. 271. 273. Ran. 396. Nub. 1212. Ἀλλ' εἰσάγων σε βούλομαι πρῶτον ἐστιᾶσαι.

1211. Ad haec Brunckius: Ludit in ambiguitate vocis quae conflictum, et symbolas significat, id est, pecunias quae conjectabantur ab iis qui communi sumtu erant una coenaturi. Nefas autem fuisset symbolam ab aliquo exigere qui ad solemne convivium, qualia in festis agitabantur, fuisset invitatus. Lepidi exstant hanc in rem Eubuli Comici versus apud Athen. p. 239. A.

Ὁ πρῶτος εὐρῶν τ' ἀλλότρια δειπνεῖν ἀνὴρ,
δημοτικὸς ἦν τις, ὥς ἔοικε, τοὺς τρόπους·
ὅστις δ' ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τίν' ἢ ξένον
καλέσας, ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο,
φυγὰς γένοιτο, μηδὲν οἴκοθεν λαβών.

- ΛΑ. ἰὼ, ἰὼ, Παιὼν, Παιὼν.
 ΔΙ. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον Παιώνια.
 ΛΑ. λάβεσθέ μου, λάβεσθε τοῦ σκέλους· παπαί·
 προσλάβεσθ', ὦ φίλοι. 1215
 ΔΙ. ἐμοῦ δέ γε σφῶ τοῦ πέους ἄμφω μέσου·
 προσλάβεσθ', ὦ φίλοι.
 ΛΑ. ἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος,
 καὶ σκοτοδιनिῶ.
 ΔΙ. καὶ γὰρ καθεύδειν βούλομαι, καὶ στύομαι, 1220
 καὶ σκοτοβινιῶ.
 ΛΑ. θύραζέ μ' ἐξενέγκατ' εἰς τοῦ Πιττάλου,
 παιωνίαισι χερσίν.

1212. Παιᾶν, Παιᾶν vulgo, quam formam, ni fallor, non usurpant comici. Vide inferius v. 1223. Eq. 408. 1318. (111) Pac. 453. 454. (ubi male vulgo παῖειν legitur) 555. Av. 1763. Thesm. 311. 1035. Plut. 636. In Vesp. 874. vulgo legitur Ἰήιε Παιᾶν, quod non temere mutatum velim.

1213. ἀλλ' οὐχὶ νῦν γε σήμερον Rav. Noster Eccl. 982. Ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τὰς ὑπερεξηκοντέτεις. 991. Ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ κρησέραν αἰτούμεθα. In Plut. 993. malim: Ἀλλ' οὐχὶ νῦν ἔθ' ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει.

1215. 1217. προσλάβεσθέ μ' soloece C. in priorē loco, et edd. utrobique. προσλάβεσθ' A. B. C. in posteriore loco, Schol. diserte, Brunckius. Noster Pac. 9. Ἄνδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν. Lys. 202. Καταθεῖσα ταύτην, προσλαβοῦ μοι τοῦ κάρου.

Ibid. ὦ φίλοι Rav. utrobique.

1221. σκοτοδιनिῶ B. edd. σκοτοβινιῶ C. Rav. Brunckius. Hunc versum et superiorem omittit A.

1222. εἰς τοῦ Πιττάλου Rav. in qua scriptura abundare videtur articulus. Conferenda εἰς Φιλοκτήμονος Vesp. 1250. εἰς Κλεισθένους Lys. 622. εἰς Ὀρσιλόχου 725. εἰς Φαινεστίου Antiphanis apud Athen. p. 15. A. ἐξ Αἰσχινάδου Pac. 1154. ἐκ Πατροκλέους Plut. 84. ἐν Κρατίνου Eq. 400. ἐν Καλλιπίδου nostri apud Pollucem X. 29. ἐν Φαίακος Eupolidis apud Athen. p. 106. B. Ita semper Attici, si bene memini. Alii omnes hoc loco habent εἰς τὸν Πιττάλου, ubi perperam εἰς de persona dicitur. Brunckius quidem οἶκον subaudiri censet: sed aedes Atticis sunt οἰκία. Οἶκος conclave est in quo coenabant veteres: verum hanc distinctionem neglexerunt recentiores. His animo perpensis, induxi scriptu-

- ΔΙ. ὥς τοὺς κριτάς μ' ἐκφέρετε. ποῦστιν ὁ βασιλεύς;
ἀπόδοτέ μοι τὸν ἀσκόν. 1225
- ΛΑ. λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτά.
- ΔΙ. ὁρᾶτε τουτονὶ κενόν; τήνελλα καλλίνικος.
- ΧΟ. τήνελλα δῆτ', εἴπερ καλεῖς γ', ὦ πρέσβυ, καλλίνικος.
- ΔΙ. καὶ πρὸς γ' ἄκρατον ἐγγέας, ἄμυστιν ἐξέλαψα.
- ΧΟ. τήνελλά νυν, ὦ γεννάδα· χῶρει λαβὼν τὸν ἀσκόν. 1230
- ΔΙ. ἔπεσθέ νυν ἄδοντες ὦ· τήνελλα καλλίνικος.
- ΧΟ. ἀλλ' ἐψόμεσθα σὴν χάριν, [τήνελλα καλλίνικος,]
τήνελλα καλλίνικον ἄδοντες σὲ καὶ τὸν ἀσκόν.

ram quae vulgo repraesentatur in Vesp. 1432. Erunt qui malint utroque loco, ὥς τοὺς Πιτιάλου. Vide v. 1032.

- (112) 1224. Pollux VIII. 90. ex Aristotele: Ὁ δὲ βασιλεύς μυστηρίων προέστηκε μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν, καὶ Ἀθηναίων, καὶ ἀγῶνων τῶν ἐπὶ λαμπάδι. Lenaeis actam esse hanc fabulam ex v. 504. satis constat. Dionysia in ἄστει curabat Archon ἐπώνυμος.

1226. ὀδύρτα vulgo, penacutē, quod pro Ὀδύρση, Θρακικῇ, dictum inepte censet Schol. ὀδύρτη Brunckius ex Suida in Ὀδύρση. ὀδυρτά recte Rav. Adjectivum est pro adverbio.

1227. Vide Av. 1764. ubi Archilocheum τήνελλα καλλίνικος iterum usurpat poeta. Carmen τρίτροπον erat, auctore Schol. ad Pind. Olymp. IX. 1. Initium fuisse videtur:

ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες,
αὐτός τε, κίόλαος, αἰχμητὰ δύο·
τήνελλα καλλίνικος.

1228. εἴπερ καλεῖς, πρέσβυ edd. εἴπερ καλεῖς, ὦ πρέσβυ A. C. Brunckius. εἴπερ καλεῖς γ', ὦ πρέσβυ Rav. Versum omittit B. ὦ πρέσβυ etiam Schol.

1230. τήνελλα νῦν vulgo. τήνελλα νῦν γ' Rav. quae scriptura ad νῦν encliticum alludit. Sed νῦν encliticum nunquam a nostro corripitur. Vide Eq. 1218. ubi non male legeretur ὁρᾶς τάδ' ;

Ibid. ὦ ἀγεννάδα edd. ὦ γεννάδα A. B. C. Rav. Brunckius. Ita jampridem emendaverat Scaliger.

1231. ὦ sequentibus conjungit Brunckius. Noster Lys. 350. Ἔασον ὦ. τουτὶ τί ἦν; ὦ νδρες πονωπόνηροι. Sed malim, ἔπεσθέ νυν ἄδοντες οὖν.

1232. Verba uncinis inclusa ex conjectura inserui.

INDEX SCRIPTORUM.

Aeschines orator 10.

Aeschylus.

— Agamemnon 55. 57. 68. 84. 124.

— Choephorae 56.

— Eumenides 57.

— Prometheus 117.

— Septem ad Thebas 57. 107.

Alcaeus 102. 103.

Alexis 11. 30. 39. 58. *bis*. 87. 105. 120.

Amphis 11.

Anacreon 96. *bis*.

Anaxandrides 111.

Anaxilas 17.

Andocides 81.

Antiphanes 11. 12. 28. 82. 113. 122. 127.

Archilochus 128.

Aristophanes.

— Aves 5. 9. *bis*. 11. 12. 15. *quater*. 16. *bis*. 17. *quater*. 19. 20. *saepius*. 25. 26. *ter*. 27. *quater*. 28. *bis*. 30. 35. 36. 37. 39. 40. *saepius*. 41. 55. 58. 59. 68. 71. 72. 74. *bis*. 77. 84. 85. 89. 91. *ter*. 97. 108. 110. 112. 122. *bis*. 125. *ter*. 127. 128.

— Ecclesiazusae 6. *ter*. 10. 13. 15. 17. *bis*. 19. *ter*. 21. *saepius*. 24. 25. *quater*. 27. *saepius*. 33. 34. 35. 39. 40. *quater*. 49. 56. 63. *ter*. 70. 78. 87. 88. 94. 97. 104. 111. *ter*. 124.

— Equites 5. *bis*. 6. *ter*. 9. 10. 15. 16. 17. 20. 22. *ter*. 23. 25. *quater*. 26. *ter*. 27. 30. *ter*. 33. 34. *bis*. 36. *ter*. 38. 40. 43. 44. *ter*. 46. *bis*. 48. 53. 56. *bis*. 58. 61. 62. 66. *ter*. 70. 71. 72. 73. *bis*. 74. *bis*. 78. 79. *bis*. 82. 83. 84. 86. 87. *bis*. 88. *bis*. 90. 91. 92. 94. *quater*. 103. 107. 114. *ter*. 117. *ter*. 120. 122. 126. 127. *ter*. 128.

ARIST. ACHARN.

Aristophanes.

— Lysistrata 6. 7. 10. 11. 14. 17. 19. 20. *quater*. 21. 23. 24. 25. 26. *quater*. 27. *ter*. 30. 35. 38. 39. 40. *saepius*. 41. *bis*. 43. 45. 53. 63. 68. 70. 71. 79. 83. 87. *bis*. 89. *bis*. 90. *bis*. 91. 93. *bis*. 102. *ter*. 106. 110. 112. 113. 114. *bis*. 117. 125. *quater*. 126. *quater*. 127. *ter*. 128.

— Nubes 5. 6. 7. 9. 17. *bis*. 19. 20. *quater*. 25. 26. *quater*. 27. *bis*. 29. *bis*. 36. *quater*. 40. 43. 44. *bis*. 60. 66. *saepius*. 68. 70. 74. *bis*. 80. 83. 88. *bis*. 93. *ter*. 94. 107. 111. *bis*. 112. 113. *bis*. 114. 122. 125. *bis*. 126.

— Pax 6. 9. *bis*. 10. 11. 12. 13. 17. *ter*. 18. 19. 20. *ter*. 26. *bis*. 27. 28. 29. *bis*. 30. 32. 34. *bis*. 35. 36. 41. 42. *quater*. 43. 44. 45. *bis*. 49. 50. 52. 53. *bis*. 55. 56. 60. 64. 66. 70. 72. 73. 78. 79. *bis*. 87. 90. 92. *bis*. 93. 94. 99. 100. 107. 110. *bis*. 111. *ter*. 113. 114. 117. *bis*. 123. 127. *saepius*.

— Plutus 8. 15. 21. *ter*. 27. *ter*. 30. *saepius*. 35. *bis*. 36. 44. 45. *bis*. 49. 52. 54. *bis*. 68. 70. 73. 80. 81. 83. 84. *bis*. 85. *bis*. 93. 94. *ter*. 112. 114. 120. 121. 124. 127. *ter*.

— Ranae 6. *quater*. 7. 8. 11. 17. 19. *bis*. 21. *quater*. 24. 25. *ter*. 27. *saepius*. 30. 34. *ter*. 40. *bis*. 42. 44. 48. *bis*. 49. 51. *bis*. 55. *saepius*. 57. 60. 64. 66. *bis*. 68. 70. 71. *quater*. 77. *bis*. 79. 85. *bis*. 89. 91. 92. 94. *ter*. 104. 114. 117. 125. *saepius*. 126. *quater*.

— Thesmophoriazusae 10. *bis*. 16. 17. 21. *saepius*. 22. 23.

26. *ter.* 27. *ter.* 28. 29. 30. 36.
37. *bis.* 39. 40. *bis.* 43. 48. 51.
bis. 55. *ter.* 56. 59. 66. 67.
72. 73. 79. 80. 84. 94. *bis.*
110. 114. *bis.* 117. 122. 127.
bis.
- Aristophanes.
— *Vespae* 5. 6. *quater.* 8. 9.
bis. 10. 15. 18. 20. *saepius.* 21.
quater. 22. 24. 25. *bis.* 26. *bis.*
27. *quinquies.* 28. *bis.* 29. 30.
bis. 32. 34. 36. *bis.* 39. *bis.*
40. *ter.* 41. 44. *quater.* 45. *ter.*
50. 51. 55. *bis.* 56. *bis.* 61. 64.
66. *bis.* 67. *ter.* 68. 70. 73. 77.
bis. 79. 82. 83. *bis.* 84. 87. 92.
ter. 93. 94. 100. *bis.* 101. 109.
bis. 113. 114. *bis.* 117. 123.
125. 126. 127. *bis.* 128.
— *Ἀναγνώρων* 55.
— *Γήρας* 120.
— *Δαιταλεῦσιν* 81. 82.
— *Ἡρώδι* 71.
— *Ὀλκασιν* 44. 80.
— *Fragm. incert.* 41. 58. 61.
74. 124.
- Athenaeus 54. 100.
Cicero ad Atticum 62. 68. 76.
— *Orator ad M. Brutum* 62.
Crates 30.
Cratinus 30. 46. *bis.* 67. 76. 77.
106.
Damoxenus 71.
Demosthenes pro Ctesiphonte 37.
bis.
— *adv. Leptin.* 69. 81.
— *in Mid.* 37.
- Ephippus 38.
Epicharmus 86. 91. 94. 102.
Eubulus 126.
Euphron 38.
Eupolis 14. 20. 28. 69. *sq.* 73.
Euripides.
— *Alcestis* 41. *bis.* 84. *bis.*
100.
— *Bacchae* 41. 50. 95.
— *Cyclops* 56.
— *Electra* 70. 83. 84.
— *Hecuba* 48. 65. 107. 115.
— *Helena* 13. 90.
— *Heraclidae* 41.
— *Hercules furens* 37. 41. 116.
— *Hippolytus* 41. 71.
— *Ion* 41.
— *Iphigenia Aulidensis* 41. 68.
71.
- Euripides.
— *Iphigenia Taurica* 23. 71.
115. *bis.*
— *Medea* 84.
— *Orestes* 41. *bis.* 59. 65.
— *Peliades* 19.
— *Phoenissae* 26. 41. 56. 111.
— *Rhesus (incerti auctoris)*
57. 83. 111.
— *Supplices* 39. 41. 83.
— *Telephus* 6.
— *Troades* 115.
- Hegesippus 69.
Hermippus 21.
Hesychius 5. 8. 31. 34. *bis.* 44.
48. 58. *sq.* 64. 65. 77. 80. 92.
115. 119.
Homerus 32. 84. *saepius.*
Lucianus 123.
Macho 17. 28. 111.
Menander 10. 51. 71.
Metagenes 17.
Pherecrates 19. 29. 30. *bis.* 43.
64. 77. 81. 83. 105. 106.
Philemo 28. 71.
Philetaerus 124.
Phoenix Colophonius 60.
Plato Apol. Socr. 10. *Conviv.*
69. 84. *Critia* 45. *Epist.* 102.
Euthyd. 84. *Gorg.* 40. 68. 113.
123. *de Legg.* 84. *de Re-*
publ. 68. *bis.* 69. *Phaedon.*
102. *Phaedr.* 48. *Theaet.*
112.
Plato Comicus 6. 15. 17. 18. 67.
sq. 100.
Plutarchus 61. 67.
Pollux 50 53. 118.
Polyzelus 119.
Posidippus 11.
Sallustius 69.
Sannyrio 54.
Sappho 100. 103.
Scholiastes ad Aristophanis *Ly-*
sistr. 47.
Scolia 84. 109.
Sophocles.
— *Ajax* 51. 65. 67. 95.
— *Electra* 41. 84.
— *Oedipus Coloneus* 41. *bis.*
84. *quater.*
— *Oedipus Tyrannus* 6. 41.
56. 64. 84. 105.
— *Philoctetes* 19. 41. 71. 84.
112.

Sophocles.
 — Trachiniae 41. 66. 71. 94.
 99. *ter.*
 Sotades 39.
 Stephanus Byzantinus 33.
 Strattis 12.
 Suidas 68. 99. 103.
 Theocritus 87. 91.
 Theopompus 41. 78.

Timocles 107.
 Timocreon 62.
 Thucydides 12. 13. 24. 35. 40.
 59. 69. *bis.*
 Xenophon.
 — Anabasis 69.
 — Cyropaedia 69. 105.
 — Memorabilia S. 24.
 — Respubl. Ath. 58.
 — Venat. 69.

INDEX GRAECUS.

A.

"Αγαμαι καρδίας 57.
 ἀδικειμένος 102.
 ἀεὶ et ἤδη confusa 116.
 ἀθάνατος prima producta 10.
 correpta 11.
 ἄθροος 8.
 "Αἶδος κυνέη 48.
 αἰέλουρος, αἰλουρος 99.
 αἶκα Dorice pro εἶαν 83.
 ἀλάβαστος, ἀλάβαστρος 114.
 ἀλλὰ γὰρ 86. ἀλλὰ — γὰρ 30.
 ἀλλὰ — γε 10.
 ἀλλ' ὅμως in fine orationis 106.
 ἀλλ' οὐδὲ pro ἀλλ' οὐ 64.
 ἀλλ' οὐτι χαίρων 64.
 ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ 127.
 ἀλλ' ὡς γενέσθω 115.
 αμ et εμ confusa 90.
 ἀμηγέπη 70.
 ἀμπεπαρμένος 111.
 ἀναβαίνειν 83.
 ἀναπαρῶ 111.
 ἀνασεῖειν βοῆς 44.
 ἀνῆρ, τῶνδρες, τᾶνδρες 87.
 ἀνήσειν τῆς βοῆς 44.
 ἀντεκκλέπτειν τί τινος 61.
 ἀνύσας τι 66.
 ἀνύω 66.

ἄξιος cum dativo 73.
 AO Dorienses in terminationibus
 verborum in A longum contra-
 hunt 102.
 ἀπανθρακίζειν 77.
 ἀπέκειξαν 98.
 ἀπεμορξάμην 80.
 ἀποβολιμαῖος 50.
 ἀποθριάζειν 24.
 ἀποκρίνεσθαι pro ἀπολογεῖσθαι
 72.
 ἀπολιγαίνειν 108.
 ἀποπλίσσομαι 32.
 ἀτὰρ — γε 53.
 αὐ suspectum 16.
 αὐριον et εἰς αὐριον 25.
 ἀφαιρεῖσθαι cum accus. pers. 55.
 ἀφίεσθαι et λύεσθαι differunt
 25.
 ἀφνῶν τιμὴ 74.
 Ἀχαία 80.
 ἀχάνη 17. de prosodia 18.
 ἄωρίαν 8.

B.

Βαλλήναδε, Παλλήναδε 33.
 βάμμα Σαρδιανικόν 18.
 Βασιλέως ὀφθαλμός 15.

βλέπειν θυμβροφάγον, νάπυ et similia 34.
βοίδιον, βοῖδιον 113.
βομβαύλιος 97.

Γ.

γὰρ et δὲ confusa 13.
γὲ optativo additum 15. iteratum
ibid. post ὁδὶ, οὐτοσί et simil.
17. cum interrogandi adverbio
39. saltem 66.
γεωργικὰ σκεύη 33.
Γηγύονι 116.
γι in αὐτηγί et simil. 89.
γοργολόφας 65.
Γοργὼ sine articulo 107.
γραμμὴ 57.
γρύξομαι 36.

Δ.

δ' ἄλλα 113.
δέρμα subauditur 82.
Δεὺς, Ζεὺς 102.
δημοσιεύειν 113.
διακονεῖσθαι 112.
διαπείρας 111.
δινῆντες 103.
Διονύσια 31.
διώξομαι 36.
διώξομαί σε δειλίας 120.
δοκεῖς et simil. interposita 7.
δὸς subaudiendum 34.
δράσω subauditur 92.

Ε.

ἐγγελαῖν τινι 45.
εἰ et ὅτι confusa 43.
εἶναι. ὅτ' ἡμεν 79.
εἰπὲ μοι ad plures dictum 41.
εἰς non de persona dicitur 127.
eiiciendum 38.
εἰς κάλλος, εἰς τάχος γράφειν
78.
εἰς Πιττάλον, et similia 127.
ἐκάθευδον, ἐκαθήμην 63.
ἐκκύκλημα 50.
ἐλαία, ἐλάα 63.
ἐλεινός, ἐλεινὸς 51.
ἐμὰ 102.
ἐμπαίζειν τινὶ 45.
ἐμπεύρας 111.
ἐμπλήμην 33.
ἐμπορεύεσθαι 56.

ἐν et ἐπ confusa 45.
ἐν ubi omittendum aut reponen-
dum 44.
ἐναπομόργνυσθαι 95.
ἐνγεταυθὶ 17.
ἐνῇ 70.
εἰς ἐνῆν 25.
ἐνσκευάζεσθαι nude dictum 48.
ἐνστάζειν 113.
ἐνταυθί, ἐνταυθοῖ 23.
ἐνταυθί γε 17.
ἐνυδρις 99.
ἐξάλειπτρον 115.
ἐξαλίγυρον 115.
ἐπανθρακίδες 76.
ἐπὶ cum genit. et dat. 122.
ἐπιγράφεσθαι 117.
ἐπίξηνον 40.
ἐπιχάριττα 100.
ἐπιχαρίττως 98.
ἐρᾶν et φιλεῖν coniuncta 22.
ἐς, εἰς 10.
ἐστήξω 68.
ἐτέρω 94.
ἔτι pro γὲ reponendum 39.
ἐτνήρουσις 34.
ἐχομαι et ἴσχομαι confusa 66.

Ζ.

ζήσω 68.

Η.

ἥδεμεν, ἥδετε, ἥσμεν, ἥστε, ἥ-
σαν 41.
ἥδη, τοῦτ' ἥδη δεινὸν et simil.
39.
ἥδην tertiae personae forma 9.
ἡλύγη 78.
ἡπιαλεῖν 123.

Θ.

θαλάμιαι 64.
Θασία ἄλμη 77.
θάτερον 94.
θερίδδεν 106.
θροῖον 118. prima producta 24.
θυμάλωψ, θαυμαλώψ 40.
θυμβροφάγος 34.
θυμῖται ἄλες 88.

Ι.

ἰδὸν θεάσαι 46.
ἰκτὶς 99.

ἴκω, ηῖκω 93.
 ἱμάς κύνειος 82.
 ἱππονώμας 65.
 ἰσχύειν secunda longa 31.
 ἴτριον 117.
 ἴττω Ζεὺς 102.
 ἰώγα 101.
 ἰώτα geminatum 99.

Κ.

κα productum 91.
 κάθαρμα 10.
 καθάρσιον *ibid.*
 καὶ προσέτι 79.
 καίτοιγε 70.
 κακοῖδοθεῖν 67.
 καπφθίμενος vel κατφθίμενος 83.
 καταγλωττίζειν 47.
 καταπελτάζεσθαι 24.
 κατεαγένοι de construct. 123.
 κατεγχαίνειν 125.
 κεράγετε 21.
 Κέφαλος 68.
 Κεχηναίων πόλις 73.
 κεχήνετε, κεχήνατε 21.
 κιλλίβας 119.
 κίστη, κίστις 117. de accentu 121.
 Κλεισθένης, Καλλισθένης 19.
 κλέπτειν τί τινος 61.
 κνίσα, κνίσσα 113.
 κόκκυγες 69.
 κόλλιες 98.
 κόλυμβοι *ibid.*
 κομπολάκνυθος 68.
 κονία media producta 7.
 κρέα male pro iambo acceptum 114.
 κριβανίτης 120.
 Κυκλοβόρος 47.
 κωμωδεῖν τὰ δίκαια 75.
 κωπεῖς 63.

Λ.

λακκαταπύγων 76.
 λαμπάδιον 124.
 λεῶν 110.
 ἐπὶ Ἀθηναίῳ ἄγων 58.
 λίθος i. q. βῆμα 78.
 λύεσθαι *vid.* ἀφίεσθαι.
 λυχνοῦχος 105.

Μ.

μανδαλωτὸν 126.

Μαραθωνομάχαι, Μαραθωνο-
 μάχοι 28.
 μέ geminatum 48.
 Μεγαρικαὶ σφίγγες 61.
 μελέων trisyllabum 122.
 μέλλω 44.
 μέν inducendum 22.
 μέν οὖν 43.
 μήν ab Aristoph. nunquam usur-
 patur, nisi praeunte ἀλλὰ, γέ,
 ἦ, καὶ, οὐ vel οὐδὲ 18.
 μηνύειν secunda longa 31.
 μίμαρκυς, μίμαρκις 119.

Ν.

ναὶ μὰ τὸν Ἑρμᾶν, ναὶ τὸν Ἑρ-
 μᾶν 89.
 ναύφρακτος 15.
 νίγλαροι 64.
 νυμφεύτρια 115.
 νυν encliticum nunquam ab Ari-
 stophane corripitur 128.
 νυνί γε 17.
 νυνὶ μέν 117.
 νυνμενὶ 17.
 νωδὸς 81.

Ξ.

ξενίαν exprobrarunt comici ho-
 minibus in civitate potentibus
 60.
 πρῶτον ξύλον 8.

Ο.

ὄδ' ἐγὼ et simil. 102.
 ὄδὶ δὲ καὶ τὸς 125.
 ὁδοιπλανέω, ὁδοιπλανᾶω 13.
 ὁδοιπορεῖν 13.
 ὅζειν ὀξύτατον, ὀξύτατα et si-
 mil. 29 sq.
 οἶα δὴ 86.
 οἴκαδις, οἴκαδες 85.
 οἶκος 127.
 οἴμοι in οἶμαι a librariis muta-
 tum 103. indignantis *ibid.*
 οἰνῆρσις 115.
 οἷσθ' ὃ δρᾶσον et simil. 115.
 ὄκα et ὄκα quomodo differant
 88.
 ὀμφακίας 45.
 ὀρτάλιχοι 98.
 ὅσπερ et ὥσπερ confusa 53.
 ὀσφρᾶσθαι, ὀσφρῆσθαι, ὀσφρό-
 μενος etc. 28.

ὅτε δὴ, ὅτε δῆτα 6.
 ὅτε καὶ pro ἐπεὶ καὶ 74.
 οὐ repetitum 40. 51.
 οὐ γὰρ 66 sq.
 οὐδὲ εἰς 113.
 οὐ δῆπου 19.
 οὐτι vid. ἀλλά.
 οὐτι που 19.
 οὕτω 74. οὕτω δ', ὅπως 104.

Π.

παθῶν et μαθῶν confusa 93.
 Παιᾶν non usurpant comici 127.
 παίειν 94.
 παλινόρθος, παλίνωρος 124.
 παρὰ cum accus. pro dat. 87.
 παραβαίνειν 72. 81.
 παρεξηυλημένος 77.
 Παρνήσιος, Παρνάσιος 45.
 παροίνιος 109.
 πᾶσι et τοῖσι confusa 82.
 πατέομαι, πάσομαι, ἐπασάμην
 94.
 παῦ' ἐς κόρακας 97.
 πείρω 111.
 Πελασγικός, Πελαργικός 16.
 πέλεθος, σπέλεθος 123.
 περιδόσθαι περὶ τινος 88.
 περιεπιτισμένος 59.
 πηκτὰ, πανκτὰ 56.
 πημαίνεσθαι active 95.
 Πιθοιγία 116.
 πλέονες, πλείονες 116.
 σπονδὰς ποιεῖν, ποιεῖσθαι et si-
 mil. 11 sq.
 ποῖος cum articulo 107.
 πόσου χρόνου i. q. πότε 14.
 πράττειν cum dat. 87.
 πρέσβειρα 99.
 πρέσβυς, πρέσβεις 15.
 πρίασθαι τινι 92.
 πρὶν ἂν γε 25.
 πρὶν γ' ἂν 25.
 πρίω 9.
 προσλάβεσθε 127.
 πρόσχετε, πρύσχετε, πῶτσχετε
 83.
 πυκτὶς 99.
 πω 67.

Ρ.

ροφήσομαι 36.

Σ.

σὰ μάν; 87.

σάγμα 66.
 βάμμα Σαρδιανικόν 18.
 σὲ in initio senarii 34.
 σίλφη 103.
 Σιμαίθα 61.
 Σιτάλκης prima producta 21.
 σκάλοψ 99.
 σκανδάληθρον 79.
 σκάνδιξ 56.
 σκηψις 49.
 σκιμαλίσαι 53.
 σκορδινᾶσθαι 8.
 σκοροδίζειν, ἐσκοροδισμένος 25.
 Σκυθῶν ἐρημία 80.
 σοφῶς et σαφῶς confusa 50.
 στιπτὸς 28.
 στοιὰ, στοὰ 63.
 στραγγεύεσθαι, στρατεύεσθαι 19.
 στρέφειν, τί ταῦτα στρέφει 48.
 τρογγύλα γράμματα 78.
 στρόφιγξ 44.
 συλλέγειν, συλλέγεσθαι 49.
 συνάπτειν 78.
 συνηγόρων officium 78.
 σφογγίον, σπογγίον et simil. 55.
 σχοινίον τὸ μεμιλωμένον 7.

Τ.

τᾶδε Doricum pro δεῦρο 100.
 τᾶρα 41.
 ταῦτα δὴ, ταῦτά νυν 92.
 ταῶς 12.
 τεθνήξω 68.
 τεῖχος sine articulo 28.
 τεκμήριον subauditur 80.
 τετραπτερυλλίδες 98.
 τεχνάζειν 48.
 τηνῶθε 87.
 τὶς repetitum 65.
 τίς δαί, τί δαί 16. τί δαί σύ;
 et similia 91. τί δῆτ', ἐπειδὴν
 et sim. 111.
 τίφη 103.
 τοί. δεινὰ τᾶρα πείσομαι et si-
 mil. 40.
 τοιγάρτοι 74.
 τοίνυν non in initio sententiae
 101.
 τονθορυγούντες 77.
 τονθορύζειν, τονθορίζειν 77.
 τοῦτ' ἐκεῖνο et simil. 10.
 τρεῖν 57.
 τρέπειν, aor. ἔτραπον Atticis non
 in usu 109.

τρέφειν, ἐτραφέτην forma Atti-
cis inusitata 112.
τρέχων et ἰὼν confusa 94.
τριπτὴρ δικῶν 105.
τριχοβρώτες, τριχόβρωτες 119.
τροπηλὶς 92.
τρύχεσθαι de constructione 13.
τύλη, τύλος 97.
Τυφῶς apud Atticos non crescit
in obliquis 116.

Τ.

ὑδρορροή, ὑδρορρόη 104.
ὑποκρίνεσθαι, interpretari 50.
ὑποκρούειν 9.

Φ.

φαγεῖν cum genitivo 23.
φαντάζεσθαι i. q. συκοφαντεῖ-
σθαι 93.
Φασίανος i. q. συκοφάντης 82.
φέρ' ἴδω, τί ἄρα 5.
φεύγειν 81.
δειλίας φευξόμενος 120.
φευξοῦμαι, φεύξομαι 31.
φέψαλος 36.
φθείρου et φέρου confusa 54.
φιλεῖν vid. ἐρᾶν.
φιλημάτων diversa genera, περι-

πεταστὸν, μανδαλωτὸν et χύ-
τρα 126.
φλεγυρὸς 76.
φορήμεθα 103.
πεφυσιγγωμένοι 61.

Χ.

χαιρηδῶν 5.
χιλιῶν δραχμῶν 115.
Χόες 116.
χοεὺς veteribus ignotum 110. de
ceteris huius vocis cass. *ibid.*
χοῖρος, χῶρος 90.
Χολλείδης, Χολλίδης 50.
χόνδροι ἁλῶν 60.
χονδροπαγής 118.
Χύτροι 116.

Ψ.

ψαμμακοσιογάρα 5.

Τ.

ὦ repetitum 56.
ὠνεῖσθαι τινι 92.
ὥς auget et confirmat prius di-
cta 43.
ὥσπερ fere παρέλκει 29.
ὥστιοῦνται 8.

INDEX LATINUS.

A.

Adiectivum cum genitivo nominis
45. pro adverbio 128.
Aeschylus quantopere honoratus 6.
Alcibiades 81.
anapaestum in senario raro in-
choat ultima vocis syllaba 26.
rarissime inchoat ἄν, γὰρ, δέ,
μὲν, ἄρα, aut ulla enclitica 20.
apostrophus post μὴ 93 sq.
Aristophanis Acharnenses fabula
quando acta 3.
Aristophanis Babylonii 47.

Artemon 96.

Articulus omissus ante vv. τραγω-
δία, ἱππικὴ et sim. 58. crasin
facit 82. omissus ante prono-
mina οὕτως et sim. 114. ab-
undat in formulis εἰς τοῦ Πιτ-
τάλου et sim. 127.

Aurea virginum ornamenta 35.

B.

Bacchus, in eius festo sacerdos
lautam coenam parat 117.

C.

Callistratus 47.
 Cephisophon 49.
 Cibaria in concionem allata 24.
 Cleonymi proceritas 15.
 Coesyrae 71.
 collocatio verborum 11.
 crasis in ἡ εἰς et sim. 71.
 Cratini Χειμαζόμενοι 3.

D.

Dactylus ante anapaestum 11. 71.
 83. 95. vocis hyperdissyllabae
 penultima dactylum inchoare
 nequit 86.
 Dionysia ἐν ἄστει curavit Ar-
 chon ἐπώνυμος 128.
 Doricae pronominum formae ma-
 gnum corruptelae locum dede-
 runt 102. Dorici sermonis le-
 ges parum accurate servatae
 82.
 dualis cum plurali permistus 83.
 secunda persona dualis nunquam
 a tertia diversa 84. primam
 personam dual. grammaticis A-
 lexandrinis debemus *ibid.* sq.

E.

Ellipsis. subaudiendum δὸς 34.
 δυνατὸς aut ἐπιστάμενος 35.
 Eucles 47.
 Euphorion Aeschyli filius 6.
 Eupolidis quatuordecim fabulae 3.
 Eupolidis Νουμηνίαί 3.
 Euripides Neophronis Medeam in
 tetralogiam suam retulit 6.
 Euryptolemus 71.
 Euthydemus archon 3.
 Euthymenes archon 13.

F.

Fabulae nomina a pagis Atticis
 acceperunt 25.
 futurum medium pro activo 36.

G.

Generis enallage, τέκνον φίλε et
 similia 98.
 genitivus in exclamationibus 88.
 genitivus ad tempus indicandum
 89.

H.

Hieronimus dithyrambopoeus 48.
 homoeoteleuton 32.

L.

Lacedaemone terrae motus 59.
 Lamachi honesta paupertas 71.
 Lamachus Xenophanis filius 120.
 Lenaeorum primus, secundus, ter-
 tius dies quod nomen habue-
 rint 116.

M.

Megacles 71.
 Megarenses lanificium exercebant
 60.
 Morychus poeta tragicus 100.
 Moschus malus citharoedus Agri-
 gentinus 7.

N.

Neophron iussu Alexandri magni
 interfectus 7.
 Neophronis Medea 6.
 nominativi absoluti 42.

O.

Olla a sacrificantibus adhibita
 37.
 optativi formae πεποιθοίην et
 sim. 105.

P.

Pandiculari 30.
 Phayllus cursor 32.
 Pherecrates quando fabulam Ἀ-
 γρίους docuerit 7.
 pluralis verbi cum duali nominis,
 et vice versa 85.
 praepositio in priore membro
 omissa 62.
 praesens pro futuro 90.
 Pythodorus archon 3.

R.

Repetitio eiusdem vocabuli 40.
 51.

S.

Sadocus 23.
 Senarium vox trisyllaba nun-
 quam claudit quae duas prio-

res corripit, nisi praecedat
monosyllaba 94.
Sibyrtii palaestra 19.
Sitalces 23.

substantiva in $\alpha\varsigma$ 65.
Suidae in rebus historicis levissi-
ma auctoritas 7.

tribrachyn vocis hyperdissylla-
bae penultima inchoare nequit
86.

tribrachys ante anapaestum 104.

V.

T.

Thucydides Melesiae filius 80.

Vas unguentarium in nuptiis ad-
hibitum 114.

INDEX EDITIONUM.

Aeschylus.	<i>Lond.</i> 1663. = <i>Hag. Com.</i> 1745.
Anna Comnena.	<i>Lut. Par.</i> 1651.
Aristides.	<i>Genev.</i> 1604. = <i>Oxon.</i> 1722. 1730. in margine.
Aristophanes.	<i>Argent.</i> 1783.
Aristoteles.	<i>Lut. Par.</i> 1629.
Athenaeus.	<i>Genev.</i> 1597. <i>Lugd.</i> 1612. = <i>Lugd.</i> 1657.
Bentleius de Phalaride.	<i>Lond.</i> 1699. = <i>Lond.</i> 1777. in margine.
Bentleii Epistolae.	<i>Lond.</i> 1807.
Clemens Alexandrinus.	<i>Oxon.</i> 1715.
Dawesii Miscellanea Critica.	<i>Oxon.</i> 1781.
Diogenes Laërtius.	<i>Amstel.</i> 1692.
Dionysius Halicarnassensis.	<i>Lips.</i> 1775.
Dorvillius ad Charitonem.	<i>Amstel.</i> 1750.
Euripides.	<i>Cantab.</i> 1694. = <i>Lips.</i> 1778 — 1788.
Euripidis Hecuba, cum Praefatione Porsoni.	<i>Cantab.</i> 1802.
Eustathius in Homerum.	<i>Rom.</i> 1542.
Galenus.	<i>Basil.</i> 1538.
Grammatici Latini.	<i>Hanov.</i> 1605.
Gregorius de Dialectis.	<i>Lugd. Bat.</i> 1766.
Hermannus de Metris.	<i>Lips.</i> 1796.
Hippocrates.	<i>Genev.</i> 1657.
Isocrates.	<i>Lond.</i> 1749.
Iulianus Caesar.	<i>Lips.</i> 1696.
Iulius Pollux.	<i>Amstel.</i> 1706.
Lucianus.	<i>Amstel.</i> 1743.
Moeris Atticista.	<i>Lugd. Bat.</i> 1759.
Opuscula Mythologica, Ethica et Physica.	<i>Amstel.</i> 1688.
Oratores Graeci.	<i>Lips.</i> 1770 — 1775.
Pausanias.	<i>Lips.</i> 1696.
Phrynichi Eclogae.	<i>Traj. ad Rhen.</i> 1739.
Pindarus.	<i>Gotting.</i> 1798.
Plato.	<i>Francof.</i> 1602.
Plutarchus.	<i>Francof.</i> 1599. = <i>Francof.</i> 1620. = <i>Lut. Par.</i> 1624.
Quintilianus.	<i>Gotting.</i> 1738. = <i>Oxon.</i> 1806.
Scholia in Aristophanem.	<i>Ven.</i> 1498.
Sophocles.	<i>Argent.</i> 1786.
Stobaeus.	<i>Genev.</i> 1609.
Suidas.	<i>Mediol.</i> 1499.
Theophrastus.	<i>Lugd. Bat.</i> 1613.
Timaei Lexicon.	<i>Lugd. Bat.</i> 1789.
Toupius in Suidam.	<i>Oxon.</i> 1790.

Aristophanes,

Comoedia Acharnenses

Lipsia 1830

A.gr.a. 395 x

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10232593-8